

Ο ΠΕΠΛΟΣ ΤΗΣ ΙΣΙΔΟΣ

(ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ)

ΥΠΟ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ



ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΦΑΛΤΑΤΣΕ

ΕΚΔΟΤΗΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ - ΑΘΗΝΑΙ



ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο

“ΠΕΠΛΟΣ ΤΗΣ ΙΣΙΔΟΣ,”

(ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ)

ΕΚΔΟΤΗΣ : Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΡΓΑ ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

- 1) *Σπογγαλιεῖς τοῦ Αἰγαίου* μεταφρ. καὶ εἰς τὸ Γαλλικόν.
"Ἐκδόσεις δ' εἰκονογραφημένη.
- 2) *Ἡ Μεγαλόχαρη*, Κυκλαδικὰ ἔθνη καὶ ἔθυμα, μεταφρ. καὶ
εἰς τὸ Γαλλικόν. "Ἐκδ. δ' εἰκονογραφημένη.
- 3) *Μακεδονικαὶ ραψωδίαί*, μεταφρ. καὶ εἰς τὸ Γερμανικόν.
- 4) *Εἰς τὰ πτερὰ τοῦ θανάτου!* ἀλληγορία. "Ἐκδ. δ'.
- 5) *Σὰν ζωὴ . . . Σὰν ὄνειρο!* κοινωνικὰ διηγήματα.
- 6) *Ἄγγελος ἐξολοθρευτῆς!* Οἱ πόλεμοι 1912 — 1913.
- 7) *Μαῦρες πεταλοῦδες*, φανταστικὰ διηγήματα.
- 8) *Φιλοσοφικοὶ περίπατοι*, (ὁ Πόρος).
- 9) *Ρόδον τῶν Γαδείρων*, Ἰσπανικὰ ταξείδια.
- 10) *Ὁ πέπλος τῆς Ἰσιδος*, φεμινιστικὸν μυθιστόρημα.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Νενίκηκας Ναζωραῖε! ἱστορικὸν μυθιστόρημα δημοσιευθὲν
εἰς τὸ «Σκρίπ».

Ὁ θάνατος τοῦ Ὀλύμπου, ἱστορικὸν μυθιστόρημα δημοσιευ-
θὲν εἰς τὰς «Ἀθήνας».

Ἡ ἱππότισσα τῆς Μάλτας. — *Ἰαπωνικὸν ὄνειρον*. — *Θλιμ-
μένες ψυχοῦλες*. — *Ἐρως Ἀυγούστας*. — *Οὐαί τοῖς ἡττημέ-
νοις* (1897).

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ * *

Τί θὰ ἠμποροῦσα νὰ σᾶς προσφέρω ἀπὸ τὴν ζωὴν μου καλύτερον καὶ ἐκλεκτότερον ἀντὶ ὅσων μοῦ ἐχαρίσατε σεῖς; . . .

Νοιώθω πῶς ὅλα θὰ ἦσαν πολὺ πενιχρά. . . πολὺ ἀνάξια.

Καὶ Σᾶς φέρνω τὸ πολυτιμότερον ποῦ ἤθρα. . .

Λίγα λουλούδια κομμένα ἀπὸ τὸν κόσμον ποῦ ἦταν μιὰ φορὰ δικός μας καὶ ποῦ ἐθέρμαινα εἰς τὴν ψυχὴν μου, ἂν ἦταν νὰ τὰ κάμω ἀμάραντα. . .

Δεχθῆτε τα μὲ εὐμένειαν καὶ φυλάξετέ τα μὲ ἀγάπην. . . Μόνον μὲ αὐτὴν ζοῦν τὰ λουλούδια τῆς ψυχῆς. . .

Τί χοῦμα μόνον!

Θὰ ἤθελα ἂν τὸ βιβλίον αὐτὸ προώρισται νὰ ζήσῃ, νὰ ἔμενε καὶ τὸ ὄνομά σας κοντὰ εἰς τὸ δικό μου νὰ κάμουν μαζὺ τὸ μεγάλο ταξεῖδι τῶν καιρῶν. . .

Ἀλλὰ ἡ ἐποχή μας δὲν τὰ σηκώνει αὐτὰ ἀκόμη. . .

Πάντως, δεχθῆτε νὰ σκορπίσω τὰ φτωχὰ λουλούδια μου ἐμπρὸς εἰς τὰ πόδια σας, νὰ εὔρουν ἐκεῖ παληὰ φιλιὰ ποῦ ἔμειναν ἀπὸ τὸν καλόν, τὸν περασμένον καιρόν! . . . Ὅταν ἦσαν ρόδα.

Ο “ΠΕΠΛΟΣ ΤΗΣ ΙΣΙΔΟΣ,,

1

ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἀρχίζει ὅπως τὰ παλῆα μυθιστορήματα. . .
« Ἦτο ὠραία βραδυά . . . ».

Ἄλλὰ δὲν περάζει. . . Ἄν ἔχῃ τίποτε καλὸν μέσα τοῦ δὲν θὰ
χαθῇ γι’ αὐτό. . .

Ὅλα εἶνε ἤρεμα καὶ περιμαζευμένα γύρω μου εἰς τὸ σιωπη-
λὸν γραφεῖον, ἐπιπλα, εἰκόνες, σειραῖς βιβλίων, κομφοτεχνήματα.
Θεὸς ἐφέστιος ὁ γάτος μου, μὲ διπλωμένα τὰ πόδια τοῦ καὶ μισο-
κλεισμένα τὰ μάτια, ληθαργεῖ μακάριος, χωρὶς σκέψιν καὶ ἐπομε-
νως χωρὶς πόνον, ἀδιάφορος δι’ ὅλας τὰς ἀθλιότητας τῆς ζωῆς.

Καὶ ἐμπρὸς μου ξυπνᾷ σιγὰ-σιγὰ ἕνας κόσμος περασμένος, ὅχι
ὅμως καὶ πεθαμένος, ποῦ ἐσυγχωνεύθη γιὰ μένα μὲ ὅλα τὰ ὠραῖα
πράγματα ὅσα ἀντίκρουσα εἰς τὴν ζωήν.

Μορφαίς, ἀναμνήσεις, ἐπεισόδια ποῦ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ
κάμνει· ἀκόμη ὠραιότερα, ἐφ’ ὅσον δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ξανα-
φέρῃ καὶ εἶχεν ὅπως ὅλα τὰ ὠραῖα πράγματα πρόσκαιρη τὴν ζωήν.

Λοιπὸν ἀρχίζομε. . . Μακρυνὲς φωνῆς τῶν περασμένων δειχθῆτε
εὐμενεῖς εἰς τὴν ἐπὶ κλήσιν μου . . .

.

Ἦτο ὠραία βραδυά τῶν κοσμικῶν Ἀθηνῶν τοῦ 1914, τῆς νεο-
ρικῆς, τῆς ἀγωνιώδους, τῆς ξεχειλιζούσης ἀπὸ κοσμοϊστορικῶ γε-

γονότα ἐκείνης ἐποχῆς, ποῦ λίγο ἀργότερα θὰ παρέσυρε καὶ τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν δίνην τοῦ παγκοσμίου πολέμου.

Τὸ ὥραϊον γωνιαῖον μέγαρον τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας καὶ ὁδοῦ Ὁθωνος, κατοικία τότε τοῦ στρατιωτικοῦ ἀκολούθου τῆς Ρωσικῆς πρεσβείας Γκουντίμ Λεύκοβιτς, ἔλαμπε κατάφωτον, ἐνῷ ἐμπρὸς τοῦ ἀλληθινὸν μπέρδευμα αὐτοκινήτων ἐξέχυνε διαρκῶς μυρμηγκιάν ἀλληθινήν ἀπὸ ἐκλεκτὸν κόσμον.

Εἰς τὸν μαρμαρένιον πρόδομον, οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑπηρεσίας μετὰ τὴν βαθυκύανον λιθρέαν των, ἐδέχοντο διαρκῶς γοῦναις κυριῶν καὶ ἐπανωφόρια, καὶ ὁ μαζευμένος εἰς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον τοῦ κήπου κόσμος, εἰμποροῦσε νὰ διακρίνῃ εἰς τὸ φῶς τῶν ἡλεκτρικῶν, γυμνές γυναικεῖες πλάτες, λαμποβολήματα διαμαντικῶν, χρυσοστολίστους στολὰς ἀξιωματικῶν καὶ μαῦρα φράκα ποῦ ἐχάνοντο εἰς τὸ γύρισμα τῆς σκάλας.

Ἐδίδετο ἐντελῶς ἰδιαιτέρα ἐσπερίς ἀριστοκρατῶν ἐρασιτεχνῶν, ὅπου ἡ πολυεκατομμυριοῦχος οἰκοδέσποινα, θὰ παρίστανε μαζὺ μετὰ μερικοὺς γνωστοὺς τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας καὶ τῶν ξένων πρεσβειῶν, ἓνα μονόπρακτον τοῦ γνωστοῦ Ἑλλήνου συγγραφέως Τέλλου Ἀργίλλη. Ὁ συγγραφεὺς τὸ εἶχε γράψῃ ἐπίτηδες διὰ τὴν περίστασιν τῇ παρακλήσει τῆς κυρίας Γκουντίμ, μετὰ ἑλληνικὴν ὑπόθεσιν καὶ μετὰ ἑλληνικὰς ἐνδυμασίας διὰ νὰ ἐμφανισθῇ ἡ ἰδίᾳ ὡς πρωταγωνίστρια.

Ἐννοεῖται, τὸ πρωτότυπον τῆς ἐσπερίδος εἶχε ἀποτελέσῃ ἓνα μῆνα πρὶν τὸ θέμα τῆς συνομιλίας τῶν διαφόρων χορῶν, τσαγιῶν καὶ ράουτς, αἱ δὲ λεπτομέρειαι τῶν δοκιμῶν καὶ τὸ τυπωθὲν πρόγραμμα, συντεθὲν εὐθυμογραφικώτατα ἀπὸ τὸν τότε διευθυντὴν τῆς Αὐστριακῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς Κάρο, ἐκρατοῦσε ἐντεταμένῃ τὴν περιέργειαν τῶν Ἀθηναίων κοσμηκῶν.

Φυσικὰ δέ, τὸ ὅτι, μ' ὅλην τὴν καλὴν θέλησιν τῶν οἰκοδεσποτῶν μοιραίως οἱ καλεσμένοι δὲν ἤμποροῦσαν νὰ ὑπερβαίνουν τὴν χωρητικότητα τῆς αἰθούσης, εἶχεν ἐξάψῃ ἀκόμη περισσότερον τὴν περιέργειαν καὶ ἀλληθινὰ ἐκστρατεῖαι παρακλήσεων καὶ συστάσεων εἰχαν γείνη, διὰ νὰ συμπεριληφθοῦν οἱ ἀμφίβολοι εἰς τὴν χορείαν τῶν εὐτυχῶν κλητῶν...

Οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ ἐσπερίς περιέλαθεν ἐκτὸς τῶν πρεσβειῶν καὶ τῶν ξένων ἀποστολῶν, ὁλόκληρον τὴν ἐκλεκτοτέραν μερίδα τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. Ὅλον τὸ High life τῆς ἐποχῆς.

Ἡ μεγάλη αἰθουσα τοῦ μεσαίου ὁρόφου ποῦ καταλαμβάνει τὸ μῆκος τῆς λεωφόρου Ἀμαλίας, εἶχε μεταμορφωθῇ εἰς μικρὸν θέατρον μὲ τὴν σκηνὴν πρὸς τὸν κήπον τῆς πλατείας Συντάγματος, καὶ κομπὴ ἀλλοδαῖα ἐχώριζε τὴν σκηνὴν ἀπὸ τὸ ἐπίσημον κοινόν.

Σιγὰ σιγὰ, οἱ διάδρομοι καὶ τὰ σαλόνια εἶχαν γεμίση ἀπὸ κομπὸν καὶ εὐθυμον κόσμον, χαιρετιζόμενον καὶ συζητοῦντα πρὶν νὰ καταλάβῃ θέσεις τὰ νέα τῆς ἡμέρας, τὸ τελευταῖον σκανδαλάκι καὶ τὰς ἀναμενομένας ἐκπλήξεις τῆς παραστάσεως.

Ἡ πριγκίπισσα Δεμίδωφ, πρέσβειρα τῆς Ρωσίας, ὀνομαστή ὄχι μόνον διὰ τὴν ἀρχοντίκ της ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ μαργαριτάρια της, ἐδέχετο τοὺς φθάνοντας κεκλημένους ἀντικαθιστῶσα τὴν αἰκοδόμοισιν, ἡ ὁποία ἐντόνετο μὲ κατάνυξιν τὸ κεντητὸ γιορντάνι καὶ τὴν ἄσπρη **μπόλια** μὲ τὰ χρυσὰ φλουριά.

— Χρ! νὰ καὶ ἡ Μεγάλη Βρετανία μὲ τὰς ἀποικίας της... ἐγέλασε ἡ κυρία Ἀσπασία Εὐθυβούλη. Πῶς νὰ τῆς φάνηκαν τῆς μεγάλῃς του, ἡ ξυλταῖς ποῦ ἔφαγε προχθὲς στὴν Ἀκρόπολι ἀπὸ τὴν Ἀσπασία τὴν Μενου!...

Ὅντως, τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀνέβαιναν ἐ τότε πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας Ἑλλιοτ μὲ τῆς δύο κόρες του καὶ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ναυτικῆς ἀποστολῆς ναύαρχον Κάρρ, συγχρόνως δὲ καὶ ὁ περιεργότατος πρέσβυς τῆς Γερμανίας Βαγκεγκχάϊμ, πελώριον Γευτονικὸν δαίτυμα, ὁ ὁποῖος μετ’ ὀλίγον θὰ ἐπήγαγε πρέσβυς εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν ν’ ἀντιπροσωπεύσῃ τὸ ἔθνος του κατὰ τὴν κήρυξιν τοῦ παγκοσμίου πολέμου.

— Τί ὠφελεῖ! ἐσῆκωσε τοὺς ὧμους ἡ ἀγγλοθρεμμένη Καίτη Κλωνάρη, μήπως τῆς βγάξει τὸ φιλοβουλγαρισμὸς της: ... Ἀπ’ ἐναντίας τοὺς φανατίζει χειρότερα... Δὲν ξεύρω τί τοὺς ἐπότισαν εἰς τὴν Σόφια τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς...

— Ἐπρεπε νὰ μὴ γυρίζῃ νὰ τοὺς χαιρετᾷ κανέναν... εἶπε μία

ὕψηλῃ καὶ ξεραγκιανῇ κυρία, δίπλα εἰς τὴν ὁποίαν ἐστέκετο ἡ κόρη της, χαμηλοβλεποῦσα σεμνοτάτῃ νέα.

— Ἀλήθεια! ξεύρετε σήμερα ὁκτώ εἶνε στὴν Ἀγγλικὴ πρεσβεΐα χορός. . . Ἐμισόκλεισε εἰς τὴν Καίτη τὸ πονηρὸ μάτι τοῦ ὁ Ἀγγελοῦ Βουτσιανᾶς.

— Ναί. . . τί χαρά! ἐπανηγύρισε ἡ Λίνα Δαφνομήλη.

— Καί. . . ἐστάλησαν αἱ προσκλήσεις. . . εἶπε μὲ προσποιητὴν ἀδιαφορίαν ἡ ξεραγκιανῇ κυρία, ἐνῶ τὰ μάτια τῆς κόρης ποῦ δὲν ἔφευγε κοντὰ ἀπὸ τὴν μαμὰ της ἀκτινοβόλησαν σὰν δυὸ ἐρωτηματικά.

— Οὐ! βέβαια! ἀπὸ χθές. . . ἐδεβαίωσεν ἐκεῖνος ἐξακολουθῶν ν' ἀλλοιθωρίζῃ πρὸς τὴν Καίτη. Φαίνεται ὅμως παρέλειψε πολλοὺς τὴν φορὰ αὐτῇ. . . ἰδίως ὅσους ἔμαθε ὅτι ἐκακογλώσσησαν γιὰ τὸ ἐπεισόδιον τῆς Μάνου. . .

— Χμ! νὰ καὶ ἡ «νέα γυναῖκα. . .» ἐγέλασε ἡ Λίνα Δαφνομήλη δειχνουσα ἄλλην καταψθάνουσαν. Τί τὰ θέλετε ὅμως, μ' ὅλαις τῆς λόξαις τοῦ καὶ τὴν χειραφέτησιν εἶνε χαριτωμένο τὸ κορίτσι αὐτό. . . Τὰ ξανθὰ μαλλάκια τῆς πάνε τρέλλα. . . Μόνο λίγο πειὸ παχειὰ νὰ ἦτανε. . .

Ἡ σεμνὴ δεσποινὶς δίπλα εἰς τὴν μαμὰ της ἐστράβωσε τὰ χεῖλη μὲ ὕφος περιφρονήσεως.

— Τί! δὲν τὰ ἔχετε καλὰ μὲ τὴν Φυλλίδα. . . ἠρώτησε ἡ κυρία Εὐθυδούλη.

— Ὅχι! ἐδικαιολογήθη μὲ ἀδιαφορίαν ἐκείνη. . . Μόνο. . . νὰ! ἡ μαμὰ δὲν θέλει νὰ πολυμιλῶ μαζύ. . . Ἐπειτα δὲν πολυσυμφωνοῦμε καὶ στῆς ἰδέαις μας. . .

— Βέβαια! βέβαια! ἐπεσφράγισε κατηγορηματικῶς ὁ Βουτσιανᾶς. Αὐτὴ ἡ Φυλλὶς τὴν πῆρε ὁ διάβολος καὶ τὴν σήκωσε μὲ τὰ μυαλὰ ποῦ ἔχει. . . ἐνῶ ἡ δεσποινὶς Νικομάχη ἀντιπροσωπεύει τὸν παλῆς καλὸ τύπο τῶν κοριτσιῶν. . . Σεμνότης, ἐπιφυλακτικότης, παρθενικότης κτλ. Ἐγὼ ἔξαφνα, στοιχηματίζω κυρία Νικομάχη, πῶς ἡ κόρη σας δὲν ξέρει ἀπὸ ποῦ κάνει ἡ κόττα τ' αὐγό. . .

Πνιγμένα γέλια ἀκούσθηκαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

— Ὁ κύριος Βουτσινᾶς ἀγαπᾷ πάντα ν' ἀστείευεται... εἶπε ξηρὰ ἐκεῖνη.

— Αἶ! κυρία Νικομάχη μου, ἀγάπα τον τὸν φίλο σου μὲ τὸ ἐλάττωμά του λέγει ἡ παροιμία... ἔπειτα ἐγὼ ξέρετε πῶς σὰς ἀγαπῶ καὶ σὰς ἐκτιμῶ... τὴν ἐπαρηγόρησε ἐκεῖνος μὲ τὸ ἄπιστον ὕψος του.

— Τὴν ἀγαπῆς καὶ τὴν ἐκτιμῆς... δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία!... τοῦ ἐσφύριξε ἡ Λίνα Δαφνομήλη εἰς τὸ αὐτί.

— Σκασιδὸς μωρή... τὴν ἔκοψε ἐκεῖνος μὲ τὴν συνηθισμένην ἐλευθεροστομίαν ποῦ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ λέγῃ ὅτι ἄλλος δὲν ἤμπορουσε οὔτε νὰ φαντασθῇ. Θέλεις νὰ μὲ πάρῃ στὴν γλῶσσά της ἡ γρηᾷ καὶ νὰ μοῦ καταστρέψῃ τὸ ὄνομά μου:...

— Καὶ λοιπόν! Εἶνε ἀλήθεια γι' αὐτὸν τὸ χορὸ τῆς Ἀγγλικῆς πρεσβείας: ... ἐπανελάβε τάχα ἀδιάφορα ἢ ἀντιπρόσωπος τοῦ παλαιοῦ καιροῦ.

— Μά... ἀφοῦ ὅπως σὰς εἶπα ἐστάλησαν αἱ προσκλήσεις... ἐμισόκλεισε ἐκεῖνος εἰς τοὺς ἄλλους πάλι τὸ μάτι του.

Ἡ βεβαίως αὕτη ἔφερε ραγδαῖα τὰ ἀποτελέσματά της, καὶ σὲ λιγάκι ὁ κύκλος ἔδωκε λιγωμένος στὰ γέλια τὴν κυρίαν Νικομάχη μὲ τὴν σεμνὴν κόρη της, ἀφοῦ ἐλοξοδρόμησαν ἐπιτηδεῖως νὰ χαιρετοῦν μὲ χίλιαις ὑποκλίσεις καὶ περιποιήσεις τῆς κόρης τοῦ πρέσβεως.

— Καὶ τώρα θὰ περιμένουν δίχως ἄλλο τὰς προσκλήσεις... ἐγέλασε σατανικά ὁ Βουτσινᾶς.

Ἐν τῇ μεταξύ, μέσα οἱ ἐρασιτέχνη ἐντύνοντο, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κανένα φεσφορόρον κεφάλι ἐμχανιζόμενον ἀπὸ στιγμιαῖον ἄνοιγμα πόρτας, ἐπροκαλοῦσεν ἐκκρηξὴν βοῆς ἐπιδοκιμασιῶν καὶ γέλιων ἀπὸ τοὺς κύκλους τῶν καλεσμένων.

Τὴν ἰδίαν ὥραν καὶ ὁ δεκάπηχὺς οἰκοδεσπότης, σφιγμένος εἰς τὴν εὐζωνικὴν στολήν του, ἐδοκίμαζε τῇ συνεργασίᾳ ἐνὸς εὐζώνου τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς τὸ κόκκινο φέσι, ἀπλώνων ἐπιμελῶς εἰς τὸν ὦμον τὴν μεταξωτὴν ζουντά του, ἐνῶ ὁ γραμματεὺς τῆς

Αὐστριακῆς πρεσβείας συνηγωνίζετο μὲ τὸν Ἐμ. Μπαλτατζῆ εἰς εὐζωνικὴν τελειότητα, καὶ ὁ ἀρχαιολόγος Κάρο ἐπρόβαλλε ἀμίμητος μὲ στελεχωτὰ γυαλιά, μποξᾶ καὶ ψαθάκι, τέλειος δάσκαλος χωριοῦ.

Ἡ οἰκοδόποινα ἀκόμη, ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὸν ρόλον τῆς χωριατοπούλας καὶ τὰ χρυσοκέντητα ροῦχά της, παρεύγαινε μὲ τὴν χαριτωμένην Ἀλεξ Μεταξᾶ, μίαν ἀπὸ τὰς ἐλκυστικωτέρας καὶ ἐξυπνοτέρας Ἀιθίδας τῆς ἐποχῆς της, ντυμένην τσιγγάνα, ἣ ὅποια ὅμως ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐδέχετο νὰ βεβηλώσῃ τὴν φαρφουρένιαν διαφάνειαν τοῦ προσώπου της μὲ μελαχροινὸν ἐπίχρισμα Τούρκου γύφτισσας.

Ὅχι! αὐτὴ θὰ ἔπαιζε τὴν τσιγγάνα μὲ τὸ τριανταφυλλένιο χρῶμά της, μὲ τῆς θαυμάσιες πλεξοῦδες τῶν χρυσῶν μαλλιῶν της, χονδρὲς σὰν χέρι, θὰ ἐφοροῦσε καὶ μεταξωτὰ πολύχρωμα λαχούρια ἀντὶ τσιτισοῦ.

Ἀλλὰ τί σημαίνουν ὅλες αὐτὲς αἱ λεπτομέρειες, ὅταν πρόκειται γιὰ ἐρασιτεχνικὰ παραστάσεις βασιλικῶν κύκλων καὶ γιὰ κυρίαρχους γνωστὰς!...

Ἀρκοῦσε νὰ φανῇ μόνον ἡ Ἀλεξ ἐπὶ σκηνῆς, ἀρκοῦσε νὰ προσφέρῃ μίαν φράσιν διὰ νὰ γκρεμίσουν οἱ τοῖχοι ἀπὸ χειροκροτήματα.

Ἡ αἵθουσα εἶχε ἀρχίσει νὰ γεμίζῃ καὶ τὰ καθίσματα νὰ συμπληρώνωνται· σὰν πολύχρωμον περιβόλι ἀπὸ ὥραϊα κεφάλια, λαμπυρίσματα διαμαντικῶν καὶ ματιῶν, πτερά, αἰγκρέττες, χρυσὲς ἐπωμίδες, παράσημα, ἄμωμα φράκα, ἔλην τὴν καλὴν κοινωνίαν τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, τὴν ὅποιαν θὰ διέλυναν καὶ θ' ἀποσυνέθεταν λίγο κατόπιν, τὰ κομματικὰ καὶ οἱ πόλεμοι.

Ἦσαν ἐκεῖ, ὅλες ἡ εὐμορφεῖς καὶ ἡ κομψότης μιᾶς κοινωνίας ποῦ θ' ἀργήσουν βέβαια ν' ἀποκτήσουν πάλιν αἱ Ἀθηναί, μετὰ τὴν τωρινὴν νεροποντὴν τῶν ὑψηλοῦτων, οἱ ὅποιοι μιλοῦν μὲν μὲ τὴν εὐγλωττον γλῶσσαν τῆς πορτοφύλας, δὲν ἤμποροῦν ὅμως νὰ λησμονήρουν τὰς συνηθείας τοῦ μαουνιέρη καὶ τοῦ ψιλικατζῆ.

Θόρυβος ὅμως κάτω ἀπὸ τὴν εἴσοδον ἐπροκάλεσε τὴν προσο-

χὴν. Ἡ πριγκήπισσα Δεμίδωφ μὲ τὸ θαυμάσιον μαργαριταρένιον περιδέρακιον ποῦ ἔφθανε ἀπὸ τὸν λαίμῳ ἕως τὰ πόδια τῆς, κατέδρανε τὴν σκάλαν.

Οἱ Βασιλεῖς ἔφθαναν.

Ὁλος ὁ κόσμος ἔτρεξε τότε πρὸς τὴν σκάλαν, καὶ εἰς σειρὰν ὑποκλινομένων κεφαλῶν καὶ βαθειῶν ὑποκλίσεων ἐκ μέρους τῶν κυριῶν, προηγουμένου τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, ὑπερυψήλου καὶ ἀθλητικοῦ εἰς τὸ μαῦρον φράκτο, ἐμδῆκεν ὅλη ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια ὁδηγηθεῖσα εἰς τῆς βελουδένιες πολυθρόνας τῆς πρώτης σειρᾶς.

Ὁ Βασιλεὺς ἦτο εὐθυμὸς καὶ ἄρχισε συνομιλίαν ζωηράν μὲ τὸν Ἀγγλὸν ναύαρχον καὶ τὴν πριγκήπισσαν Δεμίδωφ, ἡ ὁποία τοῦ παρουσίαζε τὸ πρόγραμμα τῆς ἐσπερίδος.

Μετὰ τὰς πρώτας στιγμὰς τῆς βασιλικῆς εἰσόδου τὰ καθίσματα ἀμέσως ἐγέμισαν, αἱ σειραὶ τῶν κεκλημένων καταλάγιασαν, καὶ ὁ βῆμος τῶν συνομιλιῶν ξανάρχισε πάλιν ἕως ὅτου ἐδίδετο τὸ σύνθημα τῆς παραστάσεως.

Πράγματι σὲ λιγάνι, κατὰ τὰ καθιερωμένα θεατρικὰ ἔθιμα, δυνατοὶ κρότοι μπαστουνιοῦ εἰς τὸ παλκοτένικο, εἰδοποίησαν ὅτι ὅλα ἦσαν ἔτοιμα καὶ μετὰ τὸ τρίτον κτύπημα ἀνοίξε ἡ αὐλαία.

Ἦτο τὸ ἐσωτερικὸν χωρικοῦ σπιτιοῦ καὶ ἡ Φρόσω — ἡ κ. Γκουντίμ — ἔκαμνε τὴν προσευχὴν τῆς ἐμπρὸς εἰς τὰ εἰκονίσματα διὰ τὸν ἀρραβωνιστικὸν τῆς εὐζωνοῦ ποῦ ἐπολεμοῦσε ἐμπρὸς εἰς τὰ Γιάννενα. Εἰς τὸ φοδερὸ Μπιζάνι.

Μίαν ὥραν κατόπιν, ἡ παράστασις ἐτελείωνεν ὑπὸ τοὺς ἤχους συρτοῦ ποῦ ἐχόρευαν ἐπὶ σκηνῆς ὅλοι οἱ ἐρασιτέχναι, ἐνῶ θύελλα χειροκροτημάτων τοὺς ἀνεκάλει δύο καὶ τρεῖς φορές.

Σὲ λιγάνι ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ μὲ τὰ κοστούμια των, ἦσαν κάτω εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐνῶ ὁ κόσμος ἄφηνε τὰ καθίσματα καὶ ἀνοίγοντα αἱ θύραι τοῦ κυλικίου.

Εἰς μίαν ἄκρην ἐκεῖ συντροφιά ὠραίων κυριῶν μὲ τὸν μουσουργ

γὸν Σαμάρα συνεζήτει τὸ τελευταῖον μυθιστόρημα τοῦ Ἀργίλλη, ὃ «Πέπλος τῆς Ἰσιδος» ὅπου ὁ συγγραφεὺς ἀνέπτυσεν, ὅτι ἡ φαντασία μας περιβάλλει πάντοτε μὲ οὐτοπικὰ φωτοστέφανα κάθε πρᾶγμα ποῦ μᾶς κάμνει ἐντύπωσιν, πρὸ πάντων τὴν γυναῖκα, καὶ ὅτι προσέγγις τῆς πραγματικότητος διαλύει τὸ ὄνειρον καὶ σχίζει διὰ παντὸς τὸν ὥραιον πέπλον.

Ἡ συνομιλία ἐγένετο Γαλλιστί, διότι αἱ Ἀτθίδες τοῦ καιροῦ ἐκείνου εἶχαν ὡς ἄκρον ἄκτον ἀριστοκρατίας νὰ μὴ ξεύρουν τὴν γλῶσσάν των καὶ νὰ μιλοῦν Γαλλικὰ εἰς τὰς συναναστροφάς, ὅπως ἄλλοτε αἱ παλαιαὶ Ρωμαῖαι Ἑλληνικά.

Ἐπίσης ἀκόμη ἐπιτιθεύοντο νὰ μὴ προφέρουν τὰς Ἑλληνικάς καταλήξεις τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ τὰς Γαλλικάς στρεβλώσεις των, ὅπως θὰ τὰς ἔλεγαν Ἄλλοι μὴ εἰξεύροντες Ἑλληνικά καὶ μὴ εἰμποροῦντες νὰ συνειθίσουν τὸν τονισμόν των. Ἐξαφνα: ἡ μαντάμ Ἀντωνόπουλο, ἡ μαντάμ Μιχαληνό. . .

Τὸ ἀνέφικτον δὲ ἦτο τέλος ἢ νὰ μὴ προφέρεται διόλου τὸ *ra* εἰς τὰ Ἑλληνικά ἢ νὰ μεταμορφώνεται εἰς Γαλλικώτατον καὶ ἀριστοκρατικώτατον λαρυγγοπρόφερτον Γάμα.

— Ἀηδίες! . . . ἔλεγε διὰ τὸ μυθιστόρημα ἡ Λίνα Δαφνομήλη, ποῦ εἶχε διακοσμήσῃ τοῦλάχιστον μὲ τῆς μισῆς Ἀθήναις τὸν εὐτυχῆ τῆς σύζυγον. . . Ἐδῶ εἶνε ἓνα σωρὸ ἀνδρόγυνα ποῦ μένουν ἐρωτευμένα χρόνια, ὅπως τὴν πρώτη στιγμῇ. . . Ἐξαφνα, ἐμένα ὁ Θάνατος μου. . .

— Καλὲ λόγος εἶνε. . . κ' ἐμεῖς ἀγαπιώμαστε μὲ τὸν ἄνδρα μου ὅπως τὴν πρώτην μέρα. . . ἐπεκύρωσεν ἡ Κικὴ Παραστρατάκη, κοντὴ γαλανομμάτα τρώγουσα ἐντελῶς τὸ ρ εἰς τὰς λέξεις τῆς. . . ἀλλὰ νά! κατὶ: ἠθέλησε νὰ εἰπῇ καὶ αὐτός. . . Σὲ δουλειὰ νὰ βρίσκεται. . .

— Μὰ ὁ «Πέπλος τῆς Ἰσιδος» δὲν εἶνε ὅπως τὸν λέτε. . . διέκοψε μὲ τὸ ζωηρὸν ὕψος τῆς ἡ Φυλλίς Εὐρυάλη. . . Δὲν συζητῶ γιὰ τὸ θέμα τοῦ ἔργου ποῦ εἰμπορεῖ ὁ καθένας νὰ ἔχῃ διαφορετικὴν γνώμην. . . Ἀλλὰ αἱ ἐρωτικά! ἐπιστολαὶ ποῦ ἔχει μέσα. . .

Ἡ Λίνα ἐσῆκωσε τοὺς ὤμους.

Ἑρωτικά ἐπιστολαὶ καὶ αἰσθηματικότητες δὲν τῆς ἔλεγαν τίποτε...

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐπλησίασε ἡ γοητευτικὴ Ἀθηναῖς Προφύλη ἡ ὁποία δὲν ἔλειπε ἀπὸ ἐπίσημην συγκέντρωσιν εἰς τὸν κό-



σμον, ἐνῶ ὁ σύζυγός τῆς ἔμενε ἀπὸ ἐτῶν παράλυτος εἰς τὸ κρεββάτι του.

— Γὰρ ποιὸν μιλάτε... ἠρώτησε χαϊδεύουσα τὸ μάγουλο τῆς Ἀσπασίας.

— Γὰρ τὸν «Πέπλον τῆς Ἰσιδος» τοῦ Ἀργίλλη... εἶπε ἡ δεσποινὶς Εὐρυάλη... Ἐλέγαμε...

— Ναί! ἐμένα μου ἄρεσε... εἶπε ἐκείνη... Ἀλλὰ αὐτοὺς

τοὺς καλλιτέχνας, τί νὰ σᾶς πῶ... Νομίζω τὸ καλλίτερο ποῦ ἔχει κανεὶς νὰ κάνῃ, εἶνε ν' ἀπολαμβάνῃ τὰ ἔργα των, ἀλλὰ ἀπὸ κοντὰ νὰ μὴ τοὺς πλησιάζῃ ποτέ...

— Δύστυχε Ἀργίλλη!... Νὰ σ' ἄκουε ἀπὸ καμμιὰ μεριά... Κι' αὐτὸς ποῦ φαίνεται νὰ σὲ θαυμάζῃ... ἐγέλασε ἡ Λίνα Δαφνομήλη.

Ἐκείνη ἔκαμε μορφασμὸν ἀδιαφορίας.

— Ἄς εἶνε! ἐγὼ κρατῶ ἀπὸ τὸ βιβλίον τὰς ἐρωτικὰς ἐπιστολάς, ποῦ πράγματι εἶνε γραμμένες μὲ πολὺ αἰσθημα. Μόνο ἓνας καλλιτέχνης μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ ἔτσι... ἐπέμεινε ἡ Καίτη Κλωνάρη. Αὐτὸ δὲν ἤμπορεῖς νὰ τὸ ἀρνηθῇς...

— Ἐρωτικὲς ἐπιστολές... σοῦ ἔχω χάρι νὰ εἶνε δικές σου... νὰ τῆς ἔχῃς γραμμένες γιὰ σένα... Ἐμένα τοῦλάχιστον τότε μόνο μοῦ λέγουν κάτι... Ἀλλοιῶς, μέσ' στὰ βιβλία εἶνε ἀέρας κοπανιστός... ἐγέλασε ἡ Ἀσπασία Ἰὺθυβοῦλη.

— Χμ! δὲν πιστεύω νὰ εἶνε καὶ αὐτὸ πολὺ δύσκολο... ἐσήκωσε τοὺς ὤμους ἡ ὠραία Ἀθηναῖς παίρνοντας ἓνα λεπτὸ τοιγαράκι ἀπὸ τὴν χρυσῇ τοιγαροθήκῃ της. Ὁ Ἀργίλλης μοῦ μοιάζει εὐφλεκτος ὕλη... Πάντως ἔμως εἶνε μία ἰδέα...

— Τί λές! τὸν βάζεις τὸν Ἀργίλλη στὰ αἵματα... ἐγέλασε ἡ Λίνα.

— Προσωρινῶς δὲν ἔχω καιρὸ νὰ χάνω... Αἱ! ἂν μοῦ ἐρχότανε καμμιὰ μέρα τὸ κέφι...

— Δὲν πιστεύω νὰ κατῴρθωνες τίποτε... εἶπε μὲ κάποια ζωηρότητα ἡ δεσποινὶς Εὐρυάλη. Ὁ Ἀργίλλης εἶνε πολὺ κλειστός...

— Ἡ Ἀθηναῖς ἔχει ἀλάνθαστα κλειδιά ποῦ ἀνοίγουν καὶ τῆς περὶ δύσκολες πόρτες... ἐγέλασε ἡ Λίνα.

— Δὲν λέγω... εἶπε ἡ νέα. Ἀλλὰ δὲν μπαίνει εὐκολα στὸ δίκτυ... Ἐγὼ τοῦλάχιστον θὰ ἐπτοιχημάτιζα...

Ἡ Ἀθηναῖς τὴν ἐκύτταξεν εἰρωνικά μὲ τὸ μαγνητικόν, τὸ ἀρρωστημένον βλέμμα τῶν λαμπρῶν ματιῶν της. Ἐπειτα ἐπρόβαλε μ' ἐλαφρὰν περιφρόνησιν τὰ χεῖλη.

— Δέχομαι τὸ στοίχημα!... ἔχαμογέλασε.

— ὦ! ὦ! θὰ ἔχωμε ἐνδιαφέροντα πράγματα λοιπόν... ἐνθουσιάσθηκεν ἡ Ἀσπασία Εὐθυβούλῃ. Μπράβο Ἀθηναῖς... Μ' ἄρέσεις!... ἀλλὰ φοβοῦμαι Φυλλίστα μου ὅτι θὰ χάσης τὸ στοίχημα...

— Διόλου παράξενο!... Πραγματικῶς ἡ κυρία Προφύλῃ εἶνε ἀκκαταγώνιστη... ἐσήκωσε τοὺς ὤμους ἐκείνη. Πάντως ὅμως ἐὰν ἴδοῦμε... Qui vivra verra!...

Ἡ Ἀθηναῖς βγάζουσα δακτυλιδάκια καπνοῦ ἀπὸ τὸ στόμα ἐπλάνησε πάλι εἰρωνικὰ ἐπάνω τῆς τὰ μάτια, χωρὶς ὅμως νὰ τὴν κάμῃ νὰ χαμηλώσῃ τὰ δικά της.

Ξέρεις... ἐψιθύρισε πίσω ἀπὸ τὸ ριπίδι τῆς εἰς τὸ αὐτὸ ἡ Αἴνα Δαρνομήλῃ. Νομίζω ὅτι τῆς καταπατεῖς δηλωμένα οἰκώ-πεδα... Λένε πῶς εἶνε τοιμπημένη μὲ τὸν Ἀργίλλῃ...

— Ἀκόμῃ καλλίτερα... εἶπε ἐκείνη μὲ σκληρὸν χαμόγελο...

— Ἀλλὰ νὰ ὁ συγγραφεὺς μας!... διέκοψε ἡ Ἀσπασία. Στάσου νὰ τὸν φωνάξωμε... Κύριε Ἀργίλλῃ... Ἐλᾶτε κοντά μας λοιπόν νὰ σᾶς συγχαροῦμε, κύριε θριαμβευτά...

Ὁ νέος ἐπλησίασε καὶ ἐφίλησε τὰ χέρια τῶν κυριῶν, ἀποδεχόμενος μὲ ἐλαφρὰν ὑπόκλισιν τὰ συγχαρητήριά των.

Ὁ Τέλλος Ἀργίλλῃς ἦτο ψηλὴ καὶ λεπτὴ διαγραφῇ, μ' ἐκφραστικὰ κουρασμένα μάτια, ἀνοικτὸν μέτωπον καὶ μίαν πινελιὰν ἄσπρου εἰς τοὺς χροτάφους, τὴν εὐγενικὴν πινελιά ποῦ ἀφ' ἧς εἰς τὴν ἀνδρικὴν φυσιογνωμίαν ἡ σφραγὶς τῆς πάλῃς. Ἡ σκέψις, ὁ πόνος καὶ ὁ καιρὸς.

Διὰ μιᾶς ὥρας τώρα ἐμπρὸς τοῦ ἀντικρίσεως εἶχαν μεταβληθῇ εἰς κολακείας καὶ ἀποθαυμασμούς. Ὅλα τὰ στόματα εὕρισκαν μόνον ἐγκώμια.

Ἡ συναυλία ἐξηκολούθησε λιγάκι εἰς τὸ ἴδιον θέμα μὲ τὰ ποιήματα εἰς τὸ χέρι, ὅπου τὰ κίτρινα κομματάκια τοῦ ἀνανὰ ἐπλεον μέσα εἰς τὴν χρυσαύρουσαν σαμπάνια.

Τὰ μάτια ὅμως τοῦ Ἀργίλλῃ περισσότερον ἐσταματοῦσαν εἰς τὸ ὠραῖον κεφάλι τῆς Ἀθηναῖδος.

Τὰ βαρεῖα χρυσὰ μαλλιά μὲ τῆς κοκκινωπαῖς ἀποχρώσεις, ποῦ

ἔτιδαν εἰς τὸ τιχιπὸ προσωπάκι τῆς ἀρρωστημένον ὕψος πολυτίμου λουλουδιοῦ, ἐνῷ ἐκεῖνη καθημένη ἀμελῶς εἰς τὸ στρογγυλὸ χέρι πολυθρόνας, ἔφερνε μὲ σπουδασμένες ἀλλὰ χαριτωμένες κινήσεις τὸ λεπτὸ τσιγαράκι τῆς εἰς στρογγυλὸ κερασάκι χειλιοῦ προκλητικῆς τρυφερότητος . .

— Ἐλέγαμε πρὸ ὀλίγου γιὰ τῆς ἐρωτικῆς ἐπιστολῆς τοῦ «Πέπλου τῆς Ἰσιδος» . . ἔξανάφερε τὸ θέμα ἢ δεσποινὶς Εὐρυάλη.

— Ἀ! ἐρωτικά! ἐπιστολαί. . . Τὸ δυσκολώτερον εἶδος τῆς φιλολογίας. . . ἐγέλασε ἐκεῖνος.

— Ἦθελα νὰ ξεύρω. . . διέκοψε πονηρὰ ἡ Ἀσπασία Εὐθυδούλη, αὐτὲς ποῦ εἶνε στὸ βιβλίο, εἶνε γραμμένες ἀπλῶς στὴν συνέχειαν τῆς ὑποθέσεως, ἢ ἐγράφηκαν ἀρά γε σὲ καμμιὰ ἀληθινὴν περίστασιν καὶ ἐμπῆχαν αὐτούσαις εἰς τὸ ἔργον. . .

Ἐκεῖνος ἀρνήθηκε γελῶν.

— Ἐρωτικῆς ἐπιστολῆς ἀληθινῆς! . . διεμαρτυρήθη. . . Ὅχι! γιὰ ὄνομα Θεοῦ. . . Οὔτε ἔγραψα ποτέ, οὔτε θὰ γράψω. . . Ὅταν παρασύρῃ κανένα τὸ αἶσθημα, ξεχνᾷ τὴν τέχνην καὶ βγαίνουν τότε τέρατα, ποῦ τὰ διαδράζει κανεὶς ἀργότερα καὶ γελᾷ μὲ τὸν ἑαυτὸς του. . .

— Μὰ, ἴσα ἴσα, ἐγὼ νομίζω ὅτι ἓνα αἶσθημα θὰ δίνῃ στὸν καλλιτέχνην τόνους καὶ ἐντυπώσεις ποῦ δὲν ἤμπορεῖ νὰ εὕρῃ εἰς τὴν γαλήνην τοῦ γραφείου του. . .

— Ναί! δὲν λέγω. . . Ἀλλὰ ἡ δύναμις τοῦ αἰσθήματος τὸν παρασύρει ἀπὸ τοὺς τεχνικοὺς κανόνας. Μὴ λησμονῇτε τὴν μεγάλην ἀλήθειαν, ὅτι ἡ τέχνη διορθώνει τὴν φύσιν. . .

— Ἐνας ἀληθινὸς τεχνίτης δὲν εἶνε δυνατόν νὰ χάσῃ ἀπὸ τὴν δύναμιν ἑνὸς πάθους τὴν τέχνην του. . . εἶπε ἀξιωματικῶς ἡ ὠραία Ἀθηναῖς.

— Εἶνε πράγματα δυνατότερα καὶ ἀπὸ τὴν τέχνην ἀκόμη. . . ἐκοῦνησε τὸ κεφάλι ἐκεῖνος. . .

— Σὰν τί; . . . ἔβγαλε μίαν πνοὴν δαχτυλιδένιου καπνοῦ ἐκεῖνη.

— Ἐννὰ μεγάλο πάθος. . . καὶ προπάντων μίαν γυναῖκα.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχασες τὸ στοίχημα! . . . ἔσκυψε στὸ αὐτὸ τῆς Φυλλίδος ἢ Αἶνα.

— Καὶ δὲν ἐπροσπαθήσατε ποτὲ σεῖς σάν καλλιτέχνης νὰ τὰ ἐνώσετε : . . . ἐρώτησε πονηρά ἡ Ἀθηναῖς.

— Ὅχι, ποτὲ ! τῆς ἀπήντησε εἰς τὸν ἴδιον τόνον. Γιατί δὲν ἐφοδῆθηκα μόνον τὴν ἀποτυχίαν, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὸ γελοῖον . . . Αὐτὸ σκοτώνει ἀσφαλέστερα !

— Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχασα ἀκόμη ! . . . εἶπε ἐπίσης κρυφὰ εἰς τὴν Λίνα ἡ Φυλλίς.

Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἐπροχώρησε πρὸς τὸ παράθυρο ὁ Βασιλεὺς, ὁμιλῶν μὲ τὸν πρέσβυν τῆς Ἀγγλίας. Εἰς τὴν διάβασίν του ὅλοι παρεμέρισαν εὐλαβῶς, ἐνῶ αἱ κυρίαι ἐσυγκέντρωναν ὅλην τὴν ζωὴν εἰς τὰ μάτια των νὰ τὰς διακρίνῃ καὶ νὰ τοὺς μιλήσῃ.

Περνῶντας δίπλα ἀπὸ τὴν συντροφιά, ὁ Βασιλεὺς ἐγύρισε πρὸς τὸν Ἀργίλλη :

— Καλησπέρα Ἀργίλλη ! . . . εἶπε. Ἐκατάφερες λοιπὸν τὴν Ἀλεξὶ νὰ βγῇ ξυπόλητη στὸ πάλκο . . . Ἀλήθεια ! ὥραιο ἦταν τὸ καινούργιο βιβλίο σου ποῦ μοῦστειλες . . . εἶπε. Σ' εὐχαριστῶ ! . . . Ἐχει μεριές ποῦ μοῦ ἄρεσαν πάρα πολὺ καὶ αὐτὴν τὴν γνώμη ἔχει καὶ ὁ πρίγκηψ Νικόλαος . . . Τὸ ἔδωκα καὶ στὴν Βασίλισσα νὰ τὸ διαβάσῃ . . .

Ὁ Ἀργίλλης ἐπρόσκλινε εὐχαριστῶν.

Μετὰ τὴν δῆλωσιν αὐτὴν ἀπὸ τὰ βασιλικά χεῖλη, ὁ κύκλος τῶν ποδογύρων ἄρχισε νὰ ἐκφράζεται· πειὰ μὲ ἀμέριστον ἐνθουσιασμόν διὰ τὸν «Πέπλον τῆς Ἰσιδος». Καὶ αὐτὴ ἡ Λίνα Δαφνομήλη τὸν εὔρισκε τώρα ὑπέροχον καὶ ὅσες δὲν τὸν ἐδιάδασαν ἐσχέποντο νὰ σπεύσουν νὰ τὸν ἀγοράσουν.

Μὲ τὴν γειτονιὰ ὅμως τοῦ Βασιλέως τώρα, κάθε συζήτησις ἔπαυσε καὶ ὅλων τῶν κυριῶν τὸ μάτια ἔμεναν καρφωμένα πρὸς τὴν διεύθυνσίν του, περιμένοντα μὲ ἀγωνίαν καμμίαν λέξιν ἢ καὶ γέν σημεῖον ποῦ θὰ τὰς ἀξίωνε τῆς βασιλικῆς συντροφιάς.

Ὁ Ἀργίλλης ἀπεμακρύνθη εἰς ἄλλους κύκλους.

Ἄλλως τε μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν οἱ ὑπηρέται εἶχαν πάρῃ τὰ

καθίσματα καὶ εἰς τὴν σκηνὴν ἐγκαθίστατο ἡ ὀρχήστρα διὰ τοὺς χορευτάς.

Ἀργότερα, εἰς τὸ κοιτιγίον, ἡ κυρία Προφύλη ἔξαφνα ἐπλησίασε τὸν Ἀργίλλη καὶ τοῦ ἐκάρφωσε ἓνα λευκοκύανον φισγκάκι εἰς τὸ φρόκκο του.

Ἐκεῖνος τὴν ἐκύτταξε.

Ἦτο ἡ πρώτη φορά, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια γνωριμίας τοῦ τοῦ ἔκαμνε αὐτὴν τὴν διάκρισιν, μῶλον τὸν θαυμασμόν τοῦ ἐννοιωθε πάντοτε καὶ εἰς τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν διαγωγὴν του.

— Ξεύρετε ὅτι ἔχω παράπονα μαζύ σας: . . τοῦ εἶπε σηκώνουσα μὲ τὴν ἰδιαιτέραν της χαριτωμένην κίνησιν τὸ κεφάλι.

Ὁ Ἀργίλλης τὴν ἐκύτταξε.

— Μ' ἐμένα παράπονα κυρία μου: . . ὄχι δά! . . .

— Καὶ βέβαια! Μὲ παραμελεῖτε. . . ἀποφεύγετε νὰ μιλήσετε μαζύ μου. . . ποτὲ δὲν μοῦ ζητήσατε ἓνα γύρο χοροῦ. . . Μία τυπικὴ ἐπίσκεψις, μόνον τσάκισμα μπιλλιέτων εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ χειμῶνος, μία χαιρετοῦρα ὅταν συναντώμεθα καὶ ὅλα μένουν ἐκεῖ. . .

Ἐκεῖνος τὴν ἐξανακύταξε.

— Ξεύρετε. . . εἶπε ἄργά, εἰς τὴν ζωὴ μου, ἐπροσπάθησα πάντα νὰ μὴ γίνωμαι ἐνοχλητικὸς στοὺς ἄλλους. . . οὔτε νὰ προσφέρω τὴν συντροφιά μου ἐφ' ὅσον δὲν μοῦ δείχνουν ὅτι εὐχαριστοῦνται μ' αὐτήν. . .

— Καὶ ἐννοήσατε ὅτι ἐγὼ δὲν εὐχαριστοῦμαι μὲ τὴν συντροφιά σας. . .

— Τοῦλάχιστον δὲν μοῦ ἐκάματε ποτὲ νὰ καταλάβω τὸ ἀντίθετον. . . Ἐνῶ ἀπὸ μέρος μου θὰ ἐννοιώσατε πάντοτε — μία γυναικὴ εἶνε ἀδύνατον ν' ἀπατηθῇ σ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα — ὅτι εἶχα γιὰ σᾶς τὸν μεγαλειέτερον θαυμασμόν, τὴν μεγαλειτέραν εὐλάβειαν καὶ τὸν μεγαλειέτερον πόθον νὰ ἴμουν φίλος σας. . .

— Ἀλλὰ αὐτὸ σχεδὸν εἶνε ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις *a brûle pour point*. . . ἐγέλασε ἐκείνη.

— Ὅχι! . . . ἐκούνησε τὸ κεφάλι. Δὲν εἶνε ἐξομολόγησις. . .

Ἵως ὅμως ἤμποροῦσε νὰ εἶνε! . . . Γιατί θὰ εἶμαι εἰλικρινής. . . Εἶσθε ἀπὸ τὰ λίγα ἰδανικά ποῦ ἐσχημάτισα καλῶς ἢ κακῶς εἰς τὴν ζωὴν μου. . .

—Ὁ πέπλος τῆς Ἰσιδος. . . προσέξετέ τον! ἐγέλασε ἐκείνη.

—Ὁ πέπλος τῆς Ἰσιδος. . . ἔστω! Γιατί ὄχι, ὅταν μᾶς κάνει εὐχάριστη τὴν ζωή. . . Νὰ εἶνε μάλιστα εὐγνώμων κανεὶς εἰς τὰ πρόσωπα ποῦ μποροῦν νὰ τοῦ τὸν γνέθουν. . .

—Καὶ δὲν ἐφοβηθήκατε μήπως καὶ ὁ δικός μου πέπλος σχισθῇ ἂν ἤρχεσθε κοντήτερα. . . εὐθυμολόγησε ἐκείνη πονηρά.

—Τί σημαίνει! . . . Πρῶτα ἔως ὅτου σχισθῇ κάνει εὐμορφη τὴν ζωὴ μας καὶ ὅταν σχισθῇ ἔχει μέσα του τόσα θελκτικά μυστικά ὥστε ἀποζημιώνουν διὰ τὴν ἀπογοήτευσιν. . . ἀπήντησε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ἴδιον τόνον.

Ἐγέλασε περίεργα.

—Πᾶμε εἰς τὸ μπουφέ! . . . εἶπε. Διψῶ. . .

Ὁ Ἀργίλλης τὴν ἔφερε ἐκεῖ σκεπτόμενος ποῖὰ ἐξαφνικὴ ἰδιοτροπία ἔφερενε τὸ περίεργον πλάσμα διὰ μιᾶς κοντά του, ἐνῶ τόσα χρόνια εἶχε μένει ἐπιμόνως εἰς ἀπόστασιν.

Ἐδλεπε ὅμως τὸ ἐναρμόνιον κεφάλι ποῦ ἔγερνε σὰν λουδοῦδι δίπλα του, τὰ κυματηρὰ βοστρυχώματα τοῦ φλογοχρύσου κτενίσματος τῆς, τὰ ζοφερά μάτια μὲ τὸ ἀρρωστημένον βλέμμα καὶ τὴν δυσεξιχνίαν στήν ἐκφρασιν Σφιγγὸς ποῦ ἐκρατοῦσε ἡ φυσιογνωμία τῆς. Παρακολουθοῦσε σιωπηλὰ τὸ εὐκίνητον μυτάκι, τὸ κερασάκι τοῦ χειλιοῦ καθὼς ἄνοιγε νὰ πιπιλίσῃ τὸ κουταλάκι τοῦ παγωτοῦ καὶ τὴν γλαφυράν γραμμὴν τοῦ λαιμοῦ ποῦ κατέληγε εἰς τὴν λεπτοπλασμένην μπομπονιερούλα τοῦ στήθους. Καὶ ὅλα αὐτὰ τοῦ ἐξανάφερναν γοητευτικώτερον ἢ παληὸ ὄνειρον, τοῦ τὸ παρυσίαζαν ἐλκυστικώτερον καὶ μεθυστικώτερον παρὰ ποτέ. . .

Ἐνοιῶθε τὴν καρδιά του νὰ φουσκώνῃ ἀπὸ συγκίνησιν καὶ ἄνοιγε ἄθελα τὰ χεῖλη νὰ εἰπῇ ὥραϊα λόγια ποῦ ἀνέβαιναν ἐκεί μόνον των, ὅταν ἓνας ὑπασπιστὴς ἦλθε κοντά της καὶ τὴν εἰδοποίησε ὅτι θὰ χορέψῃ τὴν καθρίλλια μὲ ἓνα πρίγκηπα.

Ἐκείνη ἐπετάχθηκε ἀμέσως εὐτυχισμένη καὶ ἔσπευσε νὰ τὸν

ἀκολουθήσῃ με ἀκτινοφωτισμένην φυσιογνωμίαν ὅλη χαμόγελα καὶ χαριεντισμούς.

Ὁ Ἀργίλλης ἐχαμογέλασε καὶ αὐτὸς διὰ τὸν ὑπερβολικὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν, νοιώθων συγχρόνως κᾶποιαν ἐλαφρὰν ἀπογοήτευσιν.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ποῦ ἐνόμιζε ὅτι ξαναθρίσκει τὸ παλιὸ ἰδανικόν, ξανκέπεφτε εἰς τὴν μεθυστικὴν του ἐπίδρασιν καὶ ἐδοκίμαζε τὸ γλυκὸ κρασί του, ἀμέσως τοῦ ξανάφευγε εἰς ἐξαφνικὸν πεταλούδισμα.

Ἡ καρδίλλια μέσα εἰς τὴν αἵθουσαν εἶχεν ἀρχίσῃ με ὄρμην πρωτοφανή, ὑπὸ τὴν λυσσαμένην διεύθυνσιν τοῦ ὑπερυψήλου οἰκοδεσπότου, καὶ τὰ ζεύγη ἐπερνοῦσαν σὺν ἀνεμοστρόβιλος.

Ὁ Ἀργίλλης ἐστάθηκε εἰς τὴν πόρτα παρακολουθῶν τὴν Ἀθηνᾶδα, ἡ ὁποία μακαρία εἰς τὸ στιβαρὸν χέρι τοῦ βασιλικοῦ καθαλιέρου της, ἐφαίνετο νὰ πετᾷ, ὅχι νὰ τρέχῃ.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἓνα λευκογαντωμένο χεράκι τὸν ἄγγισε εἰς τὸν ὦμον.

Ἐγύρισε καὶ εἶδε τὸ χλωμὸ μουσουδάκι τῆς δεσποινίδος Εὐρυάλη με τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια, ποῦ προσήλωνε ἐπάνω του με γλυκὺ χαμόγελο τὸ φωτεινὸν βλέμμα της.

— Πῶς . . . ἐμείνατε ἔξω ἀπὸ τὴν τελευταία καρδίλλια . . . εἶπε.

— Εἴμπορῶ νὰ ἀπευθύνω καὶ σὲ σᾶς τὴν ἴδια παρατήρησιν, . . . ἐχαμογέλασε καὶ ἐκεῖνος.

— Ἐχόρευα. . . εἶπε ἡ νέα ἀλλὰ με ἐτραβοκόπησαν τόσο δυνατὰ ὥστε μοῦ πονοῦν ἀκόμη τὰ χέρια. . . Εἶνε παρὰ πολὺ τρελλή ἡ καρδίλλια καὶ τοὺς ἄφησα. . .

— Ἀλήθεια! . . . σὺν νὰ μοιάζῃ περισσότερο με ἀγῶνας ἱπποδρόμου. . . Ἀληθινὸς Μαραθώνιος. . .

— Ἀπὸ τὸν ὅποιον ὅμως γενικῶς, ἐσεῖς ἀπόψε θὰ κοιμηθῇτε ἐπὶ τῶν δαφνῶν σας. . . Ὁμολογῆστε το εὐτυχῇ θνητέ. . .

— Τί μάταια πράγματα ὀνομάζουν θρίαμβον οἱ ἄνθρωποι. . . ἐχαμογέλασε ἐκεῖνος. . . Γιὰ καμμιά φορὰ, ὑποχρεωτικὰ κοπλιμέντα μερικῶν ἐμοίων, καὶ λίγαις λέξεσι εἰς τῆς ἐφημερίδας αὐριο. . .

— Ἴσως ὑπάρχει καὶ καὶτι περισσότερο ἀπὸ αὐτά . . . εἶπε ἀργὰ ἐκείνη.

— Σὺν τί : . . .

— Ὁ εἰλικρινὴς θαυμασμὸς μερικῶν ποῦ ξεύρουν νὰ ἐκτιμῶν . .

— Δὲν λέγω . . βέβαια εἶνε κανεῖς εὐγνώμων γι’ αὐτοῦ . . . εὐχαρίστησε ὁ Ἀργίλλης. Ἄν τὸ πάρετε ὅμως αὐτὸ γενικώτερα σεῖς ποῦ εἰσθε ἕνας ἔξυπνος ἄνθρωπος, εἰς τί μεταφράζεται . . . τί ἀποδίδει ἐκτὸς ἀπὸ μίαν ἀφηρημένην ἔννοιαν ; . . . Κενὰ λόγια . . . κενοὶ φθόγγοι . . . κενὰ κλισήματα . . .

Καὶ ἡ δόξα . . .

— Ναί ! ὁμολογῶ ὅτι μ’ ἐγοήτευσε ὅταν ἤμουν νεώτερος . . Ὅσο περνοῦν ὅμως τὰ χρόνια, ἀντιλαμβάνεται κανεῖς ὅτι γίνεται μᾶλλον ἐνοχλητικὴ ἐφ’ ὅσον προέρχεται ἀπὸ ἀνθρώπους ποῦ δὲν ἐνδιαφέρουν . . . Τί ὠραία εὐχαρίστησις ἀλήθεια, νὰ σὲ κυττάζουν σὰν περίεργον ζῶον . . .

— Καὶ ἡ ὕστ’ ῥοφημία . . .

— Ἀκόμη χειρότερα ! . . . Ἀπ’ αὐτὸ ἴσως νὰ παρηγορηθῇ μόνον ἡ ἐπιτέλεσις κάποιου προορισμοῦ . . .

— Ἄν ὅμως ὅλα αὐτὰ ἀποτελέσμα ἔχουν τὴν κατάκ’ ἡσιν μιᾶς ἀγαπημένης γυναικός : . . .

ἢ Ὁ Ἀργίλλης τὴν ἐκύτταξε σιωπηλός . . .

Τὸ ἐναρμόνιον προσωπᾶκι τῆς Ἀθηναΐδος Προφύλη, ἐπέρασε σὰν ὄραμα μέσα εἰς τὸ χρυσὸ συννεφάκι τῶν μαλλιῶν τῆς ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια του.

Ἐχαμ γέλασε μίαν στιγμὴν εἰς τὴν σκέψιν του καὶ ἀνέβλεψε εἰς τὴν νέαν.

— Αὐτό . . . ἴσως ! . . . εἶπε. Ἀλλά . . .

— Ἀλλά . . .

— Ξεχνᾶτε τὸν πέπλον τῆς Ἰσιδος . . .

— Καὶ ὑποθέτετε στάληθινὰ ὅτι δὲν εἴμπορε νὰ κρατηθῇ ποτέ : . . .

— Ὅχι τὸ ὑποθέτω, τὸ πιστεύω . . . Δὲν εἶνε τοῦ κόσμου τούτου !

— Τότε λοιπὸν γιατί νὰ ἐργάζεται κανεῖς . . . γιατί νὰ κοπιᾷς . . .



— Ἡ στιγμή τῆς δημιουργικῆς ἐργασίας, ἡ ἀπόλαυσις τοῦ αἰσθάνεται τὴν στιγμήν αὐτὴν ὡς καλλιτέχνης, εἶνε ἀρκετὴ... Αὐτὴ ἀποζημιώνει γιὰ ἕλα...

Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἡ καθρίλλια ἐτελείωνε μὲ τὴν κατακλειδὰ τοῦ «Remerciez vos dames!...» καὶ τὰ ζευγάρια ἔκαμναν ἐπέλασιν κατὰ τοῦ κυλικείου.

Τότε καὶ ἡ Ἀθηναῖς διακρίνουσα τὸν Ἀργίλλη μὲ τὴν δεσποινίδα Εὐρυάλη ἐπλησίασε.

— Σὰς περιμένω μίαν ἀπ' αὐταῖς τῆς ἡμέραις εἰς τὸ σπίτι... εἶπε. Μὴ λείψετε νὰ ἐρθῇτε... Ἐγὼ εἶμαι πάντῃ ἐκεῖ πρὸς τὸ βράδυ... Θὰ μιλήσωμε γιὰ τὸ βιβλίό σας...

Ὁ Ἀργίλλης ἐφίλησε τὸ χέρι τῆς εὐχαριστῶν καὶ νοιώθων κατὰ σὺν κῶμα εὐτυχίας νὰ τὸν ξαναπλημμυρίζῃ.

— Ἐλᾶτε! εἶπε ἡ Φυλλὶς μὲ κάποιαν ἐλαφρὰν πίκρα, μόλις ἡ κυρία Προφύλη ἐξεμάκρυνε. Δὲν σὰς ἔλεγα ἐγὼ... δὲν πρέπει νὰ εἰσθε σήμερα παραπονεμένος... Ξεύρω πολλοὺς ποὺ θὰ σὰς ἐζήλευαν γιὰ τὴν πρόσκλησιν... Ὁ πέπλος τῆς Ἰσίδος ἔρχεται ὁ ἴδιος κοντά σας... καὶ ἂς ἐλπίσωμε ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰ δὲν θὰ σχισθῇ...

Ὁ Ἀργίλλης ἔχαμογέλασε.

— Οὔτε θὰ τὸ προσπαθῇσω... εἶπε. Ἐπειτα, εἵμεθα μὲ τὴν κυρίαν Προφύλη τόσο παληοὶ φίλοι...

— Ἀς εἶνε... ἀφ' οὗ ἔρχεται καὶ ὁμοιακαταληξία!... εἶπε πονηρὰ ἐκείνη. Οὕτως ἢ ἄλλως, ὅπως γράφετε, ἕως τὴν στιγμήν τοῦ σχισίματος, μεσολαβεῖ πάντως ἓνα μεσοδιάστημα, ποῦ ἂν δὲν εἶνε ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία, μοιάζει μ' αὐτήν...

Ὁ ἰόνος τῆς φωνῆς τῆς εἶχε τόσο καθαρὰ τὴν ἴδιαν ἔκφρασιν τῆς ἐλαφρᾶς πίκρας, ὥστε ὁ Ἀργίλλης τὴν ἐκύτταξε.

Εἶχε διακρίνῃ πάντοτε τὴν εὐχαρίστησιν τῆς Φυλλίδος νὰ μιλή μαζὺ του, πολλὰς φορὰς εἶχε παρατηρήσῃ τὰ ὠραῖα μάτια τῆς προσηλωμένα ἐπάνω του ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶχε ἐπιμείνῃ εἰς τὴν σκέψιν αὐτήν.

— Δὲν εἶνε ἀρκετὸ αὐτὸ τάχα... εἶπε.

— Ἐν ἐλλείψει καλλιτέρου πρέπει νὰ εἶνε ἀρκετό...

— Εἴπατε ἀκριδῶς τὴν φοβεράν λέξιν *πρέπει*! Ἀλλὰ ἀφ' οὗ καὶ ὁ Ἄϊνστάϊν ἀναγνωρίζει τὸ «μεσοδιάστημα» ὡς μόνην πραγματικὴν ἀλήθειαν, ἃς ἀρκεσθῶμεν σ' αὐτήν. . .

Ὁ Ἀργίλλης ἐφίλησε τὸ γαντωμένο χεράκι τῆς νέας καὶ κατέβηκε τὴν σκάλα δίδων τὸν ἀριθμὸν τοῦ εἰς τὸν λιθροφόρον θεράποντα.

Σὲ λιγάκι τὸν ἐδοξηθοῦσαν νὰ φορέσῃ τὸ ἐπανωφόρι τοῦ καὶ εἶδε εἰς ἑν αὐτοκίνητον τὸν ἀριθμὸν τοῦ σπιτιοῦ τοῦ.

Ὁ ὁδηγὸς ἔβαλε ἐμπρός, καὶ τὸ αὐτοκίνητον μὲ βραχνὸν στρίγκλισμα κατέβηκε τὴν πλατεῖαν Συντάγματος, τὴν ἔκαμψε καὶ ἐχάθηκε εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.

2

ΨΥΧΟΠΑΛΗΓΙΑ

Ἦτο μεσημέρι τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅταν ὁ Ἀργίλλης ἐξύπνησε.

Ἐσήμανε καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἦλθε ν' ἀνοίξῃ τὰ παράθυρα καὶ νὰ φέρῃ τὸ πρόγευμά τοῦ.

Ἀνακκισθὲν εἰς τὸ κρεβάτι μὲ τὰ χεῖρα πλεγμένα πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἐξανάφερε εἰς τὴν μνήμην τοῦ τὰς σκηναῶς τῆς χθεσινῆς. νυκτός, ἐνῶ δύο κύματα θεσπεσίας Ἀττικῆς λιανκάδας μπαίνοντα ἀπὸ τὰ τζάμια, ἐσχεδιαγραφοῦσαν εἰς τὸν τάπητα δύο μεγάλα τετράγωνα.

Ἦ Ἀθηναῖς . . . Ἀχ!

Καὶ μὲ ἡδονικὸν ξετεμπέλιασμα ξαναεἶδε ἐμπρός τοῦ τὸ εὐγενικὸν ἀνθρώπινον κομποτέγχνημα ποῦ ἐγέμιζε τὴν ψυχὴν τοῦ. . .

Ποῖα ἐξαφνικὴ ἰδιοτροπία νὰ ἔσπρωχνε ἑξαφνα τὸ φαντασιόπληκτον καὶ καπριτσιόζικο αὐτὸ πλᾶσμα κοντά τοῦ. . . Πῶς τῆς ἐφάνηκε. . . τί ἐζητοῦσε. . .

Νὰ τῆς ἔκαμε ἐντύπωσιν ὁ χθεσινὸς θρίαμβος. . . Τὰ λόγια ἄρά γε τοῦ βασιλέως. . . Τόσο βαθειὰ ἦσαν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἡ ματαιοδοξία καὶ σνομπισμός. . . Ὅχι! δὲν τὸ ἐπίστευε. . .

Ἄλλως τε, ἂν φιλολογικὴ ἐπιτυχία καὶ ρεκλάμα ἤμποροῦσαν νὰ τὴν ἐπιρρεάσουν, θὰ ἦτο ἐπιρρεασμένη ἀπὸ καιρόν.

Ὁ Τέλλος Ἀργίλλης εἶχε γείνη γνωστός ἀπὸ τὸ πρῶτον βιβλίον ποῦ εἶχε γράψῃ. Ὡστε ἡ Ἀθηναῖς δὲν θὰ ἐπερίμενε τώρα νὰ ἐπιρρεασθῇ ἀπὸ τὴν χθεσινὴν ἐπιτυχίαν. . . Τί συνέβαινε λοιπόν . . .

Τόσα χρόνια τὸν εἶχε κρατήσῃ ἐπιμόνως μακρυά. . . Ποιά ἰδιοτροπία τὴν ἔφερε τώρα κοντά του . . .

Ἡ καμπάναις τοῦ μεσημεριοῦ τὸν ἀπέσπασαν ἀπὸ τὰς σκέψεις του καὶ ἐσκέφθηκε μὲ κάποιαν τύψιν, ὅτι ἐνῷ ὁ κόσμος τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ κόπου μόλις θ' ἄφηνε τώρα τὴν δουλειά του διὰ νὰ φάγῃ καὶ νὰ πάρῃ λίγης ὥρας ἀνάπαυσιν, αὐτὸς μόλις ἐξυπνοῦσε ἔπειτα ἀπὸ νύκτα γλεντιοῦ.

Ἀνεκουφίσθη ὅμως μὲ τὴν σκέψιν ὅτι τὸ ἔργον ποῦ ἔκαμνε αὐτὸς δὲν ἐμποροῦσαν νὰ τὸ κάμουν οἱ ἄλλοι, ὅτι ἄλλαις ὥραις ὅπου αὐτὸς εἰργάζετο ἐκεῖνοι ἀνεπαύοντο, καὶ ὅτι δὲν εἶχε σύγκρισιν ἢ δική του προσπάθεια μὲ τὴν δικήν των. . .

Ἡ δική των προσπάθεια εἰς τὴν ζωὴν ἦτο τὸ κέρδος χρημάτων μὲ οἷονδήποτε τρόπον ἐνῷ ἡ δική του ὅχι μόνον ἡ γενικὴ πρόοδος. ὅχι μόνον ἡ ἐπικράτησις τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπόδοσις τοῦ αἰωνίου καλοῦ.

Ἀκριδῶς τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ ὑπηρέτης ἔφερε εἰς ἓνα δισκάκι διορθώσεις τοῦ νέου βιβλίου του. Τὰς ἐπῆρε ὅπως πάντοτε μὲ προθυμίαν καὶ ἀληθινὸν ἠδονισμόν.

Ὁ Ἀργίλλης ἀγαποῦσε τὸ ἔργον του. Καὶ κάθε πρώτη διόρθωσις, ὅπου ἔβλεπε τὰ χειρόγραφα τῆς πνευματικῆς παραγωγῆς του στοιχειοθετημένα εἰς τὸ ὑγρὸν ἀκόμη χαρτί τοῦ τυπογραφείου. τοῦ ἔδιδε τὴν ἐντύπωσιν γονέως ποῦ ἀτενίζει πρῶτην φορὰν νεο γέννητον παιδί.

Ἐξήχησε τότε τὸν στυλογράφον του, ἐπέρασε ἓνα ἀστραχιδένιον κοντὸ βαστόν. καὶ ἀνκαθισμένος ὅπως ἦτο εἰς τὸ κρεβδᾶτι ἄρχισε τὴν διόρθωσιν.

Ὅταν ἐτελείωσε, τὴν ἔκλεισε εἰς τὸν ἴδιον φάκελλον καὶ τὴν ἔδωσε νὰ τὴν φέρουν εἰς τὸν ἐκδότῃν.

Ἐξω ὅμως ἐπανηγύριζε τέτοια ἐορτὴ χρυσῆς λιανιάδας, γαλάζιου οὐρανοῦ καὶ χαρᾶς τῆς ζωῆς. ὥστε δὲν εἴμπορουσε νὰ μείνῃ κανεὶς εἰς τὸ κρεβδᾶτι.

Ἐπῆλθεσε κάτω.

Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσιν ὥραν ἔταν ἐτελείωσε τὴν τουαλέττα του, ἔμπαινε εἰς ἓνα μόνιππον ποῦ ἐπερνοῦσε κατὰ τύχην καὶ τοῦ ἔδωσε μίαν διεύθυνσιν.

Ὁ Ἀργίλλης εἶχε ἐκτὸς τοῦ σπιτιοῦ του εἰς τὴν ὁδὸν Στουρνάρα καὶ μικρὴν ἰδιοκτησίαν εἰς τὰ Σεπόλια, ἔξω τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ὁποίαν ὀνόμαζε τὴν «Γωνίτσα» του.

Ἦτο ἓνα περιβόλι βλέπον ἀπὸ τὴν μίαν πλευράν του εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ Κηφισοῦ, τὸ ὅποῖον ἐξεμεταλλεύετο ἓνας γέρως περιβολάρχης καὶ ὅπου ἐκτὸς τῶν λαχανοκήπων, τὸ περισσότερον μέρος ἦσαν πεῦκα, κυπαρίσσια καὶ ἐληαῖς.

Μέσα εἰς αὐτὸν ἦτο ἓνα σπιτάκι. Ὅχι μεγάλο. Τέσσαρα μόνον δωμάτια. Ἀλλὰ ἡ καλαισθησία τὸ εἶχε μεταβάλῃ εἰς ἀληθινὴν φωλήτσα ποιητοῦ, μὲ θριγκώματα πρασινόχρωμα ὅπου εἶχαν πλεχθῇ κισσοί, μπουγκαινιδίλαις καὶ μπαξιάναι, καὶ μὲ κομψαῖς ξύλιναις βεράντες, ὅπου ἡ θέα καὶ ἡ ζωὴ ἦτο καλὴ.

Ἐκεῖ ἐπερνοῦσε τῆς ὥραότεραις ὥραις του, ἰδίως ἔταν ὁ καιρὸς ἦτο καλός, ὅταν ἡ ἐρατεινὰς λιανιάδες ἐξωογονοῦσαν τὴν φύσιν ἢ ὅταν ἡ θερινὴ ζέστη ἔκαμνε πνικτικούς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν.

Εἰς τὴν σκιερὰν γαλήνην του, κάτω ἀπὸ τὴν βαλσαμωμένην σκιάν τῶν μεγάλων πεύκων καὶ τῆς βραθειᾶς πολυθρόνης εἴξευρε ὅτι θὰ εὑρίσκε πάντοτε, σὰν εἰς ἀποθήκην καλὰ ἀσφαλισμένην, τὴν ἡρεμίαν ποῦ ἤθελε, τὴν περισυλλογὴν ποῦ τοῦ ἐχρειάζετο καὶ πάντοτε τὴν καθαρὰν σκέψιν καὶ τὴν παρηγορίαν.

Ἐκεῖ διηυθύνθη τὸ ἀμαξάκι καὶ σὲ λιγὰκι ἢ πρωτόγονη πόρτα.

τοῦ περιβολιοῦ ἐκλείνετο πίσω του. "Ήθελε νὰ μείνῃ ἐντελῶς μόνος μὲ τὸ ὄνειρό του.

Ξαπλωμένος τώρα σὲ μιὰ λινὴ πολυθρόνα δίπλα εἰς τὸ μικρὸν νᾶμα τοῦ Κηφισσοῦ, ἐμποτιζόμενος ἀπὸ θεϊαν λιακάδα, ὄνειροπολοῦσε καὶ ἐρρέμβαζε.

Καὶ τὸ χλωμὸ φ ο γόχρυσο κεφάλι· ξαναῆρχετο διαρκῶς ἐμπρὸς του σὰν βάτος φλεγόμενη καὶ μὴ κατακαιομένη καὶ ἐξανάθλεπε τὴν καπυλωτὴν γραμμὴν τῶν φρυδιῶν εἰς τὸ ἄβρὸν φαρφουρί τοῦ μετώπου της. Τὸ ἀχνόφεγγο αἰνιγματῶδες προσωπάκι της ἦτο μία χλωμὴ μανιόλια ποῦ ἔθαλλε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του. . .

Ἐννοίωσε ὅτι ἤθελε νὰ γράψῃ.

Καὶ ἐφρούσκωνε μέσα εἰς τὸ στήθος του ποῦ ἀπεκρυσταλλώ-νετο εἰς στίχους. Ἐννοίωθε τοὺς ρυθμοὺς στὰ χεῖλῃ του καὶ τοῦ ἐγαργάλιζαν τὸ χέρι.

Ἐπῆρε ἓνα μπλὸν ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ μὲ τὸ μολύδι ἐχά-ραξε μερικαῖς στροφαῖς.

Τῆς ἐδιάβασε καὶ τῆς ἔδωκε στὴν τσέπη του.

Ἐπειτα ξαναξαπλώθηκε καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια.

Ἡ πεταλοῦδες ἐπαιγνίδιζαν τὰ φτερά των εἰς τὸν ἥλιο σὰν ζωντανὰ λουλούδια γύρω του, ἓνας σπίνος ἄφηγε ἀπὸ τὸ πυκνώ-ματα τὴν μονότονον ἀλλὰ δροσερὴν νότα του καὶ τὸ ἄρωμα τῶν πεύκων ἦτο ἡδονικόν. . .

"Ὅταν ἔπεσε λιγάκι ὁ ἥλιος καὶ τὸ τσουχτερὸ βορειαδάκι ἄρ-χιζε νὰ νικᾷ τὴν δύναμιν τῆς λιακάδας, ὁ Ἀργίλλης ἐμπῆκε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ὅπου ἔτριζε συμπαθητικὰ ἢ θερμάστρα.

Ἐπλησίασε κοντὰ της καὶ ἐπῆρε μὲ ἀπλωμένα χέρια τὴν πυ-ρωμένην ἀπόρροϊαν ποῦ τὸν ἐμπότιζε σὰν ναρκωτικὸν χάϊδι, ἔπειτα ἔσφιξε τὰ δάκτυλά του καὶ τὰ ἐτέντωσε δυνατὰ κλείνων τὰ μάτια του. Οἱ ἄρμοι ἔτριζαν.

"Ἀρχισε τότε νὰ περπατᾷ ἐπάνω κάτω, σταματῶν εἰς τὸ παρά-θυρο νὰ βγάλῃ ἀφηρημένος ἀπὸ μίαν γλάστρα ἓνα ξερὸ φύλλο ἢ πλανῶν τὸ βλέμμα εἰς τὰ φουντώματα τῶν πεύκων ποῦ ἔχουνουσε

τὸ ἀγεράκι καὶ τῆς ἀραδιασταῖς κορυφαῖς τῶν κυπαρισσιῶν, ποῦ ἔγερναν συμπαθητικὰ τῆς κορυφαῖς των σὰν νὰ ἐχαιρετοῦσαν.

Ἐβγάλε τὸ **μπλὸκ** καὶ ἐξαγιδάδαρε τοὺς στίχους ποῦ ἔγραψε.

Χλωμὸ φεγγάρι ἐπρόβαλε ἅπανο στὴν μορφὴ σου,
μ' ἀπὸ τὰ βάθη τῶν ματιῶν κυττάζει ἡ νύχτα ἡ μαύρη. . .

.

Οἱ στίχοι ὅμως τώρα τοῦ ἐφάνηκαν ἄτεχνοι καὶ ἀνούσιοι καὶ ἐπέταξε τὸ **μπλὸκ** εἰς τὸ γραφεῖον ἀποθαρρημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του.

Ἐκάθησε καὶ μ' ἐξαφνικὴν ἔμπνευσιν ἐπῆρε τὸ μολύβι καὶ ἄρχισε νὰ προσπαθῇ νὰ ἀποδώσῃ μὲ γραμμαῖς τὸ προσωπάκι της.

Τίποτε ὅμως! οὔτε αὐτὴ ἢ ἀπόπειρα δὲν ἐπέτυχε. Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ ξεσπάσῃ. Ἡ ἐντύπωσις αὐτῇ τὸν ἐγέμιζε, τὸν ἔπνιγε.

Ἐπῆρε μίαν δέσμην χαρτιοῦ μπροστά του ἐβούτησε τὴν πέννα καὶ ἔσκυψε ἐπάνω των.

Σὲ λιγάκι τὸ τρίζιμο τῆς πέννας ἀντηχοῦσε συντροφικὰ μὲ τὸ τρίζιμο τῆς θερμάστρας εἰς τὴν γαλήνην τοῦ δωματίου.

Ἡ πέννα του ἄρχισε νὰ τρέχῃ νευρικὰ σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἀδειάσῃ εἰς τὰ ἄσπρα φύλλα τὴν νευρικότητά της.

Ἡ ὥραις ἐπέρασαν σιωπηλαῖς.

Τὸ χέρι ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ σὰν αὐτόμαχτον καὶ τὰ γραμμένα καταιδατὰ νὰ φεύγουν τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο.

Ἐσταμάτησε μίαν στιγμὴ ὅταν δὲν ἔδλεπε πειά. Ἐσήμανε ν' ἀνάψουν φῶς καὶ ἐξηκολούθησε πάλι.

Τὴν φορὰ ὅμως αὐτὴν, μαζὺ μὲ τὸν μπάρμπα - Θανάση τὸν περιβολάρη, εἰσεχώρησε ἀπρόσκλητος καὶ ὁ χονδρὸς σταχτής γάτος, γλυκαμένος ἀπὸ τὰς ἐπισκέψεις τοῦ Ἀργίλλη ποῦ τοῦ προσω-νίζοντο πάνποτε πανδαισίαν γαστρονομικὴν. Εὐρίσκων λοιπὸν τὴν θερμυκρασίαν τῆς ἀρεσκείας του, ἐτοποθετήθηκε δίπλα εἰς τὴν θερμάστραν, ἐδίπλωσε τὰ ἐμπροστινὰ πόδια καὶ σιγοκλείνων τὰ μά-

τια ἀφέθηκε εἰς τὴν μακαριότητα τῆς πύρας ποῦ τὸν ἐδόθη· εἰς τὴν γατικὴν Νιρβάνα του.

Ἡ πέννα ἄρχισε νὰ ξανατρέχῃ ἐπάνω εἰς τὸ χαρτί τὰ χειρόγραφα νὰ φεύγουν. καὶ ὁ δείκτης τοῦ ὥρολογίου σιγὰ-σιγὰ ἐταξείδευσε, χωρὶς ὁ Ἀργίλλης νὰ τὸ ἀντιληφθῇ.

Ἐξαφνα ὅμως ἡ πέννα κάπου ἐσκάλωσε εἰς τὴν ἀπόδοσιν.

Κάποια λέξις κατὰλληλη ποῦ δὲν εὗρίσκετο ἢ κάποια κοινοτοπία ποῦ δὲν ἤθελε νὰ ξαναμεταχειρισθῇ.

Ἐσηκώθηκε καὶ παίρνων ἓνα μεγάλο κομπολόγι ἀπὸ χρυσόφωτον ἤλεκτρον ἄρχισε νὰ τὸ παίζῃ νευρικά εἰς τὰ χέρια του μὲ τὸ βλέμμα ἀφηρημένον.

Τὴν στιγμὴν ὅμως αὐτὴν, ὁ γάτος ἀρκετὰ ἀναπαυθεὶς καὶ προφανῶς ἀπελπισμένος ὅτι ὁ οἰκοδεσπότης θὰ ἐσκέπτετο καὶ κἄτι γευστικώτερον ἐπῆγε εἰς τὴν πόρτα καὶ ἄρχισε νὰ τὴν ξύνη με τὰ νύχια του.

Ὁ Ἀργίλλης τοῦ ἀνοίξε νὰ φύγῃ. Συγχρόνως ὅμως ἐσήκωσε τὰ μάτια εἰς τὸ ρολόγι καὶ εἶδε μεσάνυχτα.

Ἐπλησίασε τότε εἰς τὸν ὄγκον τῶν γραμμένων καταειδωτῶν, τὰ ἐμάζεψε, τὰ ἐμέτρησε καὶ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του ἔτριψε τὰ χέρια. Ἐνθυμεῖτο φράσεις, λέξεις, περικοπὰς, περιγραφὰς ποῦ τὸν ἐκανοποιούσαν.

Ἄ, ναί! . . ἔτσι ἐργάζονται. . . Ἐτσι ἐννοιωθε αὐτὸς τὴν δουλειά! . . Τριάντα πέντε χειρόγραφα διὰ μιᾶς. . . Ἡ ἰδέα ἔτρεχε μόνῃ της. Δὲν εἶχε σκαλώσῃ οὔτε μία φορά. . . Ἐννοιωθε τὸν ἐαυτόν του ὑπερήφανον καὶ γεμάτον αὐτοσπεποίθησιν.

Τὸ κεφάλι του ὅμως ἔκαιγε καὶ εἶχε ζάλην εἰς τὸ μέτωπόν του. Ἐπλησίασε εἰς τὸν καθρέπτη καὶ εἶδε τὰ μάτια του μπασμένα μέσα. Ἐννοίωσε ὅτι τὸν ἐκοβαν.

Τώρα μόλις ἐννοιωθε τὴν κούρασι.

Ἐχαμογέλασε.

—Ὅπως ὁ ἔρωσ ἔτσι καὶ ἡ ἔμπνευσις. . . εἶπε. Καὶ τὰ δύο ξεύρουν νὰ σκοτώνουν! . .

Ἐπῆρε τότε ἓνα μπουκαλάκι κολώνια καὶ ἔδρεξε κεφάλι καὶ

μέτωπον. Αὐτὸ τὸν ἐδρόσισε καὶ τὸν ἐζωήρευσε. Ἀνέπνευσε βα-
θειὰ τὸ ἄρωμα.

Ἐπειτα ἐσκέφθηκε τί εἴμποροῦσε νὰ τσιμπήσῃ.

Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν σκευοθήκην μία μπουκάλα Μαυροδάφνη καὶ
ἓνα κουτί γκλετάκια.

Μὲ τὸ λιτὸν αὐτὸ δεῖπνον ἱκανοποιήθηκε ἐντελῶς καὶ ἀπλῶ
ἤθελε εἰς μίαν ντορμέζα εὐχαριστημένος.

Ἡ κούρασις δὲν τὸν ἔννοιαζε. Ὁ εὐχάριστος ὕπνος θὰ ἐπανόρ-
θωνε τὰς δυνάμεις του. Ἐδ σπουδαῖον ὅμως ἦτο ὅτι ἐκεῖνος τὸ βά-
ρος ποῦ εἶχε εἰς τὸ στήθος, ἢ ἀγωνία, ἢ ἔμμονος ψυχοπληγία
ποῦ ἐκυρίευε τὴν φαντασίαν του ὑπὸ μορφὴν τοῦ φλογοχρόσου χλω-
μοῦ κεφαλιοῦ μὲ τὰ παράξενα μάτια, εἶχαν κατευνασθῇ πειά.

Εἶχαν διοχετευθῇ ἀπὸ τὴν ψυχὴν του διὰ μέσου τῆς πέννας
καὶ τοῦ ἀψύχου χαρτιοῦ.

Ἦτο ἓνα ζωντανὸν μέρος τῆς ψυχῆς του πειὰ ἐκεῖ ἐπάνω...

Καὶ μισοκλείνων τὰ μάτια, τὴν ἐξανάβλεπε πάλι χωρὶς πόνον
ὅμως πειά, μέσα εἰς ἑλαφρὸ φωτοστέφανον νὰ σκύδῃ σὰν ἀχνὸ
φεγγάρι ἐπάνω του. Καὶ τὰ μάτια τῆς, τὰ ἀδυσσαλέα μάτια ὅπου
ἐκρυσταλλώνετο τὸ ἀδιαπέραστον μυστήριον τοῦ ἐρέβους, τὸν
ἐκύτταζαν κατὰμματα, μαγνητικά, σὰν τῶν μεγάλων ἐκείνων νυ-
κτερίδων ποῦ ρουφῶν τῆς νύκτας τὸ αἷμα τῶν ναρκωμένων θυ-
μάτων των.

3

Ἡ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ

Ἡ κομφὴ αἰθούσα τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου, ἀληθινὴ μπομπο-
νιέρα ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐπὶ τῇ πρκαστάσει τοῦ Οἰδίποδος τυράννου
τοῦ Σοφοκλέους, ἦτο ἀληθινὸν περιβόλι ζωντανῶν λουλουδιῶν.

Ἐπαιρνε ἀτομικὴν ἀπὸ τὴν ὁμαδικὴν ζωὴν, ἔζη, ἐπάλλετο

Ἀνθὼν ἢ πλατεία, ἀνθοστολισμένη γυρλάντα ὁ ἁρμονικὸς ἐξώ-

στης, τὰ βασιλικά θεωρεῖα ἐν ἀπαρτίᾳ καὶ τὸ ὑπερῶν ἐπάνω δομοῦν ἀπὸ φοιτητόκοσμον.

Ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν, τὸ θεωρεῖον τῶν ὑπασιπιστῶν ἦτο ἀληθινὸν μπουκέτο ἀπὸ ὥραίας ὑπασιπιστρίας καὶ κάτω εἰς τὸ θεωρεῖον τοῦ διευθυντοῦ, ὁ Τέλης Πετσάλης — τῆς ἡρωϊκῆς νεολαίας τοῦ 1862 — ἓνας τῶν περιεργότερων τύπων τῆς ἐποχῆς του, νευρικός καὶ ἀεικίνητος ὅπως πάντοτε, ἀναιδοκατέδαξε τὰ παχειὰ ἄσπρα φρύδια, συσπῶν τὸ στόμα του εἰς περίεργον τικ.

Τί περίεργο θὰ ἐφαίνετο, ἂν εἴμποροῦσε νὰ εἰξεύρῃ κανέννας, ὅτι λίγα χρόνια ἄργότερα, μὲ τὴν τρομακτικὴν ἀκρίβειαν τῆς ζωῆς ποῦ ἔπese μετὰ τὸν πόλεμον εἰς τὰς Ἀθήνας, περιωρισμένος εἰς πενιχρὰν σύνταξιν θὰ ἀπέθαινε λησμονημένος καὶ πενόμενος εἰς τὸ . . . Πτωχοκομεῖον ! . . .

Κάτω εἰς τὴν πλατεῖαν, ἦτο ὁλος ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ ὁποῖου τὰ ὀνόματα ἐγέμιζαν τὴν ἐποχὴν καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ ἐγείνοντο μίαν ἡμέραν *πρόγονοι*, ὅταν ἔλοι οἱ ἄλλοι, πλούσιοι, ἐπιτήδειοι, θορυβοποιοὶ τῆς ἡμέρας, εὐμορφία, λάμψις, κομψότης, θὰ ἐλησμονεῖτο καὶ θὰ ἐξηφανίζετο. Ὁ σατυρικός ποιητῆς Σουρῆς — ὁ νέος Ἀριστοφάνης ὅπως τὸν ὀνόμαζαν — στρυφνὴ Βυζαντινὴ φυσιογνωμία, ἀμίλητος καὶ καμπουριασμένος μὲ τὴν πλουσίαν χαίτην τῶν κατσαρῶν μάλλινῶν του πίσω ἀπὸ τὸ πλατὺ μέτωπον. Ὁ ποιητῆς Παλαμάς, ὁ Πολύδιος Δημητρακόπουλος, ὁ πολυσχιδὴς καὶ περίεργος αὐτὸς τύπος, μαζὺ ποιητῆς, δραματογράφος, κωμοδογράφος, φιλόσοφος, ἱκανὸς εἰς μίαν βραδίᾳ νὰ τελειώσῃ ἓνα δράμα καὶ εἰς μίαν ἑβδομάδα μυθιστόρημα, τριγυρίζων τοὺς ὁμίλους καὶ σκορπίζων τὰ σπινθηροβόλα καλαμπούρια του. Ὁ Παῦλος Νιρδάνας, πρύτανις καὶ διαμορφωτῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ χρονογραφήματος μὲ τὸ αἰώνιον τικ τοῦ προσώπου του. Ὁ Ἰωάννης Κονδυλάκης ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Πατούχα» ἰδιορρυθμώτατος χρονογράφος καὶ ἀπαίσιος γκρινιάρης, μὲ τὴν καυστικὴν ἀργέλογγην καὶ ἐπιγραμματικὴν εἰρωνείαν του. Οἱ ποιηταὶ Δρσίνης καὶ Πολέμης τὸ ἀχώριστον ποιητικὸν αὐγοτάραχο. Ὁ μυθιστοριογράφος Ξενοπούλος, ἀνεξάντλητος μύλος θεατρικῶν ἔργων καὶ ἐπιφυλ-

λίδων, διαρκῶς καμπουριασμένος καὶ μισοκλείνων τὰ μυωπικά μάτια του πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά. Ὁ ἀρχαῖος Ἕλληγν τὴν γραμμὴν καὶ τὸ ὄνομα, ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων Ἀλέξανδρος Φιλαδελφεύς, περιγράφων τὰ νεώτερα εὐρήματά του εἰς τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Τίρυνθος, ἐν κυκλῇ λογίων τοὺς ὁποίους ἐπείραζε μὲ τὰ καλαμπουριστικά πυροτεχνήματά του, ὁ ἀναμφηρίστως λεπτότερος τῶν καλαμπουριστῶν τῆς ἐποχῆς. Ὁ Ἰωάννης Δαμδέργης μὲ τὸ λευκὸν τοῦ στρατιωτικὸν ὑπομῶσιον.

Παρέχει ὁ ἱστορικὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου Νικ. Λάσκαρης καὶ ὁ Τίμος Μωραΐτινης μὲ τὴν πρώτην ὑποκινήτριαν τοῦ Ἑλληνικοῦ φεμινισμοῦ Καλλιρόην Παρρέν, ἀκούουσιν κάποιαν ζωηράν περιγραφὴν τοῦ Δημητρίου Καμπούρογλου συγγραφέως τῆς «Ἱστορίας τῶν Ἀθηνῶν». Οἱ ζωγράφοι Ἰακωβίδης καὶ Ροϊλός, ὁ στρατιωτικὸς ζωγράφος τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος, ἡ νεοτεχνικὴ τὴν γραμμὴν καλλιτέχνης Σοφία Λασκαρίδου καὶ οἱ μουσουργοὶ Σαμάρας, Λαυράγκας καὶ Σακελλαρίδης, εἰς κύκλον μὲ τὸν Μπάμπη Ἀννινον καὶ τὸν Σπύρον Μελᾶν.

Καὶ ἀκόμη οἱ δύο ἀστέρες τῆς τοπικῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς. Ἡ Μαρίκα Κοτοπούλη καὶ ἡ Κυβέλη Ἀδριανοῦ μέσα εἰς κύκλον ἀληθινῶν ἀνδρικῶν καὶ θαυμαστῶν.

Τέλος κοντὰ εἰς τὴν ὀρχήστραν, ὁ Κύρος τῆς «Ἐστίας», συνωμίζει ζωηρὰ μὲ τὸν Καλαποθάκη τοῦ «Ἐμπρός» τὸν πρῶτον ὀργανωτὴν τοῦ Μακεδονικοῦ κινήματος, καὶ τὸν Πῶπ τοῦ ὁποίου ἔλαμπαν τὰ ἀστραφτερά μάτια κάτω ἀπὸ τὸν ἄτακτον λόφον τῶν σγουρῶν μαλλιών.

Ἡ αὐλαία ὅμως ἐν τῷ μεταξῷ εἶχε ἀνοίξῃ καὶ εἶχε φανῇ ὁ ἡθοποιὸς Φύρσι, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλητέρους Οἰδίποδας, τόσον λόγιον παραστήματος ὅσον καὶ ἡθοποιίας καὶ τραγικῆς φωνῆς.

Τὸν Τειρεσίαν ὑπεκρίνετο ὁ παλαίμαχος τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς Διονύσιος Ταβουλάρης, μόλον τὸ βαθύ γῆράς του, φρουροὶ δὲ ἦσαν μὲ λαμπράς ἀρχαίας πανοπλίας, εὐζῶνοι τῆς Βασιλικῆς φρουρᾶς, κυπαριστένιοι Αἰτωλοκακαρνάγες, ζωντανευμένοι θὰ ἐνό-

μιζες ἀπὸ τὴν πομπὴν καὶ ποιοὶ ἀρχαίου ἀναγλύφου ἢ ἀγγείου ζωγραφιστοῦ.

Ἡ ἐμφάνισις αὐτὴ ἐγείνεται, ὅπως καὶ ἐπὶ Γεωργίου τοῦ Α' τῇ θελήσει τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἐφιλοξένει ἓνα ξένον πρίγκηπα.

Ὁ Ἀργίλλης ἀπορροφημένος εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ γοητευτικοῦ θεάματος, εἶχε ξεχάσῃ ἐντελῶς τὴν Ἀθηναῖδα, ἣ ὁποία εἰς τὸν ἐξώστην, ἀκριβῶς δίπλα τοῦ βασιλικοῦ θεωρείου, συντροφευμένη ἀπὸ ἓνα ξένον γραμματέα πρεσβείας, ἐκρατοῦσε τὸ λορνιδόν διαρκῶς προσηλωμένον εἰς τὴν σκηνήν.

Ἡ αὐλαία ἔπεσε μὲ ζωηρὰ χειροκροτήματα τοῦ συγκεκινημένου κοιντοῦ, τὰ ἠλεκτρικὰ ἐπλημμύρισαν τὴν αἴθουσαν καὶ ὁ βόμβος τῶν συνομιλιῶν ἐχύθηκε πάλι.

Πολλοὶ ἐβόησαν εἰς τὸν διάδρομον νὰ καπνίσουν, ἐνῶ ὁ Ἀργίλλης ἔρθιος εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν ἔστηνε τὰ γυαλιὰ πρὸς τὴν Ἀθηναῖδα.

Ἐκεῖνη ὅμως ἦτο τόσο ἀπορροφημένη μὲ τὸν ξένον διπλωμάτην, ὥστε ἡ δὲν τὸν ἐπρόσεξε ἢ καὶ ἂν τὸν διεκρίνε ἀπὸ σκοποῦ δὲν ἐφάνηκε νὰ τὸν προσέχῃ.

Αὐτὸ τὸν ἀπεγοήτευσε.

Τὶ τρελλός, τί ἀνόητος ἦτο! ἐσκέπτετο. Νὰ πιστεύσῃ γιὰ μίαν στιγμήν ὅτι τὸ περίεργον καὶ ἰδιότροπον αὐτὸ πλάσμα, τὸ θαυμασμένον, λιθανισμένον καὶ κυνηγημένον ἀπὸ ὅλας τὰς Ἀθῆνας θὰ τὸν ἐπρόσεχε αὐτόν. . .

Ἀπλῶς εἶχε ἓνα καπρίτσιο προχθὲς τὸ βράδυ. . . Ποιὸς ξεύρει πῶς τῆς ἦλθε. . . Τίποτε περισσότερο!

Καὶ τώρα τοῦ ἐφαίνοντο τόσο γελοῖα τὰ ὄνειρα τοῦ ἔπλασε εἰς τὸ σπιτάκι τοῦ περιβολιοῦ του, τὰ φωτοστέφανα τοῦ ἄπλωσε γύρω εἰς τὴν μορφὴν τῆς, οἱ στίχοι τοῦ εἶχε γράψῃ εἰς τὸ μπλόκ. . .

Ἐγύρισε τότε διὰ μιᾶς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ ἄρχισε νὰ ἐπισκοπῇ τὴν ἀνθοβολίαν τῶν γυναικείων κεφαλῶν εἰς τὸν ἐξώστην μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ξαναέπαιρνε μαζὺ τῆς τὸ πρῶτον ὕψος ἀπακοῦς ἐθιμοτυπίας καὶ τριμμένης φιλοφρονήσεως.

Ἡ αὐλαία ὅμως ἄνοιγε πάλι καὶ ἡ προσοχὴ τοῦ κοινοῦ ἐξαναστράφηκε πρὸς τὴν σκηνήν.

Εἰς τὸ δεύτερον διάλειμμα ὁ Ἀργίλλης ἄφηκε τὴν αἵθουσαν καὶ ἐπροχώρησε εἰς τὸ ἀναψυκτήριον.

Δὲν ἦτο ὅμως ἐκεῖ οὔτε λίγα λεπτά, ὅταν ἐπεφάνη ἡ Ἀθηναῖς μὲ ἄσπρην γοῦνα εἰς τοὺς ὤμους, σονοδευομένη πάλιν ἀπὸ τὸν διπλωμάτην της.

Καθὼς ἐπερνοῦσαν ἐμπρὸς της ὁ Ἀργίλλης ἐχαιρέτισε. Καὶ ἐκεῖνη τοῦ ἀπέδωσε ἓνα ἀπὸ τοὺς παληοὺς συνειθισμένους εἰς αὐτὴν χαιρετισμούς, ὅπου συνήγωνε τὴν ἐπίπλαστην φιλοφροσύνην τῆς κοσμικῆς ζωῆς μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν ἀποξένωσιν καὶ ἀδιαφορίαν.

Ὁ ἀπρόοπτος αὐτὸς χαιρετισμὸς ὑπῆρξε τελειωτικὸς διὰ τὸν Ἀργίλλην.

Μὲ ὅλην τὴν ἔντασιν τοῦ προσδεβλημένου ἐγωῖσμοῦ καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως, ἐσούφρωσε τὰ φρύδια καὶ ἐπάσχισε νὰ διώξῃ ἀπὸ μέσσω τοῦ κάθε ἔχνος γοητείας τῆς γυναικὸς αὐτῆς.

Ἐτελείωσε λοιπὸν ἤσυχα τὴν λεμονάδα ὅπου ἔπινε καὶ ἐτράφηγε πρὸς τὴν πόρτα, οὔτε γυρίζων καὶ νὰ ἴδῃ τὴν ἄκρην τοῦ μπουφέ ὅπου ἐκεῖνη ἐξακολουθοῦσε τῆς ἀτελείωταις ὁμιλίαις της μὲ τὸν διπλωμάτην.

Κοντὰ εἰς τὴν πόρτα ὅμως, εὐρέθηκε ἑξαφνα πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ τὴν δεσποινίδα Εὐρυάλη, ἡ ὁποία μὲ λάμποντα μάτια ἀπὸ εὐχαρίστησιν, τοῦ ἄπλωσε τὸ χεράκι.

Ὁ Ἀργίλλης εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τὸ ἐφίλησε μὲ ἀληθινὴν εὐγνωμοσύνην.

Τῆς ἐπρότεινε, μάλιστα, ἂν ἤθελε νὰ πάρῃ τίποτε εἰς τὸ κυλικεῖον καὶ τὴν ὡδήγησε ἐκεῖ ἀρχίσας διεξοδικὴν κουδεντοῦλα.

Ἡ κομψὴ Φυλλίς πράγματι, δὲν ἦτο γυναῖκα νὰ περάσῃ ἀπαρτήρητη ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκετο.

Λιγὰκι νεοτεχνική, ἀλλὰ ἀπολύτως καλοπλασμένη.— Σὰν χέλι ἐλεγαν οἱ ἄνδρες γινῶσται τοῦ καλοῦ. Σὰν φίδι· αἱ φθονεραὶ ἀντί-

ζηλοί της — ἦτο πράγματι ἀληθινὸν ραδινὸν κλωνί, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποῖου ἔθαλλε τὸ κομψότερον χρυσάνθεμον ποῦ εἴμπορῶνε νὰ ὀνειρευθῇ κανεῖς.

Ἕνα τόσο δὲ μουσουδάκι ξανθῆς μπεμπούλας, μὲ λεπτὸ μυτάκι καὶ ἄπειρα γαλανὰ μάτια βαθυσμένα καὶ τριγυρ' ὀσμένα ἀπὸ ὑποδλητικὰς σκιὰς, ἔλα αὐτὰ κορνιζωμένα ἀπὸ τὸ ὠραιότερον στολισμὰ της. Τέτοιαν ὀργιῶδη βλάστησιν ἀχνόχρυσης καὶ σγουροκύματης τριχοφυΐας, ὥστε νὰ τῆς ἔχη κολλήσῃ τὸ παρανόμι: **Δεσποινὶς Χρυσάνθεμον.**

Ἡ ὠραία κόρη εἶχε δεῖξῃ πάντοτε ἀνοικτὰ τὴν προτίμησίν της εἰς τὸν Ἀργίλλῃ. Τύπος μιᾶς νέας ἐποχῆς ἐρχομένης ραγδαίως, ἀνεξάρτητος ὕλικῶς καὶ μὴ σκοτιζομένη διὰ τίποτε — ὀλιγώτερον ἀπ' ἔλα δι' ὅτι εἴμποροῦσε νὰ εἰπῇ ὁ κόσμος — οὔτε ἐδίσταζε ποτὲ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν κλίσιν της, οὔτε ἐκρύπτετο εἰς τὰ αἰσθηματὰ της.

Ἐν τούτοις, ἀπὸ τὰς μυστηριώδεις ἐκείνας ἀντιδράσεις καὶ ἀδιαφορίας ποῦ φωληάζουν εἰς τὴν ψυχὴν μας, προπάντων ὅμως ἴσως διότι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις δὲν ἐκτιμᾷ ποτὲ ὅ,τι τῆς προσφέρεται εὐκολα, ὁ Ἀργίλλης δὲν εἶχεν ἀπαντήσῃ ἕως τώρα εἰς τὴν ἄφωγὴν πρόκλησίν της.

Fuyez! on vous suivra... suivez! on vous fuira...

Ἀπόφυγε καὶ θὰ σ' ἀκολουθήσουν... Ἀκολούθησε καὶ θὰ σ' ἀποφύγουν... λέγει ἡ παροιμία.

Εἰς τὴν περίστασιν ὅμως αὐτὴν καὶ εἰς τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν ποῦ εὗρίσκετο, δὲν εἴμπορεσε παρὰ νὰ αἰσθανθῇ ἐξαφνικὴν ὑπερηφάνειαν ὅτι δὲν ἦτο δὲ καὶ αὐτὸς τόσο παραπεταμένος... τόσο μηδαμινός... Ὅτι εὗρισκοντο γυναῖκες, ἐπίσης εὐμορφαῖς, ἐπίσης κομψαῖς καὶ χαριτωμέναις, ποῦ δὲν ἐπερίμεναν παρὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς προκλήσεις των...

Καὶ ἄθελα συνέκρινε τὴν ἀδιαφορίαν ποῦ τοῦ εἶχε δεῖξῃ ἡ μία καὶ τὴν εἰλικρινῇ συμπάθειαν καὶ τὴν σιωπηλὴν προσφορὰν τῆς ἄλλης.

Μ' ἐξαφνικὴν λοιπὸν ὀρμὴν συμπαθείας, γινόμενος διὰ μιᾶς

εὐγλωττος, ἄρχισε νὰ τῆς μιλῇ γιὰ χίλια δυὸ ἀσήμαντα πράγματα, γιὰ χίλια δυὸ μικρολογήματα εἰς τὰ ὅποια ὅμως ἡ νευρικότης του ἔδιδε τόσον χρῶμα, ὥστε ἡ κόρη νὰ τὸν ἀκούῃ παραξενευμένη μὲ καταφανῇ εὐχαρίστησιν.

Πρώτην φορὰ τῆς ἐτύχαινε αὐτὸ μαζὺ τοῦ καὶ ἡ καρδιά της ἐφούσκωνε ἀπὸ εὐτυχίαν.

Ἐστέκοντο εἰς τὴν ἀντίθετην ἄκρην τοῦ μπουφὲ καὶ ὁ Ἀργίλλης ἐγύριζε τοὺς ὦμους εἰς τὴν Ἀθηναΐδα.

— Τὴν εἶδατε τὴν κυρία Προφύλη; . . . ἐρώτησε ἔξαφνα ἡ κόρη εἰς μίαν διακοπὴν τοῦ Ἀργίλλου, κυττάζουσα αὐτὸν ἐρευνητικά. Εἶνε ἐδῶ, πίσω σας. . . στὴν ἄκρην τοῦ τραπέζου. . .

Ἐσήκωσε τοὺς ὦμους.

— Μπᾶ ! εἶπε μὲ ἀπορίαν ἐκείνη . . . Καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα. . . Προπάντων ἔπειτα ἀπὸ τὸ προχθεσινὸ ἄγριο φλέρετ. . .

— Ὀνομάζετε αὐτὸ ἄγριο φλέρετ; . . . ἐγέλασε ὁ Ἀργίλλης. Φαντάζομαι τότε τί κρυάδα καὶ ἀνοστία θὰ ἔχουν τὰ ἡμέρα, τὰ ἡσυχά, τὰ φρόνιμα. . .

— Καὶ ἡ πρόσκλησις ποῦ σὰς ἔκαμε νὰ πᾶτε στὸ σπίτι της; . .

— Καὶ τί; . . . εἰμπορεῖτε λοιπὸν σεῖς νὰ βγάξετε τέτοια συμπεράσματα, ἀπὸ μίαν πρόσκλησιν ποῦ σὲ λίγαις ὥραις ἴσως τὴν ξεχνᾷ καὶ κείνος ποῦ τὴν εἶπε καὶ κείνος ποῦ τὴν ἔλαβε; . . .

— Ἐγὼ ἐφανταζόμουν ὅτι ἀμέσως χθὲς θὰ ἐπηγαίνατε νὰ ἐπαίρνατε τὸ τσάι ἐκεῖ. . .

— Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἐγελασθήκατε; . . . ἔχαμογέλασε ἐκεῖνος. Μὴ ἐμπιστεύεσθε εἰς τὴν φαντασίαν σας. . .

Ἐκαμε μορφασμὸν ἀμφιβολίας καὶ ἐξαναγύρισε εἰς τὸ θέμα της.

— Λοιπὸν . . . ἐξακολουθεῖτε τί μοῦ ἐλέγατε γιὰ τὸ νέο ἔργον σας . . . τοὺς «Φιλοσοφικοὺς περιπάτους». Ἄν δὲν ἤμην πάρα πολὺ ἀπαιτητικὴ θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ μοῦ ἐδιαβάξατε μερικὰ κεφάλαια. . .

— Εὐχαρίστως καμμιά φορὰ νὰ σὰς δώσω ὅσα τυπογραφικὰ φύλλα εἶνε τυπωμένα. . .

— Καὶ αὐτὸ τὸ pied a terre εἰς τὰ Σελόλια; . . . θὰ εἶνε πολὺ

ώραιο καθὼς τὸ περιγράφετε. . . Ἄν δὲν προσκρούῃ τίποτε, ἦθελα πολὺ νὰ τὸ ἰδῶ. . .

— Τί εἵμπορεῖ νὰ προσκρούῃ; . . . ἐγέλασε ἐκεῖνος. Πόχαρίστως καμμιά μέρα νὰ σᾶς καλέσω νὰ πάρωμε ἐκεῖ τὸ τσάι με μερικαῖς φιλενάδες σας. . . ὅποιες θέλετε. . .

— Καλὲ ποιαις φιλενάδες μου! . . . ἐσήκωσε ἐκείνη τοὺς ὦμους. . . Μήπως νομίζετε ὅτι ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ κηδεμόνας ἐγώ; . . . Ὅπου μ' ἄρᾶσει πηγαίνω μόνη μου, καὶ ἐπειδὴ εἶμαι λιγάκι ἐγωῖστρια, ἅμα μὲ καλέσετε θὰ ἔλθω μονάχη. . .

Ἡ κόρη μὲ ξεδιπλωμένην τὴν σημαίαν τῆς κοινωνικῆς ἐπαναστάσεως, ἐξανίστατο μόλις εὗρισκε περίστασιν καὶ ἐκήρυσσε ὑπερηφάνως τὴν ἀπελευθέρωσίν της. . .

— Ἔστω! . . . ὅπως θέλετε. . . εἶπε ἐκεῖνος πρᾶσκλίνων γὰρ τὸ φιλοφρόνημα. Ἐγὼ γὰρ σᾶς πάλι τὸ εἶπα. . . μὴ τυχὸν παρεξηγούσατε. . .

Ἐσήκωσε τοὺς ὦμους.

— Ἐγὼ δὲν παρεξηγῶ τίποτε, καὶ μ' ἄρᾶσει νὰ μοῦ μιλοῦν σὰν εἰς ἐλεύθερον ἄνθρωπον καὶ σύντροφον. Ὅρθα κοφτά! . . .

— Λοιπὸν αὐταῖς τῆς τρεῖς ἐδδομάδες θὰ ἔχωμε ἀκόμη καρναβάλι. . . Θέλετε τὴν πρώτη Κυριακὴ τῆς Σαρακοστῆς; . . .

— Δὲν βιάζεσθε βλέπω διόλου. . . ἐγέλασε πονηρά.

— Γὰρ σᾶς πάλι! . . . Ξεύρω ὅτι εἰσθε τόσον κοσμική. . . καὶ ἐφροθήθηκα ἂν σᾶς ἔλεγα τώρα, δὲν θὰ σᾶς ἄφηναν τὰ ἀπογευματινὰ τσάγια καὶ οἱ χοροί. . .

— Ἀναγνωρίζω τὴν λεπτότητα τῆς παρατηρητικότητος. . . ὑπεκλήθη εἰρωνικὰ ἐκείνη. Λοιπὸν ἔστω! Ἦν πρώτην Κυριακὴ τῆς Σαρακοστῆς. . . Ἡ διεύθυνσις ποιά εἶνε; . . .

Ὁ Ἀργίλλης ἐσημείωσε λεπτομερῶς εἰς ἓνα ἐπισκεπτήριον τὴν διεύθυνσιν καὶ τὴν ἔδωκε.

Ἦν ἐδιάδασε, τὴν ἔστριψε μασουράκι καὶ τὴν ἔχωσε μέσα εἰς τὴν παλάμην τοῦ ἄσπρου τῆς γαντιοῦ.

Ἦν στιγμὴν ἐκείνη, ἣ Ἀθηναῖς καθὼς ἐπερνοῦσε μετ' ὁν συνοδόν της, ἔξαφνα ἐλόξευσε καὶ τοὺς ἐπλησίασε.

— Ἡ τρίτη πράξις ἄρχισε... εἶπε, καὶ ἐχάσαμε τὴν ἀρχὴν τῆς... Καὶ σεῖς βλέπω λησμονηθήκατε... Κυρία Ἀργίλλη! ἐξηκαλούθησε, καὶ πάλιν μ' ἐλησμονήσατε γιὰ τὸ σάγι ποῦ σὰς ἐπροσκάλεσα... Θέλετε νὰ ἔλθετε αὔριο πρὸς τὸ βράδυ:...

Ἐκεῖνος, μ' ἐξαφνικὸ χτυποκάρδι συγκινήσεως, ἐπρόκλινε εὐχαριστῶν.

— Λοιπὸν *au revoir*... αὔριο!... εἶπε ἐκεῖνη ὑψώνουσα πρὸς αὐτὸν τὸ γαντωμένο χεράκι νὰ τὸ φιλήσῃ, καὶ στηρίζουσα περὶεργὸν βλέμμα εἰς τὴν Φυλλίδα.

Ἐπέρασε. ἐνῶ ὁ Ἀργίλλης θαμδωμένος ἀκόμη, θὰ ἤθελε νὰ ᾔτο μόνος νὰ συναρμολογήσῃ τὰς ἰδέας του.

Διὰ μιᾶς εἰς ἐξαφνικὸν κύμα εὐτυχίας, καὶ προσβεβλημένος ἐγώϊσμος καὶ φοβεραὶ ἀποφάσεις, εἶχαν παρασυρθῇ σὺν ἀδύνατα ναυάγια.

— Δὲν σὰς τὰ ἔλεγα ἐγώ:.. ἐγέλασε λίγο νευρικὰ ἡ Φυλλίς. Ὅταν τὸ βουνὸ δὲν πηγαίνει πρὸς τὸν Μωάμεθ, πηγαίνει ὁ Μωάμεθ πρὸς τὸ βουνό...

Ἐκεῖνος τὴν ἐσταμάτησε.

— Ὁρισμένως ἔχετε μεγάλην φαντασίαν... εἶπε. Γιὰ μίαν ἀπλὴν πρόσκλησιν, ἔγεινα διὰ μιᾶς Μωάμεθ καὶ ἡ κυρία Προφύλη... χαρέμι μου:...

— Αἱ! δὲν παίζει κανεὶς μὲ τὴν δόξα... Βλέπετε αὐταῖς τῆς κοπέλλαις ποῦ ἀνοίγουν τὴν πόρτα τοῦ ἐξώστου:.. Εἶνε κατὰ νεοφερμέναις ὑπὸ τὴν Αἴγυπτο... Ἐμπαίναμε πρωτύτερα μαζὺ καὶ καθὼς σὰς εἶδαν ἀκουσα νὰ λένε: Νά! αὐτὸς εἶνε ὁ συγγραφεὺς ὁ Ἀργίλλης, ποῦ προχθὲς ἐπαίξαν εἰς τὴν Ρωσικὴν πρεσβεῖα ἓνα ἔργον του...

— Ὡστε αὐτὸ φαίνεται εἶνε αὐτὴ ἡ δόξα... ἐγέλασε μελαγχολικὰ ὁ Ἀργίλλης...

— Μὴ κάνετε δὲ τὸν μπλαζέ, ὅταν ὅπως προχθὲς εἴπαμε, αὐτὴ ἡ δόξα μεταφράζεται εἰς τὴν κατὰκτησιν μιᾶς εὐμορφῆς γυναικὸς...

— Ναί! καὶ προπάντων, ὅταν αὐτὴ ἡ εὐμορφή γυναικὶ ἐκ-

προσωπεί τὴν κατάκτησίν της, μὲ δύο καλὰ λόγια καὶ μίαν πρόσκλησιν τσαγιού. . . ἐγέλασε ἐκεῖνος φιλῶν τὸ χεράκι τοῦ τοῦ ἀπλώνετο καὶ ἀποχαιρετῶν.

4

ΕΙΣ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΣΑΛΟΝΑΚΙ

Εἰς τὸ κουδούνισμα τοῦ Ἀργίλλου, ὁ φρακοφόρος ὑπηρέτης ἀνοίξε ἀμέσως τὴν θρῦνὴν πόρτα παραμερίζων.

Ἦτο κομψὸν κουκλίστικο σαλονάκι, καθαρῶς βυζαντινοῦ ρυθμοῦ φορτωμένον κομμάτια τέμπλου, κεντήματα καὶ εἰκόνας, ὅπου μόνον μιὰ ἀχνόφωτη Παναγίτσα εἰμποροῦσε νὰ ἐναρμονισθῇ.

Πράγματι, χλωμὴ σὰν τὸ χλωμότερο φεγγάρι, σχεδὸν διάφανη, βαρεῖα κορνιζωμένη μὲ τὸ φλογοστέφανον τοῦ σγουρωμένου της κτενίσματος, ἐπερίμενε. Ὁ κορμὸς ἀκουμποῦσε ἀναπαυτικὰ σὲ ψηλοτάχιστον ἐρεισίνωτον καὶ τὰ μικροσκοπικὰ γοδακία της ἐχάνοντο μέσα σὲ μαλακὸ βελούδινο μαξιλάρι μὲ Βυζαντινοὺς ἀετοὺς εἰς τὰ πλάγια τοῦ, ὅπως εἰς τὸ παλαιὸν χρυσόδουλον τοῦ Ἀνδρονίκου.

Χωρὶς νὰ σηκωθῇ τοῦ ἀπλωσε ἀμελῶς τὸ χέρι.

Ἐκεῖνος, μ' ὄλην τὴν ἀπόφασιν νὰ φανῇ ἐπιφυλακτικὸς, μόλις ἄφησε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ τὰ δακτυλάκια της, ἔκαμε ἓνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω, καὶ τὴν ἐκύτταξε ὁλόκληρην εἰς τὸ περιβάλλον αὐτό, νοιώθων νὰ τὸν κυριεύῃ ὑπὲρ ποτε δυνατὸν τὸ παλὸν φίλτρον.

Τὰ λόγια ἔφθαναν σὰν ξεχειλισμένον κύμα εἰς τὰ χεῖλη τοῦ.

— Λοιπὸν ! εἶπε ἐκεῖνη δείχνουσα ἓνα θρονὶ κοντὰ της, νοιώθουσα καθαρὰ τὴν ψυχολογικὴν κατάστασίν τοῦ. Μὰ τί ἐπάθατε. . . Κἀθῆστε λοιπὸν !

Ἐκούνησε τὸ κεφάλι καὶ ἐκάθησε.

— Λὲν εἰξέδρω ! . . εἶπε ἄργά. Ἦσως εἶνε κοτὸ νὰ παθαίνεται κανεὶς τόσο πολὺ εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ καλοῦ. . . ὦ ! μὴ τὸ παίρνετε γιὰ κομπλιμέντο. Εἶπα τοῦ καλοῦ, εἴτε εἰς μίαν γραμμὴν, εἴτε εἰς ἓνα σχῆμα, εἴτε εἰς μίαν ἀπόχρωσιν. . .

Δὲν ἐπερίμενα ὅμως καθὼς ἐμπῆκα νὰ σὰς ἰδῶ ὅπως σὰς εἶδα. . . Καὶ τὸ σύνολον, εἰς τὴν στάσιν καὶ τὸν φωτισμὸν ποῦ κάθεσθε τῶρα, αὐτὸς ὁ θρόνος ποῦ ἁρμονίζεται μαζὺ σας σὰν νὰ ἔπρεπε νὰ ἐκάθεσθε σ' αὐτόν, τὸ περιβάλλον ὄλο, μοῦ ἔδωσαν μίαν ἐντύπωσιν γοητευτικὴν, συγκινητικὴν, ἀπρόοπτην. . . Δὲν εἰσθε ἡ κυρία ποῦ γνωρίζω! . . ἀλλὰ κάποια αὐλικὴ δέσποινα τῶν Βυζαντινῶν χρόνων, κάποια Ζωσιτὴ τῆς Μαγναύρας ποῦ μὲ δέχεται εἰς τὸ προσκυνητάρι της. . . Καὶ σὰς εὐχαριστῶ!

Ἐκείνη τὸν ἄκουσε χωρὶς νὰ δεῖξῃ τίποτε ἢ φυσιογνωμία της, κλινούσα ἐλαφρὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοῦ χρυσόφλογο κεφάλι. . .

— Συλλογίζομαι. . . εἶπε, ὅτι ἂν ὅσα εἶπατε τὰ εἶχατε γραμμένα, θὰ ἐδιαβάζοντο μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν καὶ κάθε κυρία θὰ ἦταν κολακευμένη νὰ τὰ ἀκούσῃ. . .

Ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

— Τὰ ὥραϊα πράγματα κυρία εἶνε προτιμότερον νὰ τὰ ζῇ κανεὶς παρὰ νὰ τὰ γράφῃ! . . Καὶ τῆς στιγμαῖς αὐταῖς ποῦ τὰ λόγια ἀνεδαίνουν ἀπὸ τὴν ψυχὴ μόνα των. . . ξεχειλίζουν καὶ βγαίνουν χωρὶς νὰ κάμῃ κόπον κανεὶς νὰ τὰ εὔρῃ δὲν πρέπει νὰ τὰς βεβηλώσῃ κανεὶς μὲ τὴν δημοσιότητα. . . Εἶνε τὸ εὐλαδικὸν θυμίαμα τῆς συγκινημένης ψυχῆς ἐμπρὸς εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ὥραϊου. . .

— Νομίζω ὅτι σὰς διαβάζω αὐτὴν τὴν στιγμὴ. . .

— Δὲν διαβάζετε τὸ βιβλίον, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τότε βιάζει κανεὶς τὴν φαντασίαν, ἀποσπᾷ διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὸ κρυμμένον καλὸν τὰ μυστικά του, ἐνῷ τῶρα ἀναδύζονται αὐθόρμητα. . . Καὶ σεῖς μόνῃ μὲ τὴν παρουσίαν σας κάμνετε ν' ἀνθίζουν λουλούδια ἀθάνατα ποῦ γεμίζουν μυροβολήματα ὅλην τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἀνθρώπου. . . Καὶ σκορπίζετε ὅλην αὐτὴν τὴν ἀνοιξιν σὰν τὴν μάγισσα τῶν παλῶν παρχαμυθίων. . . Σεῖς ὅμως χωρὶς καὶ κτύπημα χρυσοῦ ραβδιοῦ. . . Μόνον μὲ τὴν ἐμφάνισίν σας. . .

Ναί! Εἶναι μερικαῖς προνομιοῦχοι ὑπάρξεις, ποῦ κάμνουν, καὶ μὲ τὸ νὰ τὰς βλέπῃ κανεὶς μόνον εὐμορφὴν τὴν ζωὴν. . .

— Προσέξτε τὸν Πέπλον τῆς "Ισιδος. . . ἐγέλασε.



— Ναι! ὁ πέπλος τῆς Ἰσιδος ἢ αἰωνία κατάρρα τῆς ἀνθρωπίνης ἀτελείας ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀπόλυτον. . . ἀνεστέναξε ὁ ἀνθρωπος τῆς καρδιάς. Τί ὄνειρον, νὰ συναντηθεῖ κανεὶς εἰς τὸν δρόμο του ἄτομα ποῦ νὰ εἰμποροῦσαν νὰ κρατήσουν ἄθικτον καὶ ἀνέγγιχτον ὅπως τὴν πρώτην στιγμὴν τὸ φῶς του, καὶ νὰ μὴ ζητήσῃ περὶ ἄλλην εὐτυχίαν εἰς τὴν ζωή' . . .

Τὸν ἐκύτταξε μὲ ἑκφρασιν ποῦ δὲν εἴξευρε κανεὶς ἂν εἰρωνεύετο ἢ ἂν ἦτο συγκεκινημένη.

— Ἐγράψατε ποτὲ ποιήματα . . . εἶπε ἀπροόπτως. Δὲν ἐδιδάχασα ποτὲ δικὰ σας ποιήματα. . .

Ἐχαιμογέλασε ἐνθυμούμενος τοὺς στίχους τοῦ μπλὰκ εἰς τὸ περιβόλι τῶν Σεπολίων.

— Γιατί γελάτε . . . ἐξηκολούθησε ἐκείνη.

— Τίποτε! . . . Μ' ἐρωτήσατε λοιπὸν ἂν ἔγραψα ποιήματα. . . Ἴσως! Ἀπορεῖτε γιατί δὲν ἐδιαβάσατε. . . Ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ διαβάσετε ποτέ!

— Πῶς εἰμποροῦν νὰ συμβιβασθοῦν αὐτὸ τὸ ἴσως μὲ τὸ ποτέ; . .

— Ἀπλούστατα! διότι ἂν ἔγραψα, ἴσως ἔγραψα σὲ στιγμὰς ποῦ ἀφοροῦν ἐντελῶς τὸν ἰδιαίτερόν μου κόσμον καὶ δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν δημοσιότητα. . .

— Καὶ ἂν ἀνήκουν καὶ σὲ μιὰ γυναῖκα . . .

— Τότε ἐδόθησαν σ' αὐτήν! Αὐτὴ ποῦ τὰ ἐνέπνευσε αὐτῇ καὶ τὰ ἐπῆρε! . . . Ἕνας ἄλλος θὰ τὰ ἐδεβήλωνε.

— Νὰ ὑπῆρξαν ἄρά γε πολλὰ αἱ Ἑγερταὶ σας. . . εἶπε μὲ ἐλαφρὸν τόνον εἰρωνίας.

Εἰς τὸν Ἀργίλλη δὲν ἄρесе αὐτὴς ὁ τόνος καὶ τὸ ὄφος.

— Δὲν ξεύρω! Δὲν μ' ἀρέσει νὰ σκαλίζω τὴν σκόνην τῶν περασμένων. . .

— Πῶς . . . δὲν ἀγαπᾶτε νὰ ἐνθυμῆσθε τὰς ἀναμνήσεις σας . . .

— Τὰς ἐγαπῶ σὰν ὠραίους νεκροὺς ποῦ δὲν ἐπιτρέπεται κανεὶς νὰ βεδηλώσῃ προπάντων μὲ ἀδιαφόρους, καὶ τὰς ἀφήνω νὰ κοιμούνται κάτω ἀπὸ τοὺς ἀσφοδέλους ὅπου τοὺς ἐκοίμισα. . . Ἐπειτα ἡ νοσταλγία τοῦ παρελθόντος, πρᾶγμα ἀνωφελές καὶ μά

ταίον, εἶνε καὶ κλεμμένον ἀπὸ τὸ παρὸν ποῦ μόνον ἔχει καὶ ποῖαν σημασίαν καὶ ποῦ πρέπει νὰ ἐπωφεληται κανεὶς...

—“Ὡστε μόνον ἀπὸ τὸ παρὸν ἔχει ἀξίαν γιὰ σὰς...

— Αὐτὸ καὶ μόνον, διότι μόνον αὐτὸ ἔχει πραγματικὴν ὑπόστασιν... Τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον εἶνε ἔννοιαι ἀφηρημένα... Τὸ ἓνα εἶνε μάταιος πόνος καὶ τὸ ἄλλο ματαία ἀνησυχία... Τὸ πρῶτον δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ... Τὸ δεύτερον ἀμφιβάλλω ἂν εἴμπορῃ νὰ τὸ ἀλλάξῃ κανεὶς, τοῦλάχιστον εἰς τῆς μεγάλαις γραμμαῖς...

—“Εγὼ νομίζω ὅτι ὁ καθένας δημιουργεῖ μόνος τὸ μέλλον του... ἔκρινε ἀποφασιστικὰ ἐκεῖνη

— Εἶνε τόσο μεγάλο τὸ ζήτημα ὥστε δὲν τολμῶ ν’ ἀποφανθῶ... “Αν εἶνε ὅπως τὸ λέγετε σεῖς, ὑπάρχει ἀπόλυτος εὐθύνη καὶ ἐπομένως ἀπόλυτος καταλογισμός... Ἡ λογικὴ ἔμως, ἢ παρατήρησις καὶ ἢ ἐπιστήμη παραδέχονται μόνον σχετικόν... “Ὀχι! ὁ ἄνθρωπος δὲν εἴμπορεῖ ν’ ἀποφύγῃ τὸ εἰμαρμένον του... Τὸ μόνον, εἴμπορεῖ νὰ βοηθῇ ἢ καὶ νὰ διευθύνῃ εἰς τὰς δευτερευούσας κινήσεις τῆς ζωῆς τὸν ἑαυτὸν του...

—“Ὡστε σεῖς ἐννοεῖτε ὅτι δὲν εἴμεθα ὑπεύθυνοι τῶν πράξεών μας:...

—“Ὅ,τι κάμνομεν εἴμεθα γεννημένοι νὰ τὸ κάμωμεν... Δὲν εἴμποροῦμε νὰ κάμωμε ἄλλοιως! Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀνθρώπινον ζῶον... Ἐπαναλαμβάνομεν τὴν ζωὴν ὅπως καὶ τὴν μορφὴν περασμένων προγόνων ποῦ, ξαναζοῦν σὲ μᾶς μόνον μὲ μεταβεβλημένην λιγάνι εἰς τὸ καλῆτερον ἢ χειρότερον τὴν παλαιὰν ζωὴν των... Ὁ καθεὶς μας ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς κρίσεώς του μεταβάλλει: λιγάνι τὰς κληρονομίας αὐτάς... Ὅσον διανοητικώτερος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τόσον ἢ κρίσις ἐπιβάλλεται ἐπὶ τοῦ ἐνστικτοῦ, καὶ ὅταν γεννηθῇ μίαν ἡμέραν ὁ ὑπερδιδασκτικὸς ποῦ θὰ ἔχῃ καταπνίξῃ τὸ ἐνστικτον αὐτὸς θὰ ἔχῃ πλήρη τὴν εὐθύνην τῶν πράξεών του καὶ θὰ ἔχῃ φθάσῃ πολὺ κοντὰ εἰς τὸν ἡένον...

Ἡ ὥραίᾳ εἶχε μείνῃ διὰ μίαν στιγμὴν ἀφηρημένη, μὲ τὸ χλωμὸ

κεφάλι: στηριγμένον εἰς τὴν παλάμην σὺν τῷ ἐσυλλογίζετο ὅ, τι ἦκουε . . .

Λίγαις στιγμαῖς σιωπῆς ἐμεσολάβησαν.

Ὁ Ἀργίλλης τὴν ἐκύτταξε σὺν ὥραϊον κομποτέχνημα ἢ ἐξάσιον λουλοῦδι, ἐντροφῶν εἰς τὴν γραμμὴν, τὴν στάσιν καὶ τὰς ἀντιθέσεις τῶν χρωμάτων, μαλλιῶν, προσώπου, ματιῶν.

Τὸ βλέμμα του εἶχε κατασταλάξῃ εἰς τὸ ἀρμονικὸν χέρι, γυμνὸν ἕως τὸν ἀγκῶνα καὶ εἰς τὴν παλάμην τοῦ ὁποῖου ἐστηρίζετο τὸ σαγῶνι της.

Ἦτο μαλακὴ ἀτλαζένια κχιμπύλη, ἀμώμου τελειότητος σὺν τῷ εἶχεν βγῇ ἀπὸ τὸ γλύφανον ὑπεραισθητικοῦ καλλιτέχνου, ὃ ὁποῖος εἶχε μαλάξῃ διὰ τὸ πλάσῃ, ἀχτίδες σελήνης καὶ ψυχὴν μαργαριταρίων.

Καὶ ἐσκέπτετο ἑλαφρὰ ἀναφρικιάζων, τί εἶδος ὑπερτέρας εὐδαμονίας θὰ ἦτο, τί ἐκστατικὰ μακάριος θὰ ἐγείνετο ὃ εὐτυχής, ποῦ θὰ εἴμποροῦσε νὰ ἐγγίσῃ τὴν ἔμψυχην αὐτὴν ἀρμονίαν, νὰ τὴν χαϊδέψῃ ἀπ' ἐπάνω ὡς κάτω μὲ τρέμοντα δάκτυλα, νὰ τὴν αἰσθανθῇ στὰ χεῖλη του, νὰ μεταγγίσῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν του, μέρας ἀπὸ τὸ θεῖον μυστικὸν τῆς τελειότητός της.

Κάτι σὺν ζάλῃ ἐπέρασε ἀπὸ τὰ μάτια του, ἐνῷ ἐκείνη μὲ ψιλάρεσκαῖς σπουδασμέναις κινήσεις, πάλιν κυρία ἑαυτῆς, ἔσχυε νὰ δώσῃ τὸ τσάγι.

Σὲ λιγάκι τοῦ ἐπρόσφερε τὴν διάφανην ἰαπωνικὴν πορσελλάνην ὅπου ἄχνιζε τὸ ἀρωματικὸν ἔκχυμα μὲ δύο ἀσπροκίτριναις φρετίσαις λεμονιοῦ. Μὲ τῆς ἰδίας χειρονομίαις, τοῦ ἔβαλε τὸ κοινὰ ποῦ ἠθέλησε καὶ τὴν ζάχαρι.

Ὁ Ἀργίλλης τὴν ἄφηνε νὰ ἐνεργῇ, ἀπολαμβάνων κάθε κίνησιν της σὺν στροφᾷ ὥραϊου ποιήματος ποῦ ἐδιάβαζε ζωντανὰ ἐμπρός του.

Καὶ εἰς τὸ τέλος ἐσῆκωσε ἀποφασιστικὰ τὸ κεφάλι.

— Αὐτὴν τὴν στιγμὴν, κοντά σας, εἶπε, νοιώθω κάτι ποῦ δὲν εἴμπορῶ νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ. . . Δὲν τὸ νοιώθετε ἴσως! Ἀλλὰ ὅμως καὶ ἔτσι μόνον ποῦ στέκεσθε καὶ ἡ παραμυθία σας κίνησις καὶ τὸ ὅτι:

ἀφήνεσθε νὰ σᾶς βλέπῃ κανεὶς, εἶνε σὰν νὰ χαρίζετε κάτι πολὺ μεγάλο καὶ ποῦ αἰσθάνεται κανεὶς τὴν παρόρμησιν νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ. Εἰσοθε ἀπὸ τὰ προνομιοῦχα πλάσματα ποῦ κλείνουν τὴν εὐτυ-



χίαν τῆς ἀρμονίας μέσα των καὶ ἔχουν τὸ μυστικὸν νὰ τὴν μεταδίδουν... Μὲ συγχωρεῖτε ὅτι σᾶς λέγω ἔτσι ἀνεπιφύλακτα αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀλλὰ τὰ νοιώθω βαθειὰ καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ τὰ κρατήσω... Λοιπόν, μίαν παράκλησιν ποῦ δὲν μπορῶ νὰ μὴ σᾶς κάμω αὐτὴν τὴν στιγμὴν... Ὅταν δὲν ἔρετε τίποτε καλῆτερον νὰ κάμετε,

ὅταν σὰς περισεύη λίγος καιρός, ἔστω καὶ ἓνα ψίχουλο ἀκόμη, χαρίζετε καὶ σ' ἐμένα ἓνα μέρος του. . . Θὰ εἶνε κάτι θεῖον εἰς τὴν ζωὴ μου καὶ σὰς εὐγνωμονῶ γι' αὐτό. . .

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦτο τόσο θερμός, τόσο γεμάτος ἀπὸ παλμὸν καὶ ψυχὴν, ὥστε κάποια λάμπις συγκινήσεως ἐπέρασε ἀπὸ τὰ ζοφερὰ μάτια, μέσᾳ εἰς τὰ ὅποια ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν χλωμάδα τοῦ ἀχνοῦ προσώπου, ἐπερνοῦσαν ἀστραποβολήματα πίσσας ἀναλυτῆς.

Ἰσως γιὰ μίαν στιγμὴν μάλιστα τὰ χεῖλη τῆς ἔκαμαν νὰ εἰποῦν κάτι. . .

Τί τὰ θέλετε! . . . Εἶνε εἰς τὸ ἀληθινὸν πάθος, κάποια χορδὴ, κάποιον ρευστόν, κάποιος τόνος ποῦ μεταδίδεται ἄθελα ἀπὸ ψυχὴν εἰς ψυχὴν. . .

Τὴν στιγμὴν ὅμως αὐτὴν, αὐτοκίνητον ἐστάθηκε ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρτα. Ἦχος σειρήνος βέβαια γνωστὸς ἀντήχησε ποῦ τὴν ἔκαμε ν' ἀνατιναχθῇ, καὶ διὰ μιᾶς εὐρέθηκε ὀρθὴ σὺν γαλδανισμένῃ.

Ἦτο ἓνας πρίγκηψ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας ὁ ὁποῖος καθὼς ἐπερνοῦσε, ἀπροόπτως ἀνέδρακε.

Ὁ Ἀργίλλης ἐσηκώθηκε ἀπογοητευμένος. Ὁ πρίγκηψ τοὺς ἔδωσε τὸ χέρι, ἐδικαιολογήθηκε διὰ τὴν ἀπρόοπτην ἐπέλασιν, ποῦ τοὺς ἐχαλοῦσε ὅπως εἶπε Ἰσως τὴν συντροφιά, καὶ ἡ ὀμιλία ἤλθε εἰς τὴν προχθεσινὴν παράστασιν καὶ τὸν «Πέπλον τῆς Ἰσιδος» τοῦ Ἀργίλλη.

Ἡ γοητεία ὅμως εἶχε διαλυθῇ.

— Ἀπόψε θὰ ἔχωμε χορὸ εἰς τὸ »Ἰλίου μέλαθρον» . . . εἶπε ὁ πρίγκηψ εἰς τὸν Ἀργίλλη. Θὰ εἶσαι. . .

— Θὰ εἶνε ὑψηλότατε. . . ἐπληροφόρησε ἐκείνη. Διότι, ἤμουν προχθὲς εἰς τὴν κυρία Σλήμαν καὶ εἶδα κατὰ τύχην τὸ ὄνομά του εἰς τὸν φάκελλον μιᾶς προσκλήσεως. . .

— Τότε ν' ἀγκαζαρισθῇτε μαζὺ νὰ μοῦ χάμετε βιζαβί, διότι θὰ χορέψω μὲ τὴν νύφη τῆς οἰκοδεσποίνης μία καθρίλλια. . .

Ὁ Ἀργίλλης ἐπρόσκλινε, συγχρόνως ὅμως ἐσηκώθηκε ν' ἀποχαιρετίσῃ νοιώθων ὅτι εἶνε περιττός.

Ἄλλην μία φορά ἐνῶ εἶχε φέρῃ εἰς τὰ χεῖλη τὸ ἐκλεκτὸν χρᾶσι τοῦ φίλτρου ποῦ ἐσκόρπιζε ἡ γυναῖκα αὐτή, ἐνοιῶθε διὰ μιᾶς νὰ τοῦ φεύγῃ καὶ νὰ τὸ χάνῃ. . .

Καὶ ἀπογοητευμένος, πεσμένος ἀπὸ τὸ σύννεφόν του, μὲ ἀόριστην μνησικακίαν κατὰ τοῦ πρίγκηπος, ἄφησε τὸ Βυζαντινὸ σαλονάκι.

Ἦτο ὅμως ἀκόμη εἰς τὴν σκάλα ὅταν νέον κουδούνισμα ἀντήχῃ. Αὐτὴν τὴν φορά ἦτο ὁ διπλωμάτης τοῦ Βασιλικοῦ θεάτρου, ὁ γραμματεὺς τῆς Γερμανικῆς πρεσβείας φὸν Στάϊνφελς.

5

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΙΛΙΟΥ ΜΕΛΑΘΡΟΥ

Τὸ μεγαλοπρεπὲς «Ἰλίου μέλαθρον» τοῦ ἰνασκαφέως τῆς Ὀμηρικῆς Τροίας εἰς τὴν λεωφόρον Πανεπιστημίου, μὲ τὴν κιονωτὴν πρόσοψιν, τῆς ὡραίας μαρμαρένιας σκάλας καὶ τὰ θαυμάσια μωσαϊκὰ σαλόνια, εἶχεν ἀνοίξῃ τὸ βράδυν ἐκεῖνο τῆς σιδερένιαις θρυγικταῖς πύλας του, διὰ νὰ δεχθῇ ὅλην τὴν καλὴν Ἀθηναϊκὴν ζωὴν.

Καὶ λόγῳ τοῦ ὅτι, τότε ἀκόμη, ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἀθηνῶν δὲν ὑπερέβαινε τὰς τριακοσίας χιλιάδας κατοίκων, ἡ κοινωνία αὐτή, καταρτισθεῖσα σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τοῦ Βασιλείου, ἦτο μοιραίως περιωρισμένη τὸν ἀριθμὸν. Ὅλα τὰ πρόσωπα ὅμως ποῦ τὴν ἀπῆρτιζαν, τὸ μὲν συνδεόμενα ἀπὸ μακρυνὰς συγγενείας, τὸ δὲ ἀποκτήσαντα τὴν οἰκειότητα τῆς μακρᾶς συνηθείας, ἐφ' ὅσον ἐπὶ ἔτη συνηντῶντο πάντοτε τὰ ἴδια, ἦσαν πειὰ περισσότερον ἀπὸ γνῶριμα. Ἦσαν φίλοι, τὰ δύο τρίτα τοῦλάχιστον ἐφωνάζοντο μὲ τὰ μικρά των ὀνόματα καὶ εἶχαν καταντήσῃ σχεδὸν οἰκιακοί.

Καὶ ἔβλεπε κανεὶς τῆς ἰδίας ἀδιαλείπτως φυσιογνωμίαις, εἰς ὅλους τοὺς χορούς, τὰ ράουτς, τὰ τσάγια, τὰ ἀτελείωτα μπρίτζ, τὰς παραστάσεις τοῦ Βασιλικοῦ, τὰ τσάγια τοῦ «Διεθνοῦς» ἢ τοῦ Χρυσάκη. Εἰς τῆς ἡλιόλουσταις ἀκόμη ἀμαξάδες κατὰ τὰ ὡραῖα χει-

μερινὰ ἀπογεύματα εἰς τὸν δρόμον τοῦ Φαλήρου, ἢ τὸ μεσημέρι εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον τοῦ Γιαννάκη διὰ τὸ ὀρεκτικὸν μὲ τὴν ἀπαραιτήτην τυρόπητα, τὸ τέννις τοῦ Ἰλισσοῦ, τὰς θερινὰς συναθροίσεις τῶν ἐπαύλεων τῆς Κηφισσιᾶς ἢ τὰς ὠρισμένας ἡμέρας τοῦ νέου Φαλήρου μὲ τὴν ὥραίαν του ἐξέδραν, Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον, ὅτε ἦτο καὶ ἰδιαιτέρον τραῖνο διὰ τοὺς Κηφισσιῶτες, μὲ τὸ ἀπαραιτήτον γεῦμα εἰς τὸ Ἀκταῖον ἢ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Σταθμοῦ.

Αὐτὰ ἦσαν μαζὺ μὲ ἀφηγισμένον χαρτοπαίγινον, αἱ διασκεδάσεις τῶν Ἀθηναίων τοῦ 1914. Ἄλλως τε καὶ τὰ Ντάνσιγκ ἦσαν ἀκόμη ἄγνωστα θὰ τὰ ἔφερνε κατόπιν τὸ τέλος τοῦ μεγάλου πολέμου—καὶ ἀντεπροσωπεύοντο μόνον ἀπὸ δειλᾶς ἀποπείρας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Μελά τῆς Κηφισσιᾶς.

Ὁ Ὀ Ἀργίλλης τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἐνοιῶσε ὅτι ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ ὑποχρέωσις ποῦ εἶχε ἀναλάβῃ δὲν θὰ ἐπύγαινε εἰς τὸν χορόν.

Κατὶ τὸν ἀπεμάκρυνε ἀκατασχέτως ἀπὸ τὸν μηχανήτην του καὶ μᾶλλον ἐννοιωθε τὴν ἀνάγκην νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν χλοερή «Γωνίτσα», εἰς τὴν ζεστή καὶ συμπαθητικὴν γαλήνην του, νὰ ζητήσῃ εἰς τὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν συντροφίᾳ τῆς φύσεως τὴν ἡρεμίαν.

— Φύγε ἀπὸ τὴν γυναῖκα αὐτὴν. . . τοῦ ἐφώναζε τὸ ἐνστικτον.

Καθισμένος τώρα εἰς μίαν γωνιά τοῦ Χώλλ, τοῦ μεσαίου ὀρόφου «Ἰλίου Μελάθρου» μαζὺ μὲ τὴν οἰκοδέσποιναν, συνωμιλοῦσε διακεκομμένην συνομιλίαν, ἐφ' ὅσον οἱ ἀδιάκοπα καταφθάνοντες κεκλημένοι, τὴν ἡνάγκαζον νὰ σηκώνεται κάθε τόσον διὰ νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ.

Εἰς τὰς δεκάμισυ τὰ σκλόνια ἦσαν κατάμεστα καὶ τὴν ὥραν αὐτὴν ἐφθάναν καὶ οἱ πρίγκιπες. Ὁ Βασιλεὺς ὑποσχεθεὶς ὅτι θὰ ἦρχετο, ἀργοποροῦσε ἀπὸ κῆποιαν ἐπείγουσαν συνεργασίαν καὶ θὰ ἐφθανε ἀργότερα.

Τότε ἐλοξοδρόμησε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μεγάλην μωσαϊκὴν αἴθουσαν τὴν βλέπουσαν πρὸς τὴν λεωφόρον Πανεπιστημίου, ὅπου αἱ μητέρες ἄρχισαν νὰ σχηματίζουν κατὰ μῆκος τῶν τοίχων τα-

πετσάρια, καὶ ἀγκυροβόλησε κοντὰ εἰς μίαν ἀπὸ τῆς παλαιότεραις φιλενάδες τοῦ ποῦ συνώδευε εἰς τὸν χορὸν τὴν ἀνεψιά της.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ δεσποινὶς Εὐρυάλη ἐπροχώρησε εἰς τὸν Ἀργίλλη.

— Ἀ! ἐδῶ εἰσθε χωμένοις: . . . εἶπε. Ποῦ εἰσθε καὶ σᾶς ἔζη τοῦσα τόση ὥρα: . . . Ἐχω μιὰ παραγγελία γιὰ σᾶς: . . . Ἡ κυρία Ζωναρᾶ ποῦ εἶνε λίγο ἀδιάθετη καὶ δὲν θὰ ἔλθῃ, μ' ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς εἰπῶ ἂν θέλετε αὐριο τὸ ἀπόγευμα νὰ πάρετε στὸ σπίτι της τὸ τσάγι: . . . Ἐτοι: . . . ἐντελῶς *entre nous*: . . . Ἐμεῖς κ' ἐμεῖς! . . .

Ὁ Ἀργίλλης τὴν εὐχαρίστησε ἐνῶ ἐπλησίαζαν καὶ ἄλλαις κυρίαῖς, ἰδίως ἀπὸ ἐκείναις ποῦ δὲν ἦσαν εἰς τὴν ἐσπερίδα τῆς παραστάσεως καὶ ὁ λόγος ἦλθε ἀμέσως πάλι σ' αὐτήν.

Ὅλαις ἐδικαιολογοῦντο ὅτι δὲν ἦσαν διότι ἀρρώστησε ὁ καυμένος ὁ Μιμῆς, ἡ διότι ἔξαφνα ἦλθε πυρετὸς τοῦ μικροῦ, ἡ διότι καποῖος πλανήτης εἶχε διαταράξῃ τὴν κανονικὴν κίνησιν τοῦ κόσμου.

Πάντως ὅλαις ἦσαν καλεσμέναις, ἀλλά: . . . τί νὰ γείνη: . . . Ἀτυχία: . . . Ἐλυπήθηκαν τόσο πολὺ: . . .

Καὶ τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἦτο ἡ μόνη ἀλήθεια: . . . Ὁ λόγος ἔμωγε ἦτο νὰ φανοῦν ὅτι ἦσαν καλεσμέναις.

— Πᾶμε νὰ κάμωμε τὸν γύρον τῶν σαλονιῶν: εἶπε ἡ Φυλλὶς περνώντας τὰ δάκτυλά της εἰς τὸ χέρι τοῦ Ἀργίλλη: . . . Ἀπόψε θὰ εἶνε ἀληθινὸ μπουκέτο: . . . Ὅλαις ἡ εὐμορφιαὶς τῶν Ἀθηνῶν: . . .

Διέσχισαν τότε τὰ διάφορα σαλόνια χαιρετώντες καὶ ἀντιχαίρετώμενοι, ἐνίοτε σταματώντες ν' ἀλλάξουν μερικαῖς λέξεις καὶ ἀκούοντες διαρκῶς τὰ ἴδια συγχαρητήρια διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς παραστάσεως.

— Ξεῦρετε: . . . τοῦ εἶπε ἔξαφνα ἡ Φυλλίς, ὅτι: ἂν εἰσθε πανδρεμμένος ἡ γυναῖκα σας θὰ ἦτο πολὺ ὑπερήφανη: . . .

— Ἐλᾶτε δά: . . . ἐγέλασε ἐκεῖνος.

— Μὰ βλέπετε, ὅσην ὥρα εἴμεθα μαζὺ δὲν ἀκούω παρὰ διαρκῶς λιθανίσματα διὰ λογαριασμό σας: . . .

— Ὁ κύριος Ἀργίλλης δὲν θὰ εἶνε τόσο κουτός νὰ πανδρευθῇ ποτέ... *Pas si bête*... αἱ... εἶπε πίσω των μία φωνή.

Ἦτο ἡ Ἀθηναῖς.

— Καὶ γιατί τάχα... ἀντέκρουσε ἡ Φυλλίς.

— Πφ! ἓνας ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων νὰ γείνη *rôt-au-feu*! Ἕνας καλλιτέχνης πρέπει νὰ εἶνε ἐλεύθερος νὰ θαυμάζῃ καὶ ν' ἀκολουθῇ τὸ ὥροϊον ὅπου τὸ βρίσκει, χωρὶς νὰ τὸν δεσμεύῃ καμμία ὑποχρέωσις... καμμία κοινωνικὴ ἀλυσίδα...

Ὁ Ἀργίλλης πάντοτε ἐνάντιος τοῦ γάμου, ἐσήκωσε τὰ μάτια εἰς τὸ χλωμὸ ἐρεβόφθαλμον πρόσωπον ποῦ ἐξέθετε τὴν κρίσιν του μὲ τὴν καθαρότητα καὶ ἀκριβολογίαν...

— Καὶ ἄμα αὐτὸ εἶνε ἡ εὐτυχία του... ἐπρόβαλε ἡ Φυλλίς.

— Ἕνας καλλιτέχνης δὲν πρέπει νὰ εἶνε εὐτυχής... ἔκοψε καὶ πάλι ἐκεῖνη... οὔτε πρέπει νὰ τρέχῃ πίσω ἀπὸ τῆς γυναικες ποῦ δίδουν εὐκολα τὴν εὐτυχίαν... Χρειάζεται ἡ χορδὴ τοῦ ταλάντου του νὰ τρέμῃ καὶ νὰ δονῇται πάντοτε διὰ νὰ δημιουργῇ... Καὶ ἡ εὐτυχία ἀμβλύνει... ναρκώνει καὶ ἀποκοιμίζει... Μόνον ὁ πόνος τοῦ ἀνοίγει τὸν κόσμον τοῦ ἀγνώστου καλοῦ ποῦ προσπαθεῖ νὰ ἀποδώσῃ... Μόνος αὐτὸς εἶνε τὸ χρυσὸ κλειδί ποῦ θὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ κλέψῃ τὰ μυστικά του...

Ὁ Ἀργίλλης ἐσήκωσε πάλι τὰ μάτια του γεμάτα λαμπροδολήματα ἐπάνω εἰς τὴν Πυθίαν τοῦ ἔδωαινε τέτοιους σκληροὺς ἀλλὰ ἀληθινούς χρησμούς.

Τὴν ἔννοιωθε, συννοοῦντο, τὴν εὗρισκε ὅπως τὴν ἤθελε καὶ... ἀπεδέχετο! Ἦσαν σύμφωνοι.

— Ὁ καθένας ὅπως τὴν πέρνει τὴν ζωὴ... ἐσήκωσε τοὺς ὤμους ἡ ἄλλη... Ἐγὼ πάλι, τὴν νοιώθω νὰ μὲ ὑπηρετῇ ἐμένα καὶ δὲν ξεύρω ἂν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ θυσιάζεται γιὰ τὸ κέφι τῶν ἄλλων... ἢ καὶ γι' αὐτήν... Ἀλλὰ, δὲν πιστεύω νὰ ἡύραμε κατάλληλο μέρος νὰ κάμωμε φιλοσοφία... ἐγέλασε. Ἡ μουσικὴ ἀρχίζει... Ἐλα κύριε Ἀργίλλη! πάρτε με νὰ χορέψωμε τὴν πρώτη καθρίλλια μαζί...

— Ὁ κύριος Ἀργίλλης, διέκοψε ἡ Ἀθηναῖς, ἀπόψε μοῦ ἀνή-

κει. . . Χορεύομε τὴν πρώτη καθρίλλια βιζαδί με τὸν πρίγκηπα. . .
Εἵμεθα ἀγκαζαρισμένοι ἀπὸ χθές. . .

Ἐλαφρὸ συννεφάκι πείσματος ἐφάνηκε εἰς τὰ γαλανὰ μάτια
τῆς Φυλλίδος.

— Χμ! μεγαλεῖα. . . εἶπε. Ποιὸς σὰς πιάνει ἐσᾶς. . .

‘Ο Ἀργίλλης ἐγέλασε σηκίωνων τοὺς ὦμους.

— Καὶ νά. . . ἔξηκολούθησεν ἡ κυρία Ἰψιπύλη διορθώνουσα
τὸ ντεκολτέ της. Πάλι παίζει τὸ προανάκρουσμα τῆς καθρίλλιας. . .
Πᾶμε στὴν θέσι μας. . .

‘Ο Ἀργίλλης τότε ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τῆς Φυλλίδας καὶ
ἀπεμακρύνθη εὐτυχισμένος δίπλα εἰς τὸ ἐξαίσιον αὐτὸ πλᾶσμα,
σπάνιον λουλοῦδι τοῦ νεωτέρου κοινωνικοῦ θερμοκηπίου, τὸ ὅποιον
ἀντὶ ν’ ἀρχῇται νὰ εἶνε μόνον λουλοῦδι, ἐκλείνει καὶ διανόγησιν
λειτουργοῦσαν τόσον ἐκλεκτά.

Ἡ χθεσιναῖς ζήλειαις εἶχαν παρασυρθῇ διὰ μιᾶς σὰν συννε-
φάκι ἀπὸ ἐξαφνικὸν ἄερα.

— Νομίζω ὅτι ἡ «δεσποινὶς Χρυσάνθεμον» ἔχει κάποιον καπρι-
ταῖνι γιὰ σᾶς. . . ἐγέλασεν ἡ Κίρκη ἀναβλέπουσα σ’ αὐτὸν τὴν
σμάλτινὴν λαμπηδόνα τῶν ματιῶν της. Καὶ μοῦ φάνηκε μάλιστα
σὰν νὰ μὴ τῆς ἄρесе ὅτι σᾶς ἐπῆρα ἀπ’ αὐτήν. . .

— Ἀ μπα! ἐσήκωσε τοὺς ὦμους ἐκεῖνος. Ὅτε λόγος. . . Κάθε
ἄλλος! Ἀπ’ ἐναντίας εἵμεθα πολὺ καλοὶ φίλοι με τὴν δεσποινίδα
Εὐρυάλη. . . Τὴν ξεύρω ἀπὸ τόσ, δὲ παιδί. . .

— Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε. . . ἐγέλασεν ἐκείνη. Ἀπ’ ἐναν-
τίας αὐταῖς ἡ φιλίαις μοιραίως καταλήγουν πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον
σημεῖον. . . Ἐκεῖ ποῦ καταλήγει ἡ ἑλξὶς ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς. . .

— Δὲν πιστεύετε λοιπὸν εἰς τὴν φιλίαν; . . .

— Μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς; . . . Ναι. . . ὅσον πιστεύω εἰς
τὴν φιλίαν ἀρνιοῦ καὶ λύκου. . . Δὲν νομίζω ἐσεῖς, ἕνας ψυχολόγος.
νά ὑποθέτετε τέτοια ἀφύσικα πράγματα. . .

— Ἴσως! Ἵπάρχουν ὅμως καὶ περιστάσεις. . .

— Αἱ ἐξαιρέσεις ἐνισχύουν τοὺς κανόνας. . . Ὅταν ἕνας ἄνδρας
βρίσκει εἰς μίαν γυναῖκα, ἥ καὶ ἀντιστρόφως, κατὶ ποῦ τὸν ἐλκύει,

ὅποιαν μάσκα καὶ ἂν φορέσῃ τὸ πρᾶγμα, θὰ καταλήξῃ πάντα εἰς τὸν δρόμον τῆς φύσεως. Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε! . . . ἐγέλασε μὲ κάποιον κυνισμόν.

— Πάντως μὲ τὴν δεσποινίδα Εὐρυάλη δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ἰδέα αὐξήσεως ἢ πληθύνσεως. . . . Καὶ ὅχι βέβαια ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπο. . . Ἀλλὰ δὲν ξεύρω! . . . Πάντως ἔμωσ σᾶς τὸ βεβαιῶ.

— Ἄς τὸ υποθέσωμε. . . εἶπε μὲ ἐλαφρὰν εἰρωνείαν ἐκείνη, λιγύζουσα ἐθιμοτυπικιώτατα τὸ γόνατον εἰς βαθείαν ὑπόκλισιν πρὸς τὸν ἀπέναντι πρίγκηπα.

Ἡ καθρίλλια ἄρχισε.

Τότε μόλις ὁ Ἀργίλλης ἀντελήφθη, τὸ ὑπερβολικὸν ντεκολτέ τῆς ντάμας του.

Ἐφοροῦσε κάποιαν τουαλέττα μάρκας Πακὲν ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὑποθετικὸν κέλυφος, πρᾶγματι θαυμαστῆς κομψότητος, τὸ ὅποιον ὅμως ἄφινε σχεδὸν γυμνὸν τὸν κορμὸν ὅχι μόνον εἰς τοὺς ὤμους, ἀλλὰ σχεδὸν καὶ τὴν μέσσην αὐτήν.

— Σὺν νὰ τὸ ἔχῃ παρακαταιδίασῃ ἡ Ἀθηναῖς τὸ ντεκολτέ τῆς. . . ἐψιθύρισε πίσω ἀπὸ τὴν ταπεταρία μιὰ σαρακοφαγωμένη Σαρακοστή, σκέπουσα ὑπὸ τὴν ἀμφιλαφὴ σκιάν της δυὸ ἀναμικά καὶ μὴ χορεύοντα, ἐλλείψει καθαλλιέρου δεσποινίδια.

— Καλὲ δὲ βαρυέσθε, κυρία μου. . . διέκοψεν ἓνας γέρω ποιητὴς δίπλα της. Ὅταν εἶνε εὐμορφὸ ἄς τὸ κατεδάξῃ ὅσο θέλῃ. . . Ἀλλως τε, ἐγέλασε, αὐτὸ εἶνε καὶ ὁ προορισμός του. . . νὰ βλέπεται. . . Ὁ καθένας ἔχει καθήκον νὰ δείχνῃ ὅ,τι εὐμορφὸ τοῦ ἔδωσε ὁ Θεός. . . ὅπως τὰ λουλούδια ποῦ σηκώνουν ὅσον εἰμποροῦν περυσότερο στὸ φῶς τὰ μπουμπούκια των. . . Ἐμένα κυρία μου, ἄλλα μοῦ προσδάλλουν τὰ μάτια μου καὶ ἀγανακτῶ. . . Ἐξαφνα αὐτὰ τὰ στραβὰ πόδια ἀπέναντι καὶ αὐταῖς ἡ πλάταις δεξιᾶ, ποῦ ἐνθυμίζουσιν τὰ κόκκαλα τοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου. . . Καὶ ἂν μπορούσα θὰ πῆγαίνα στὴν εὐλογημένην καὶ θὰ τῆς ἔλεγα: «κρύφτα, παιδί μου, αὐτὰ τὰ πόδια, νὰ χαρῆς. . . Κρύφτα. . . Κι' αὐτὰ τὰ κόκκαλα ρίξε τα ἂν θέλῃς τοῦ σκυλλιοῦ σου, ἀλλὰ μὴν τὰ δείχνῃς εἰς τὸν χορό. . .

Ἡ κακόγλωσσα ἐγέλασεν ἱκανοποιημένη, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἐπί-
κρισις ἐπῆρε ἄλλην διεύθυνσιν.

Ἐν τῷ μεταξύ τὸ μάτι τοῦ Ἀργίλλη δὲν ἐξεκολλοῦσε ἀπὸ τοὺς
χυτοὺς ὤμους τῆς χορευτρίας του καὶ τὴν συντεφένια διαφά-
νειάν των.

Ἡ γυναῖκα αὐτῇ, ἐσκέπτετο, ἦτο μία τελειότης.

Ὁ ἰδιότροπος καὶ δυσεξήγητος χαρακτήρ της, ἐκρατοῦσε πάν-
τοτε μετέωρον τὴν περιέργειάν του χωρὶς νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ κου-
ρασθῇ ἢ ν' ἀπογοητευθῇ· τὸ εὐγενικὸν κάλλος της τὸν ἐμεθοῦσε·
καὶ μέσα εἰς τὸ κομφοτέχνημα ἔδλεπε ψυχὴν ἐκλεπτυσμένην, ἀσφα-
λῶς διατυπωμένην, καθαράν σὰν κρύσταλλον εἰς τὴν ἀντίληψιν,
τὴν σκέψιν καὶ τὴν ἀπόδοσίν της.

Μήπως ἄρα γε αὐτὴ ἦτο ἡ μοιραία καὶ ξεχωριστὴ γυναῖκα
ποῦ ἐπρόδλεπε : . . . Μήπως ὁ δικὸς της πέπλος στερεὰ ὑφασμένος
ἀπὸ κληρονομικότητα σκέψιν καὶ θέλησιν, ἦτο ἀδύνατον νὰ σχι-
σθῇ : . . .

Ἀλλὰ τί ἐσήμεναι ! Αὐτὸς προσωρινῶς ἤρχετο ὅτι τὴν ἔδλεπε,
τὴν ἔννοιωθε, τὴν ὠσφραίνετο κοντά του . . . Τί τὸν ἔννοιαζε ἂν
ὁ πέπλος της ἐξεσχίζετο, ἢ ὄχι . . . Ἄν ἀποτελοῦσε ἐξαίρεσιν εἰς
τὸν κανόνα τόσον τὸ καλύτερο . . .

Θὰ τὸν ἔκαμνε ἴσως νὰ ὑποφέρῃ . . . Ἴσως καὶ τὸ ἐσχεδιάζε . . .
Αἶ καὶ ἔπειτα : . . . Τὸ εἶπε ἄλλως πρωτύτερα . . .

Ἐνας καλλιτέχνης πρέπει νὰ ὑποφέρῃ . . . Ὁ πόνος εἶνε
τὸ μαγικὸ ραβδί ποῦ τοῦ ἀνοίγει τὸν ἄγνωστον κόσμον τοῦ καλοῦ.
Τὸν κόσμον ποῦ προσπαθεῖ ν' ἀποδώσῃ . . .

Τόσον τὸ χειρότερον λοιπόν ! ἐκούνησε ἀκόμη ἅπαξ ἀποφασι-
στικὰ τὸ κεφάλι.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν ἔδλεπε δίπλα του, σὰν πολύτιμη κύ-
λικα γαμάτην ἀπὸ παλὴν ἀνθοσμίαν, τοῦ ὁποῖου καὶ τὸ ἄρωμα
μόνον τὸν ἐμεθοῦσε καὶ τὸν παρέφερε . . .

Τί εὐδαίμονία ἂν τὸν ἔμελλε μίαν ἡμέραν νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὰ
χεῖλη του ! . . . Νὰ νοιώσῃ δικὰ του, τὸ ἀχνόφεργο αὐτὸ προσωπάκι,
τὰ λαμπρὰ διαμαντένια μάτια, τὸ φλογόχρυσον φωτοστέφανον τῶν

μυρωμένων μαλλιών της, καὶ προπάντων τὴν πηγὴν τοῦ ἀνθοσμίας. . . Τὸ στρογγυλόν, τὸ τρυφηλόν, τὸ προκλητικόν ἐκεῖνο λαγνοκίνητον χειλάκι ποῦ ἐφαίνετο νὰ κλείνῃ ὅλα τὰ δῶρα τῆς Ἀμαλθείας καὶ ὅλους τοὺς γλυκασμούς. . .

Ἀνετρίχιασε καὶ ἐμισόκλεισε ἡδονισμένως τὰ μάτια του. . .

— Αἶ ! τὸν ἐξύπνησε ἑξαφνα ἐκεῖνη ἀναβλέπουσα μὲ ἀπορίαν. . . Τί κάνετε . . . Ἡ σειρά σας. . . καὶ τὸν ἐσπρωξε ἐλαφρὰ ἐμπρός.

Ἡ ἔκστασις ὅμως τοῦ μισόκλειστου βλέμματός του, ποῦ ἐγλουτροῦσε σὰν παραζαλισμένον μέσα ἀπὸ τὰς βλεφαρίδας ἐπάνω τῆς τὴν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ περὶ τίνος ἐπρόκειτο, καὶ ἐλαφρὸ χαμόγελο ἐτάνυσε τὸ μικροσκοπικὸ κόκκινο δοξάρι τῶν χειλιῶν.

Ἀλλὰ ἀμέσως τὰ ἐδάγκωσε ἐλαφρὰ, σὰν ἐνοχον ποῦ τὴν ἐπρόδιδαν καὶ ἀνέλαβε τὴν πρώτην ἔκφρασίν τῆς.

— Μὰ τί ἐπάθατε : . . . τοῦ εἶπε ὅταν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν φιγοῦρα. Ἐκοιμήσαστε : . . .

— Ὅχι, ἐγέλασε ἐκεῖνος, ἤμουν ἀφιονισμένος. . . Καὶ τὸ ἀφῶνι τὸ εἶχα δίπλα μου. . . Καὶ ἦταν παραπολύ δυνατὸ ! . .

Ἡ καθρίλλια ἐν τῷ μεταξὺ ἐτελείωνε καὶ μετὰ τὴν ἰδίαν τυπικὴν ὑπόκλισιν εὐχαριστίας εἰς τὸ ὑψηλὸν βιζαβί, τὸ ζευγὸς ἐτράδηξε πρὸς τὸ κυλικεῖον.

Ἐκεῖ, δίπλα εἰς τὸ μακρὸν καταστόλιστον τραπέζι, ὅπου παρετάσσοντο ἀριστοτεχνικῶς, δέσμαῖς λουλουδιῶν, ζαρντινιέρες μὲ κέϊκς, πτι-φούρ, φλυτσάνια τσαγιοῦ καὶ παγωτά, μέσα εἰς τὸν βόμβον καὶ τὰ χαρούμενα γέλια τῶν διψασμένων χορευτῶν ἔμειναν μερικαῖς στιγμαῖς σιωπηλοί.

Τὸ βλέμμα ἐκεῖνης ὅμως ἀεικίνητον, δὲν ἔπαυε νὰ παίζῃ πρὸς ὅλα τὰ μέρη τῆς αἰθούσης ἰδίως εἰς τὸ μικρὸ μπουφέ, δίπλα ὅπου ἔπαιρναν οἱ πρίγκηπες τ' ἀναψυκτικά των.

— Νόσος ψυχικὴ τοῦ κύκλου τῶν ψυχώσεων. . . ἐσκέφθηκε μ' ἐξαρπικὴν θυμηδίαν ὁ Ἀργίλλης. Χρονία. . . ἀνιάτος καὶ ἐκτάκτως μεταδοτική. . .

Δὲν εἰμπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ εἰς τὴν ἰδέαν του. Ἐκεῖνη

ὤμως ἄρπαξε τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ μικροῦ μπουφῆ.
ἀντελήφθη τὸ χαμόγελο καὶ ἐγύρισε γοργὰ σ' αὐτὸν τὰ μάτια.

— Γιατί ἐγελάσατε . . . εἶπε . . .

— Ἡ κωμωδία τῆς ζωῆς . . . ἐσήκωσε ἐκεῖνος τοὺς ὤμους.

Τὸν ἐκύτταξε κατὰμματα.

— Καλήτερα κωμωδία παρὰ τραγωδία . . . εἶπε. Τὸ μόνον ἐν-
διαφέρον εἶνε νὰ παίζῃ κανεὶς σ' αὐτὴν καλὰ τὸ μέρος του . . .

— Δὲν ἔχω ἀντίρρησην ! . . . παρεδέχθη μὲ τὸ ἴδιο χαμόγελο.

— Αὐτὸ σὰς κάνει ὤμως νὰ γελάτε . . .

— Ναί ! Ὁμολογῶ ὅτι ὅσον προσπαθῶ νὰ μένω ἀπλοῦς θεατῆς
δὲν εἰμφορῶ νὰ μένω ἀσυγκίνητος εἰς τὴν ἀγωνίαν τῶν ἡθοποιῶν
ποῦ παίζουν ἐμπρὸς μου. Χειροκροτῶ λοιπὸν ἢ γελῶ ἀναλόγως
τῆς περιστάσεως . . .

— Ἐχετε μεγάλην φαντασίαν . . . εἶπε μὲ κάποιαν ξηρότητα.
Καὶ σεῖς λοιπὸν νομίζετε ὅτι δὲν παίζετε . . .

— Ὅσο εἰμφορῶ λιγώτερο καὶ γιὰ μερικὰ μάλιστα πράγματα . . .
ἀπολύτως ὄχι ! . . . Ἐπροσπάθησα νὰ τραδηχθῶ εἰς τὴν σειρὰν τῶν
θεατῶν καὶ ἴσως εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ καυχῶμαι εἰς τὴν
ζωή μου . . .

— Δὲν ἐκλέψατε τὴν φήμην σας . . . τὸν ἔκοψε εἰρωνικά. Εἰσθε
ἀβλαδέστερος παρ' ὅ,τι ἐνόμιζα.

— Εὐχαριστῶ ! Τόσον τὸ καλήτερο. Καὶ σεῖς γοητευτικωτέρα
ἀπ' ὅ,τι ἐφανταζόμουν . . .

Μίαν στιγμὴν χαμογελῶντες, ἐθιμοτυπικώτατοι ὅπως πάντοτε,
ἐκυττάχθησαν σὰν δυὸ μονομάχοι μὲ κάποιαν λανθάνουσαν ἀστρα-
πὴν εἰς τὸ βάθος τῶν ματιῶν . . . Ὁ καθένας ἔδειξε εἰς τὸν ἄλλον
μὲ ὀλὴν τὴν ἀδρότητα ἀνθρώπων τοῦ κόσμου, ὅτι εἶχε κρυμμένην
τὴν λεπίδα του, ἀλλὰ καὶ ἔτοιμην νὰ κτυπήσῃ . . .

— Νομίζω ὅτι εἴμεθα ἀπὸ τὴν ἴδια ράτσα . . . ἐγέλασε ἐκείνῃ
κοκκινίζουσα ἐλαφρὰ καὶ δείχνουσα τὰ μικρὰ κάτασπρα δοντά-
κια τῆς.

— Μεγάλῃ τιμῇ γιὰ μένα . . . ἐπρόσκλινεν ὁ ἄλλος. Ἀλλὰ πάν-

τοτε αἱ κυρίαι ἐμπρός. . . Εἶμαι ἀπ' ἐκείνους ποῦ κοιμοῦνται ἐπάνω
στον παληὸν ἱπποτικὸν κώδικα. . .

— Ξεύρω! . . . Ξεύρω! . . . Πολὺ ξεθωριασμένο τὸ τραγοῦδι-
σας. . . Ἡ κυρίαίς ἐμπρός γιὰ νὰ τῆς πάρετε κατόπιν ἀπὸ κάτω ..
ἐξαναγέλασε τολμηρά.

— Ἄν βοηθήσουν λιγάκι κι' αὐταῖς. . . ἀπήντησε καὶ ἐκεῖνος
εἰς τὸν ἴδιον τόνον χωρὶς δισταγμόν. Ποτὲ πάντως χωρὶς τὴν θέ-
λησίν των. . .

— Δὲν τελειώνει βλέπω κανεὶς μὲ σὰς! . . .

— Δὲν κτυπῶ. . . ἀμύνομαι! . . . Καὶ μὲ ἀσπίδα μάλιστα ἀπὸ
βελοῦδο ποῦ θὰ εἶνε εὐγνώμων ὅσο δυνατὰ καὶ ἂν κτυπήσετε. . .

— Ναί! . . . Ὅσον δὴποτε καὶ ὅπουδὴποτε! . . .

— Ὅσον δὴποτε καὶ ὅπουδὴποτε! . . . ὑπεγράμμισε. . . Ἐκτὸς
σ' ἔνα σημείον. . . νὰ εἴμεθα ἐξηγημένοι. . .

— Καὶ ποῖο εἶνε αὐτὸ τὸ περίεργον σημεῖον. . . Ἀκριδῶς αὐτὸ
μοῦ ἐρεθίζει καὶ τὴν περιέργειαν καὶ τὴν ὄρεξιν. . .

— Προσέξετε! . . . Ἄν δὲν πληγώσετε τὰ δακτυλάκια σας, θὰ
σὰς πονέσουν ἀσφαλῶς. . .

— Ποτὲ δὲν ὀπισθοδρόμησα στὸν πόνον. . . Δοκιμάζει κανεὶς
τάς δυνάμεις του! . . . Ποῦ εἶνε λοιπὸν τὸ σημεῖον αὐτό. . . ἐγέλασε.

— Δὲν ξεύρω ἂν εἰς τὸ κεφάλι ἢ τὴν καρδιά. . . Εἶνε ζήτημα
ποῦ δὲν ἔλυσε ἡ ἐπιστήμη. . .

— Θὰ προσπαθήσωμε νὰ τὸ λύσωμε ἐμεῖς. . . Τοῦλάχιστον πῶς
ὀνομάζεται! . . .

— Ἐχει ἓνα ἄσχημον ὄνομα: Ἰ'περηφάνεια!

— Πφ! ἀπεγοητεύθη ἐκείνη ἐνόμιζα τίποτε καλῆτερο. . . Πάν-
τως. . . θὰ ἴδοῦμε!

— Μὰ δὲν μοῦ λέτε ἐπλησίασε ἡ κόρη τῆς οἰκοδοσποίνης, ἢ
ἐξυπνοτέρα κυρία τῶν Ἀθηνῶν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Φλερτάρετε,
μαλώνετε ἢ καὶ τὰ δύο; . . .

— Οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο. . . Προπάντων ἔχει τὸ πρῶτον ὡς
ἐπικινδυνωδέστερον ἀπὸ τὸ δεύτερον. . . Πολλῷ μᾶλλον καὶ τὰ
δύο. . .

— Δὲν σὲ εἴξευρα τόσο φοδερὴ Ἀθηναῖς! ἐγέλασε ἐκείνη χαϊ-
δεύουσα τὰ σγουρὰ φλογόχρωμα μαλλιά της.

— Φυσικά! Ἐσεῖς ἐγνωρίσατε πάντοτε μόνον τὰ χεῖλη... ὅχι
τὰ νύχια!... ἐγέλασε ὁ Ἀργίλλης. Γιὰ ἓνα κύριον ὅμως εἰς τὴν
δευτέραν περίστασιν μόνον ἓνας δρόμος σωτηρίας ὑφίσταται...

— Σὺν ποίῳς... ἐρώτησε, ἀναβλέπουσα μὲ περιέργειαν ἐκείνη.

— Ἡ φυγή... ἐγέλασε ὁ Ἀργίλλης. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ μοῦ ἐπι-
τρέψετε... Βλέπω ἐκεῖ τὴν κυρία Ἀλαξ Μεταξά, τὴν χαριτω-
μένη τοιγάρνα μου καὶ τρέχω νὰ τὴν χαιρετίσω...

— Δὲν ἐτελείωσα μαζὺ σας κύριε Ἀργίλλη... τὸν ἔκοψε ἀπρόο-
πτα εἰς τὴν ὑποχώρησιν του ἡ Ἀθηναῖς... Ὅταν τελειώσετε μὲ
τὴν Ἀλεξ, σὰς περιμένω νὰ ἐξακολουθήσωμε...

Ὁ Ἀργίλλης τὴν ἐκύτταξε περιέργως.

— Εὐχαρίστως κυρία μου... ἐπρόσκλινε.

Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν καταλαθαινῶ... ἐμυνολόγησε ἀπο-
μακρυνόμενος.

Λίγην ὥρα ἀργότερα, ὁ Ἀργίλλης συνομιλῶν ἐν κύκλῳ εἰς
τὸν ὅποιον εἶχαν προστεθῇ ἡ Φυλλίς καὶ δύο τρεῖς ἄλλαις κυρίαις,
ἔστρεψε τὸ βλέμμα ψάχνων μήπως τὴν διέκρινε πουθενά.

Πράγματι, τὴν διέκρινε πάλι πρὸς τὴν βασιλικὴν γωνιά ἐν τῇ
ἀναμονῇ καμμιᾶς λέξεως ἐκ μέρους τῶν ὑψηλοτήτων, καὶ παρηγο-
ρουμένην προσωρινῶς μ' ἓνα ὑπασπιστήν.

Ὁ Ἀργίλλης ἐπρόβαλλε τὰ χεῖλη μὲ ἐλαφρὰν περιφρόνησιν
εἰς τὴν ὀξείαν αὐτὴν κρίσιν ματαιότητος καὶ παρασύρων τὴν γυ-
ναικὴν ἀν συντροφιά του, ἐπέρασεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ μπρίτζ.

Αἱ κυρίαι ἔδγαλαν τῆς σιγαροθήκαις των καὶ ἄρχισαν ν' ἀπα-
ριθμοῦν τοὺς χοροὺς καὶ τὰς διασκεδάσεις ποῦ θὰ ἐδίδοντο τὸ
καρναβάλι. Ἐσχεδιάζοντο καὶ μερικοὶ χοροὶ μετημφιεσμένων ποῦ
ἐρέθιζαν ἀκόμη περισσότερον τὴν φαντασίαν των. Πολλὰ σπίτια θὰ
ἐδέχοντο τὸ βράδυ μάσκαις καὶ ὡς κατακλειῖδα θὰ εἶχαν τοὺς με-
γάλους χοροὺς τῶν συγγαφῶν καὶ τῶν δημοσιογράφων εἰς τὸ
Δημοτικὸν θέατρον.

Ὡς πρὸς τὰ κοστούμια ποῦ θὰ ἐφοροῦσαν, ἄλλαις ἐλογάριαζαν νὰ πάγουν μαρκησία: μὲ πουδραρισμένα μαλλιά, ἄλλαις ἀνθοπωλίδες, ἄλλαις θὰ ἦσαν Ταναγραῖαι, ἄλλαις Βυζαντιναὶ περιγκήπισσαι.

Μία ματιὰ τοῦ Ἀργίλλη πρὸς τὰ ἔξω, διέκρινε τὴν Ἀθηναῖδα συνομιλοῦσαν τέλος μὲ μίαν περιγκήπισσαν ἐμπρὸς εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμνε ὑπόκλισιν ἐγγίζουσιν σχεδὸν τὸ γόνατον εἰς τὸ παρχάτο.

— Τί ἀρρώστεια! . . . ἐσκέφθηκε μὲ εἶδος οἰκτιρμοῦ.

— Καὶ σὺ Μερόπη, πῶς σκέπτεσαι νὰ πᾶς . . . ἡρώτησε ἡ Λίνα Δαφνομήλη. Θὰ σοῦ ἐπήγαινε πολὺ Γκρέτχεν μὲ τῆς δυὸ ξανθὲς πλεξοῦδες σου. . .

— Ὅχι. . . ὅχι! . . . δὲν μ' ἀρέσει διόλου αὐτὸς ὁ τύπος. . . ἔκοψε ἀπότομα ἡ κυρία Νικομάχη. Κάτι ἐντελῶς κοριτσίστικο καὶ Ἑλληνικό. . .

— Θὰ φοβήθηκε μὴ τυχὸν τῆς ποῦν ὅτι ἔχει καὶ τὸ μωρὸ τῆς Γκρέτχεν. . . ἐψιθύρισε ἡ ἀπαράιτητη κακόγλωσσα.

— Μαμζέλ Νιτοὺς νὰ πάη. . . ἐψιθύρισε κάποια ἄλλη.

— Καὶ ἡ μαμά, *Μαμὰν-Κολιμπρί* . . . ἐγέλασε τρίτη.

— Ἀ! μὰ ἐπὶ τέλους ξέρετε πῶς θὰ μοῦ χαλάσετε ἐσεῖς τὰ ἦθη μου μὲ τὴν κακογλωσσίᾳ σας. . . διεμαρτυρήθη ὁ Βουτσινᾶς.

— Πῶς εἶπατε . . . διέκοψε ἡ κυρία Νικομάχη.

— Ἀ! τίποτε! ἐξηκολούθησε ἐκεῖνος. Ἐλέγαμε γιὰ κάτι πλούσιους Ἀλεξανδρειανούς ποῦ γνώρισα χθὲς τὸ βράδυ. . . Καὶ μάλιστα μοῦ ἔλεξαν ὅτι ζητοῦνε ν' ἀποκατασταθοῦν ἐδῶ μὲ κορίτσια τῆς. . . ἀνωτέρας ὑποστάθμης ποῦ νὰ μὴν ἔχουν διαβάση παρὰ τὸν Παῦλον καὶ Βιργινία καὶ τὸν. . . Βοκάκκιο. . .

— Πάντοτε ἀστειολόγος ὁ κύριος Βουτσινᾶς. . . ἐστραδομουτύνιασε ἐκεῖνη.

— Εὐὸ Φυλλίς θὰ εἶσαι θαυμασία Ταναγραῖα μὲ τὸ κομψὸ κορμάκι σου. . . ἐσυμπέρανε ἡ Ἀσπασία Εὐθυδούλη.

Ἐκεῖνη ἐφύσησε τὸν καπνὸν ἀπὸ τὸ στόμα τῆς.

— Μᾶλλον μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ φορέσω ρεμπουμπλικά, ἀνδρικά κολλάρια καὶ θὰ πάγω σὺν «νέκς γυναικς». . . Δὲν πρέπει νὰ

διαφύγη ἢ περιστάσις αὐτὴ νὰ δείξωμε τὰς πεποιθήσεις μας. . .

Ἡ κυρία Νικομάχη ἔρριξε πρὸς αὐτὴν ματιὰν σκανδαλισμένης ἀποδοκιμασίας, ἐνῶ ἡ δεσποινὶς Μερόπη ἐγύρισε τὸ πρόσωπόν της περιφρονητικῶς.

Ὁ Ἀργίλλης τὴν ἐκύτταξε μὲ θυμηδίαν.

— Γιατί θέλετε καὶ καλὰ νὰ γίνετε καρικατοῦρα ἀνδρὸς ἐνῶ εἴσθε τόσον θελκτικὸ γυναικάκι : . . . εἶπε.

— Εἶμαι θελκτικὴ : . . ἀλήθεια : . . . εἰρωνεύθηκε ἐκεῖνη.

— Δὲν περιμένετε βέβαια νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, ἕνας παληὸς φίλος ἐγὼ ! . . . Ἔχετε τὰς πεποιθήσεις σας γιὰ τὰ δικαιώματα τῆς γυναικὸς . . . ἔχετε τας. Ξεύρετε ὅτι συντάσσομαι μαζὺ σας καὶ οὐτε κἂν νὰ ἀμφισβητῶ . . . Ἀλλὰ γιατί καὶ καλὰ θέλετε νὰ χάσετε τὸ ἄρωμα τοῦ λεπτοφυοῦς λουλουδιοῦ ποῦ σᾶς ἐχάρισε ἡ φύσις καὶ ποῦ σᾶς πηγαίνει τόσο καλὰ : . . Καπνίζετε. . . Ἔστω ! Ἡ χειρονομία ποῦ φέρνετε τὸ τσιγαράκι εἰς τὰ χεῖλη, ὁ τρόπος ποῦ τὸ πιπιλίζετε, ἡ κίνησις τοῦ χεριοῦ ὅταν τὸ ἀπομακρύνετε, τὸ ἀνασκήνωμα τοῦ σαγωνιοῦ σας ὅταν φυσᾶτε εἰς δακτυλιδάκια τὸν καπνὸ τοῦ, εἶνε ἐλόκληρα μικρὰ ποιήματα. . . Ξεύρετε νὰ καπνίζετε μὲ χάριν καὶ σᾶς τὸ συγχωρῶ ! . .

Ἡ κυρία Νικομάχη τὸν ἐκύτταξε σκανδαλισμένη. Ὡραία μὴ θήματτα ἔδιδε ὁ κύριος Ἀργίλλης εἰς τὰ κορίτσια ποῦ τὸν ἤκουαν.

— Φορεῖτε ἀκόμη ἀνδρικαῖς πυζάμαϊς. . . Προσυπογράψω ! . .

— Πῶς : . . πῶς : . . προσυπογράφετε εἶπατε . . . Ἐπίδοκιμάζετε καὶ σεῖς αὐτὰ τὰ σκάνδαλα κύριε Ἀργίλλη . . . ἐξέοπασε ἡ μαμᾶ. Μερόπη ! πῆγαινε νὰ χορέψῃς. . . σὲ ζητοῦν. . .

— Ὁ Ὅσκαρ Γουάιλδ, κυρία Νικομάχη μου, λέγει κάπου ὅτι βάσις τοῦ σκανδάλου εἶνε ἡ ἀνῆθικος γνώμη τῆς κοινωνίας. . . Ἀφήσατέ με ὅμως νὰ τελειώσω. . . Λοιπὸν, φορεῖτε ἀκόμη ἀνδρικὰς πυζάμαϊς. . . Ὁδηγεῖτε αὐτοκίνητα. . . Αἱ ὁμόφυλοί σας ἐπλημύρισαν τὰς Τραπεζὰς καὶ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, φέρνουνται μίαν δροσερὴ ἀνοιχτόχρωμη πινελιά μέσα εἰς τὴν συνοφρυωμένην ἀτμοσφαίαν τῆς φαλάκρας, τῶν ἀξυρίστων μαγουλῶν καὶ τοῦ γεροντόδου γα . . . Ὑπεροπροσυπογράφω. . . Γιὰ ὅλους (θεοῦ ὅμως) Μὴ αὐτοῦ

χαλάσετε τὴν ποίησιν τῆς γυναικείας φούστας, μὴ μοῦ καταδικά-
σετε εἰς θάνατον τὸ δεῖλὸ ντεκολτεδάκι, τὸ γοδάκι, τὴν εὐμορφὴν
γραμμὴ ἑνὸς γυμνοῦ χεριοῦ, τὸ κοτσιδάκι γύρω εἰς τὸ παρθενικὸν
μέτωπον. . . Μία γυναῖκα μὲ σακκάκι καὶ μὲ ἀνδρικά παντελόνια
εἶνε ἀνορθογραφία. . . Γελοία καρικατοῦρα! . . . Θὰ χαθῇ ἀπὸ τὴν
ζωὴν μία ὡραία γραμμὴ ποῦ ἐσυνείθισε νὰ χαϊδεύῃ τὸ μάτι καὶ
δὲν θὰ θελήσετε νὰ βοηθήσετέ τὴν κατάργησιν τῆς μιᾶ αἰσθητικῆς
ἔπως ἐσεῖς. . .

— Ἄ! δόξα τῷ Θεῷ. . . Ἐπὶ τέλους! Τώρα μιλάτε ὅπως πρέ-
πει. . . Ἔτσι μ' ἀρέσει νὰ σὰς ἀκούω ἱκανοποιήθῃ ἡ μαμᾶ. . .
Μερόπη! ἔλα παιδί μου νὰ τ' ἀκούσῃς αὐτὰ καὶ σύ. . .

Ὁ Ἀργίλλης δὲν ἐκρατήθῃ νὰ μὴ γελάσῃ.

Τὰ μάτια τῆς Φυλλίδος ὅμως, καθὼς μιλοῦσε, εἶχαν μείνῃ στη-
ριγμένα ἐπάνω του σὰν νὰ ἡδονίζοντο εἰς τὸν ἡχον καὶ εἰς τὴν
ἔννοιαν τῶν λόγων του, καὶ ἔταν ἐτελειώσε, ἐκαταίθασε τὸ ξανθὸ
κεφάλι.

— Ξεύρετε νὰ μιλήτε. . . ἔχαμογέλασε καὶ κἀνετε ἐνδιαφέρον
τὸ θέμα σας. . . Αὐτὸ τ' ὁμολογῶ. . .

— Τὴν ἀλήθεια ὅμως τῆς ὁμιλίας μου δὲν τὴν ὁμολογεῖτε. . .

— Δὲν σὰς φθάνει ὅτι διὰ νὰ μὴ προσβάλω τὴν αἰσθητικὴν
σας, δὲν θὰ φορέσω μεθούριο ρεμπούπλικά. . .

— Ζήτω! ἐπευφήμησεν ἐκεῖνος. Ἡὰ γράψω αὐτὸ τὸ κατόρ-
θωμα εἰς τῆς ἐπιτυχίας μου. . .

— Μήπως ἐγελασθήκατε καὶ μ' ἐπήρατε γιὰ ἄλλη ἐμένα. . .
τοῦ ἐψιθύρισε πονηρὰ ἐκείνη. . . Δὲν εἶμαι ἡ κυρία Προφύλη ἐγώ. . .

Τὴν ἐκύτταξε μὲ βλέμμα μομφῆς.

— Μοῦ ἔλεγαν κᾶποτε. . . ἐγέλασε, ὅτι εἶχαν καὶ ἀγκαθάρκια
τὰ τριαντάφυλλα. . .

— Μὴ φοβάστε. . . εἶπε, τὰ δικά μου δὲν βγάζουν αἷμα. . .

Ἀναψε μὲ νευρικότητα ἄλλο σιγαρέττο καὶ ἐκύτταξε πρὸς τὸ
μέρος τῆς μαμᾶς Νικομάχη. ἡ ὁποία ἀποδοκιμάζουσα καὶ πάλιν
τὴν νέαν τροπὴν τῆς συζητήσεως τὴν φορὰν αὐτὴν ἀπεμακρύνετο
ἐπιδεικτικῶς.

— Καὶ ξεύρετε ! . . ἐξηκολούθησε. Ἴσως, ἔπειτα ἀπὸ τὰ λόγια σας, γείνω κ' ἐγὼ μία ἀπὸ τῆς δεσποινίδος μὲ τὰ χαμηλωμένα μάτια καὶ τὰ μετρημένα λόγια, ποῦ δὲν θὰ μύριζαν οὔτε τὸ κρίνον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἂν τοὺς προσεφέρετο, καὶ ποῦ φαίνεται κάνουν τὴν εὐτυχία τῶν κυρίων. . .

— Ὅχι βέβαια τὴν δική μου. . . ἐγέλασε ἐκεῖνος. . . Καλή μου δεσποινίς Εὐρυάλη ! γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μείνετε ὅτι εἰσθε. . . Δὲν θὰ βοηθήσω ἐγὼ τὸν μακαρίτη τὸν Ταρτοῦφο ν' ἀνοίξῃ μαγαζί. . .

Τὸν ἐκύτταξε εὐχαριστημένη καὶ ἀναθαρρημένη, μὲ ὅλο τὸ πρῶτο κέφι τῆς.

Ὁ θόρυβος τῶν ὑψηλοτήτων παῦ ἔφευγαν προσεῖλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ Ἀργίλλη.

Τότε ἐπροχώρησε εἰς τὸ χῶλλ καὶ εἶδε τὴν Ἀθηναίδα νὰ πουδράρῃ ἐμπρὸς εἰς μικροσκοπικὸ καθρεπτάκι, μὲ ἀκόμῃ μικροσκοπικώτερον πομπὸν τὸ χλωμὸ μουσουδάκι τῆς.

Ἀμα τὸν εἶδε τοῦ ἔκαμε σημεῖον.

— Ἐπερίμενα ! . . . εἶπε.

Ἐκεῖνος ἔχαμογέλασε.

— Εἰσθε λοιπὸν τόσον βεβαία ὅτι μόλις ἢ θέσις ἔμενε κενὴ θὰ εὐρισκόμην κοντά σας : . .

— Ναί ! εἶπε τολμηρά.

— Ἐχετε τόσην πεποίθησιν εἰς τὸν ἑαυτὸν σας : . . .

— Ναί ! ὑπῆρξε καὶ πάλι ἡ ἀποφασιστικὴ ἀπάντησις.

— Μὰ ἔχετε τὴν ἰδίαν πεποίθησιν ὅτι ξεύρετε ἐπίσης καλὰ καὶ τοὺς ἄλλους : . .

— Ναί ! εἶπε ἐκείνη μὲ τὸν ἴδιον τόνον τρίτην φορά.

— Τί δυστύχημα ! Καὶ ἐγὼ ποῦ δὲν εἴμPORΩ ἀκόμῃ νὰ γνωρίσω τὸν ἑαυτὸν μου, ποῦ ποτὲ δὲν τὸν ἐγνώρισα. . . ποῦ δὲν θὰ τὸν γνωρίσω ποτέ. . .

Ἐγύρισε τὰ μάτια καὶ τὸν ἐκύτταξε γελαστικά.

Ἀκίνητη δίπλα του, λευκή, ἀχνή, τὸν ἐκύτταξε ἄφωνα σὰν Αἰγυπτία Σφίγξ, μὲ λεπτὸν ἐμπαικτικὸν χαμόγελο εἰς τὴν ἄκρην

τῶν κόκκινων χειλιῶν, ἐνῶ ἀπὸ τὰ μαῦρα σὰν ἀπὸ βαθύ κάρβουνο ματόκλαδὰ τῆς ἐγλυστρουσε λάμπις σκοτεινῆς ἀδύσσου, ποῦ ἔφερνε ἀνατρίχιασμα.

Καὶ ὁ Ἀργίλλης δαμασμένος πάλι ἀνεστένανε.

Ἡ Λίνα Δαφνομήλη ποῦ εἶχε κάμη τὴ βόλτα τῆς εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ μπριτζ ἐδῆγχε μὲ χαλασμένην φυσιογνωμίαν.

— Χμ' ἐμουρμούρισε χαιρεκάκως κάποια εἰς τὴν ταπετοαρία. Θὰ χάνη πάλι ὁ Θάνος καὶ ἡ Λίνα ἐδῆγχε ἀπὸ μέσα μὲ κατεδασμένα μοῦτρα. . . Θὰ συλλογίζεται δίχως ἄλλο πῶς θὰ πληρώσῃ αὔριο τὴν γκουβερνάντα τῶν παιδιῶν. . .

— "Ἄς εἶνε καλὰ ὁ κύριος Προγούλης. . . ἐφαρμάκεψε ἄλλη. Ἡ πορτοφόλια του βασταῖ. . . Ἐπειτα νά! τώρα τῆς ἔπεσε δίπλα καὶ ὁ Σαλῶ-Γκουζᾶ ὁ ὁποῖος πιθανὸν νὰ τὴν εὐκολύνῃ. . .

— Δὲν θὰ ἔχῃ ἡ Λίνα καμμίαν ἀντίρρησην. . . ἐγέλασε ἡ πρώτη.

— Οὔτε αὐτὸς καμμίαν δυσκολίαν εἰς τὴν τιμὴν. . . "Ἄς εἶνε καλὰ τὸ κακομοιριασμένο Ρωμαῖϊκο ποῦ τοῦ παχαίνει τὴν καιλίτσα. . . Ἄλλη προμήθεια ἐπῆρε πάλι προχθές! . .

— Κι' ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ του. . . ἡγανάκτησε ἄλλη. Δὲν φθάνει αὐτὸς ποῦ μᾶς ἀπομυζᾷ ἐδῶ καὶ μᾶς βρίζει σὰν νὰ ἦτανε μέσα σὲ Ὀττεντότους, ἀλλὰ τὰ ἔκαμε κ' ἐκεῖνα ἀκόμη πειὸ μισέλληνας ἀπ' αὐτόν. . .

— Σὰν εὐρίσκει μπροστά του πάντα δίποδα ποῦ σκύδουν τὸ κεφάλι καὶ δὲν τοῦ δίνουν τὴν ἀπάντησιν. . .

— Ὁ καθέννας βλέπεις σοῦ λείει. . . τί θέλω ἐγὼ νὰ βγάλω τὸ φίδι ἀπὸ τὴν τρύπα. . . γιατί νὰ γείνω κακὸς! . .

— Ἦτότε καλὰ κάνει καὶ καλὰ μᾶς τὰ λείει. . .

— Ἀπόψε εἶσαι στὴς μεγάλαις ὠμορφαῖς σου Λινάκι μου. . . Καὶ σοῦ πάει ὥραϊα καὶ τὸ νέο χτένισμά σου. . . Ἀκόμη κι' αὐτὸς ὁ πάμπλουτος μπαμπασκᾶς ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, ποῦ ἦλθε αὐταῖς τῆς ἡμέραις εἰς τὰς Ἀθήνας, ὁ κύριος Κελεμπίας, εἶχε μείνῃ μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ νὰ σὲ κυττάξῃ. . . δὲν εἶχε μάτι, παρὰ

γιά σένα... καὶ με παρεκάλεσε μάλιστα νὰ σοῦ τὸν συστήσω.
Δὲν ἔχεις καμμίαν ἀντίρρησην... αἱ!

Ἦτο κάποια τῆς ἰδίας πάστας φιλενάδα τῆς, ποῦ δὲν εἶχε καὶ
αὐτὴ ἀντίρρησην νὰ κάνῃ κάτι τέτοιαις μικροευκολίαις...

Ἡ καρδιά τῆς αἰωνίως στενοχωρημένης, ἐκτύπησε ἀπὸ εὐχα-
ρίστησιν. Νέον μεταλλεῖον παρουσιάζετο... Ὡσπινὰ ἐν τοῖς Ὑψί-
στοις! Καὶ μάλιστα σὲ μιὰ δύ-
σκολη στιγμῇ...

— Μπᾶ! γιατί ὄχι, Στάσα μου..
πολὺ εὐχαρίστως.

Ἡ προξενήτρα, ἔνευσε τότε εἰς
ἓνα προγουλιῶντα κοιλαρᾶ με
βαμμένα μουστάκια, ὁ ὅποιος πε-
ριμένων προφανῶς τὸ ἀποτέλεσμα
τῆς πρεσβείας του, ἐστηρίζετο δι-
πλα εἰς μίαν ζαρντινιέρα.



Ἐκεῖνος ἔσπευσε νὰ πλησιάσῃ
προσκλίνων βαθείᾳ καὶ φιλῶν τὸ
χέρι τῆς ὥραιας, ὅπως θὰ ἐφιλοῦσε τὸ χέρι τοῦ παπᾶ εἰς τὸ
γεννέθλιον χωριό του.

— Δὲν πιστεύω νὰ ζηλέψῃ ὁ Σαλῶ-Γκουζᾶ... τῆς ἐψήθυρισε
μὲ πονηρὸ γέλιο ἢ ἄλλῃ.

Ἡ Λίνα ἐσήκωσε τοὺς ὤμους. Προφανῶς, εἶχε ἐμπόρευμα γιὰ
κάθε ζήτησιν.

Σὲ λιγάκι ἀπεμονώνοντο οἱ δύο των εἰς τὴν ἄκρῃ ἐνὸς καναπέ.
Ἐκεῖνος ὑποχρεωτικώτατος, ὅλος προθυμίας, ἀφώνους ὑποσχέσεις
καὶ ἐγκυμονουμένας προσφοράς. Ἐκεῖνῃ, ὅλη προσοχὴ καὶ περι-
ποίησιν, ὅλη αὐτιά εἰς τὰ λόγια του, ἀνοικτὴ σὰν ἄνθος εἰς τὸ
πολύτιμον ἔντομον ποῦ θ' ἄφηγε ἐπάνω τῆς τὴν χρυσὴν γυρίν.

Ἡ Λίνα Δαφνομήλη ἀπὸ καλὸ σπίτι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀλλὰ
χωρὶς προίκα, εἶχε κάμῃ μέτριον γάμον με ἓνα υπάλληλον τοῦ
ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. Καλὸ καὶ λογικὸ παιδί καὶ ἀπὸ με-

γάλην οἰκογένειαν, ἀλλὰ ἐπίσης πτωχὸ καὶ τὸ ὅποιον μάλιστα κατάρθωνε νὰ φέρνῃ γύρω τὰ ἔξοδά των.

Ὁ λόγος δὲ ἦτο, ὅτι ἐνῶ τὰ οἰκονομικὰ μέσα ἦσαν τόσο περιωρισμένα δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ἀφήσουν τὸν κόσμον, τὰς σχέσεις ποὺ ἐδημιουργοῦσε ἡ θέσις τοῦ συζύγου καὶ τὰς διασκεδάσεις τῆς ἐποχῆς. Χοροὺς, τσάγια, θέατρα, Κηφισσιαῖς, Φάληρα. Πράγματα ποὺ ἀπαιτοῦσαν χρήματα, τουαλέττες, μεταξωτὲς κάλτσες, καπέλλα, ἀμάξια. . . ἰσάριθμα ἄλυστα αἰνίγματα· ἡ δὲ ἀπηλπισμένη ἐλπίς νὰ κερδίζεται τὸ ἔλλειμμα εἰς τὸ μπρίτζ, δὲν ἔφερε τὰ ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα.

Ἀδίκως ἀνέδθηκε μὲ τὴν βοήθειαν τῆς συζύγου του — τί νὰ γίνῃ! ἀνάθεμα τὴν περίστασιν — ὅσον ἦτο δυνατόν εἰς τὴν ἱεραρχίαν. Τὰ οἰκονομικὰ ἦσαν πάντα στενὰ καὶ τὸ ἐπιμίσθιον τῆς προαγωγῆς, κατεπίνετο ἀμέσως ἀπὸ τὸν χάσκοντα Καιάδα τῶν διαρκῶς αὐξανομένων ἀπαιτήσεων.

Ἐπειτα ἐμεγάλωναν καὶ τὰ παιδιὰ. . .

Τότε μοιραίως ἄρχισαν σιγὰ σιγὰ νὰ γίνωνται εὐγνωμόνως δεκτοὶ οἱ υποχρεωτικοὶ φίλοι, καὶ μὲ τὴν συνδρομὴν των κατωρθώνετο κουτσὰ στραθὰ νὰ κρατῇ τὸ ζεῦγος ἀπεγνωσμένα τὴν κοινωνικὴν θέσιν του.

Φυσικὰ ὅμως, ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα ἐγίνετο χωρὶς σκάνδαλον καὶ μὲ ὅλην τὴν δυνατόν ἐπιφυλακτικότητα, ἡ κοινωνία δὲν εἶχε νὰ εἰπῇ τίποτε καὶ ἡ κακαὶς γλώσσαις ἤρχοντο νὰ συζητοῦν τὰς λεπτομερείας μόνον εἰς τὰς ἰδιαιτέρας καλόθελαις συνεδριάσεις, καταγράφουσαι ἀπλῶς εἰς τὰ ἀρχεῖα τὸν αὐξοντα ἀριθμὸν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν νέων προστατῶν.

.

— Χμ! καλορροίζικα. . . εὐτυχημένα! . . ἐπνηγύριζε τὸν νέον ὀμέναιον ἀπὸ τὴν ἄλλην γωνία ὁ χορὸς τῆς ταπετσαρίας. Αὐτὴ τὴ φορά ὁ λογαριασμὸς τῆς μῆς Πάρκερ θὰ πληρωθῇ ἀσφαλῶς. . .

— Μωρὲ πετσέτα ποὺ στὴν ἀνοίξαμε ἀπόψε. . . διεμαρτυρήθη ἡ συνειδήσις μιᾶς τῆς ταπετσαρίας.

— Καί πετσέτα τὸ λῆς καὶ αὐτό. . . τὴν ἀντέκρουσε ἄλλῃ νὰ
λέμε τὴν γνώμην μας μ' ὅλγην τὴν ἁθωότητα : . . .

— Ἐπειτα δὲν εἶνε αὐτὸ πεττέτα . . . διέκοψε πονηρὰ μία
ἄλλῃ. . . εἶνε τραπεζομάντηλο! . .

7

Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Ξαπλωμένος σ' ἓνα διδάνι βαθὺ σὰν τάφον, χωμένος σχεδὸν
εἰς τὰ μαξιλάρια του, ὁ Ἀργίλλης ἀκολουθοῦσε κάποιαν ἰδέαν ποῦ
ἐπερνοῦσε μέσα εἰς τὰ ἀφηρημένα μάτια του. Εἶχε εἰς τὰ χέρια
του χονδρὸ κόκκινο κομπολόγι τοῦ ὁποίου οἱ διάφαναι χάνδρες
ἐλαμπύριζαν σὰν χυμὸς βυσσίνου. Σὰν αἷμα ἀναλυμένον, ποῦ ἐρρου-
φοῦσε μὲ ἡδονὴν κάθε φωτεινὴν ἀκτῖνα καὶ τὴν ἐμψυχώνετο μέσα
εἰς τὸν φλογερὸν κόσμον του.

Δίπλα, εἰς ἓνα χαμηλὸ ἀραβουργημένον σκαμνάκι, κοσμημένον
μὲ σεντέφι καὶ ἔδενον εἰς περίπλοκα σχήματα, ἦσαν ἓνα ἄσπρα
καλαμάρια καὶ δεσμὲς ἀπὸ χειρόγραφα, τῶν ὁποίων τὸ ἐπάνω ἦτο
γραμμένον μόνον ἕως τὴν μέσῃ τοῦ καταιβάτου.

Εἰς βαθεῖα πολυθρόνα ἀπέναντι τοῦ ντιβανιοῦ ἐκάθητο ἓνας
γέρος κύριος. Εὐγενικὴ φυσιογνωμία μὲ ἄσπρα γένεια καὶ μαλλιά
πέφτοντα εἰς μικρὴν χαίτην, σὰν καλλιτέχνης ἢ ποιητής. Καὶ τὸ
λεπτὸν του πρόσωπον ὅπου ὁ καιρὸς εἶχεν σκάψῃ ἀλύπητα τὸ πέ-
ρσμά του, βαθύσματα, ζάρες, χαντάκια πόνου, χαλαραῖς δίπλαϊς,
δὲν ἐφαίνετο ξένον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ διανοητικοῦ.

Ἦτο παληὸς πατρικὸς φίλος, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγάπην ποῦ εἶχεν
ἄλλοτε εἰς τὸν πατέρα, τὴν μετέφερε ὀλάχαιρῃ μαζὺ μὲ εἰλικρινῇ
ἐκτίμησιν τοῦ ταλάντου, εἰς τὸ παιδί.

Ὁ μπάρμπα Σόλων Καβδάδης εἶχε ζήσει ζωὴν περιεργοτά-
την. Ἐντελῶς ὕλκιwς ἀνεξάρτητος, δὲν εἶχε σπουδάζῃ τίποτε καὶ
εἶχε σπουδάζῃ ὅλα.

Ὅταν ἐτελείωσε εἰς τὸ οἶκοτροφεῖον τὰ ἐγκύκλια, ἐνεγράψῃ

εἰς τὴν Νομικὴν χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ καὶ αὐτὸς καλὰ γιατί ἐγγράφεται.

Ἐπρεπε βλέπεις νὰ πάρῃ κάποιον δίπλωμα, νὰ ἔχῃ κάποιαν ὑπόστασιν στὴν κοινωνίαν. . . Ἰρῆγορα ὁμως ἐσκυλλοδαρέθηκε τὸ Corpus juris civilis, καὶ τὰς **Νεαράς**. Ἡ φαντασία του ἐρεθιζομένη ἀπὸ τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς φύσεως, τὸν ἔφερε ἀκατανίκητα νὰ σπουδάσῃ ἀπὸ κοντὰ τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς. Μετεγράφη λοιπὸν εἰς τὴν Ἰατρικὴν. . . Ἀλλὰ ἡ ὠμὴ φρίκη τοῦ ἀνατομείου καὶ ἡ ἀηδία τῆς ἀνθρωπίνης ἀρρώστειας εἰς τὰς κλινικάς, τὸν ἀπεμάκρυνε καὶ ἀπ' ἐκεῖ. . . Παρηκολούθησε λοιπὸν τὰ μαθήματα τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, διὰ νὰ καταλήξῃ εἰς τὰ Φυσικομαθηματικὰ τὰ ὅποια κατώρθωσαν κάμποσον καιρὸ νὰ τὸν κρατήσουν. . .

Μίαν ἡλιόλουστην ἡμέραν ὁμως, ἐπέταξε καὶ χιμεῖαις καὶ διαφορικοὺς ὑπολογισμοὺς, ἐμπαρκαρίσθηκε εἰς τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιον ποῦ ἦρε καὶ ἐτράβηξε διὰ τὴν Ἰταλίαν.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν ἦλθε ἡ Γερμανία, ἡ Γαλλία, τέλος ἡ Ἀμερικὴ. Εἰς ὅλα αὐτὰ ἔζησε τὸ περισσότερον μέρος τῆς ζωῆς του.

Τὰ ταξεῖδια ἡ πείρα καὶ ἡ παρατήρησις ὁμως, τοῦ ἐμόρφωσαν σιγὰ σιγὰ εἶδος καλωσύνης καὶ μακροθυμίας ποῦ τὸν ἔκαμαν φιλόσοφον. Καὶ τὴν ἐτραβοῦσε ἀργὰ ἀργὰ πρὸς τὸ τέρμα παρατηρῶν, σκεπτόμενος καὶ φιλοσοφῶν.

Καὶ μεταξὺ τῶν γνωστῶν του, ὁ μόνος ποῦ πράγματι ἀγαποῦσε ἦτο ὁ Ἀργίλλης.

Τὸ σπίτι του ἦτο σπίτι του. Καὶ πολλαῖς φοραῖς ἔφερνε μὲ καλωσύνην τῆς εὐγενικῆς γεροντικῆς φυσιογνωμίας του, εἰς τὴν ταραχμένην ψυχὴν τοῦ καλλιτέχνου, τὴν εἰρήνην τῶν συμβουλῶν, τὴν γαλήνην τῆς φιλοσοφικῆς του σκέψεως καὶ τὴν παρατήρησιν τῆς ἀσφαλοῦς του πείρας.

Γιὰ τὸν Ἀργίλλη ἦτο ὁ «Μπάρμπα Σόλων», γιὰ τὸν Καβδάδη ἦτο «τὸ παιδί του», τὸ παιδί τοῦ παλαιοῦ φίλου του, εἰς τὸ ὅποιον

συνεκέντρωνε ὅλην τὴν ἀνάγκην στοργῆς ποῦ ἔμεινε ἀξέσπαστη εἰς τὴν γεροντικὴν ψυχὴ του.

‘Ο Ἀργίλλης δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἀνοίγουν τὰ ἄγια τῶν ἀγίων των ἔστω καὶ εἰς τοὺς οἰκειοτέρους των, καὶ ἂν εἶχε μιλήσῃ εἰς τὸν Μπάρμπα-Σόλωνα γιὰ τὴν Ἀθηναΐδα, δὲν εἶχε εἰπῇ τίποτε ἀπὸ ὅσα εἶχαν συμβῇ οὔτε ἀπὸ ὅσα ἀμφέβαλλε ἢ ἥλπιζε νὰ γείνουν.

Ἀλλὰ ἡ διαίσθησις τοῦ γέρω φίλου του δὲν ἠπατάτο. Ἐγνώριζε καλὰ τὸν Ἀργίλλη, ὥστε ἡ νευρικότης τῶν τελευταίων ἡμερῶν, νὰ τοῦ δώσῃ τὸ ἐνδύσιμον ὅτι κάτι συνέβαινε. Καὶ ἡ συχνὴ ἐπανάληψις τοῦ ἰδίου ὀνόματος μετὰ τὰς ἐνθουσιώδεις περιγραφὰς διὰ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ τὸν αἰνιγματώδη χαρακτῆρα της, τὸν ἔκαναν νὰ μαντεύσῃ.

Ἄδικα ἡ ἐπιφύλαξις τοῦ νέου, ἐπάσχιζε νὰ τοῦ παρουσίαζε τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν γυναῖκα αὐτὴν ὡς καθαρῶς φιλολογικόν.

‘Ο Μπάρμπα Σόλων ἔμενε σιωπηλός. Ἦκουε, ἐναπεταμίευε, ἐσυμπέρανε καὶ τὸ συμπέρασμά του ἦτο νὰ κουνῇ τὸ κεφάλι.

— Ἀπ’ ὅσα μοῦ λές... ἔκρινε, δὲν μ’ ἀρέσει ἡ γυναῖκα αὐτή. Ἐπειτα ξεύρω καλὰ καὶ τὸν ἄνδρα της καὶ τὴν οἰκογένειά της...

Ὁ ἄνδρας της ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους γλεντζέδες τῶν Ἀθηναίων καὶ τὸν ἐπῆρε γιὰ τὰ χρήματά του... Μόνο αὐτὸ φθάσει ὑποθέτω νὰ μπῇ εἰς τὸν χαρακτῆρα της... Λίγον καιρὸ ὅμως ἔπειτα ἀπὸ τὸν γάμον, ἔμεινε ὁ δύστυχος ἑξάφνα παράλυτος ἀπὸ κάποιον φοβερὸ μεταδοτικὸν νόσημα ποῦ ἔπασχε...

— Ὡστε ἀπ’ αὐτὸ προήλθε ἡ παράλυσις τοῦ ἀνδρός της...

— Ναι! ἐκούνησε τὸ κεφάλι ὁ Μπάρμπα Σόλων. Ἐπειτα, ὡς πρὸς τὴν οἰκογένειάν της ἔχει κληρονομικότητα πολὺ βεβαρημένην... Ὁ πατέρας της ἐπέθανε ἀλκοολικός, ἀφ’ οὗ ἄρχισε μανιώδης χαρτοπαίκτης. Ἡ μητέρα της γνωστὴ διὰ τὴν ἰδιορρουμίαν, καὶ τὰς ἄλλας της ζωνρότητας, ἔπεσε εἰς τὴν κοκαΐνην καὶ τὸν αἰθέρα διὰ νὰ τελειώσῃ εἰς τὸν μορφινισμόν. Τί καλὸ θέλεις λοιπὸν νὰ ἐκληρονόμησαν δύο τέτοιοι ἄνθρωποι εἰς τὸ χλωμὸ καὶ

νευρικό αὐτὸ πλᾶσμα, τὸ ὥραϊο ἂν θέλῃς σὰν σπάνιον λουλουδί, ἀλλὰ ἔξω ἀπὸ τὴν ἰσορροπημένην διανόησιν: . . .

Ὁ Ἀργίλλης ἄφησε τὸ κόκκινο κομπολόγι· νὰ πέσῃ εἰς τὸν τάπητα ὅπου ἔμεινε σὰν κουλουριασμένον φεγγαβολοῦν φίδι· καὶ ἔπλεξε τὰ χέρια του. . .

— Μπάρμπα-Σόλων! . . εἶπε, μοῦ μιλάς μὲ τὴν σφιχτοχειλα λογικὴν τῶν νοικοκύρηδων ἀνθρώπων ποῦ ἐγὼ ἔπαυσα νὰ πιστεύω πειά. . . Ναί! φυσικά! . . , πιθανὸν νὰ μὴ τῆς ἄφησαν τίποτε συνειθισμένον, τίποτε ξεπλυμένο, τίποτε νερόδραστο, ἄχρωμον καὶ ἄτονον ἀπὸ τὴν ἀπελπισμένην πληξίν μιᾶς μετρημένης ζωῆς. . .

Τοὺς ἀνθρώπους ὅμως ποῦ σοῦ μετροῦν τὰ θαυμάσια τοῦ κόσμου καὶ τὰ μυστήρια τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς μὲ τὸ μέτρον τοῦ θύο καὶ θύο ἴσον τέσσαρα, καὶ τοῦ τί θὰ εἶπῃ ὁ κόσμος, καὶ τοῦ «ἔτσι πρέπει» καὶ ζοῦν ἐνθουσιασμένοι πίσω ἀπὸ τὴ μάσκα τῆς ὑποκρισίας καὶ τοῦ προσχήματος, ἐγὼ δὲν τοὺς λογαριάζω πειά. . .

Μόνον ἐκεῖνος ποῦ γίνεται νικητὴς ὅλων αὐτῶν, ποῦ κατορθώνει νὰ τὰ πατήσῃ καὶ νὰ ὑψωθῇ ἐπάνω των, ἔχει γιὰ μένα ἐνδιαφέρον καὶ μοῦ παρουσιάζει θέμα ἄξιον προσοχῆς, ἄξιον σπουδῆς. . . Διότι μόνον πίσω ἀπ' αὐτοὺς ἴσως κρύβεται ἡ ἀλήθεια. . .

Ὁ ἀνθρωπος πρέπει νὰ ζῇ σύμφωνα μὲ τὴν φωνὴν καὶ τοὺς νόμους τῆς φύσεως καὶ ὅχι μὲ τοὺς νόμους τῶν ἀνθρώπων. . .

Ὁ μπάρμα Σόλων ἐγέμισε ἄργα ἓνα ποτηράκι ἀπὸ ρουμπινόχρωμην μυροδόφνη.

— Δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησην εἰς ὅτι λέγεις. . . εἶπε, ἐφ' ὅσον τέτοια πλάσματα εἶνε ἀπλοῦν θέμα σπουδῆς. . . Εἶμαι ἐναντίος ὅμως, ἂν πρόκειται νὰ κινδυνεύσῃ κοντὰ τῆς τὴν ἡρεμίαν καὶ τὴν γαλήνην του. . .

— Καὶ πῶς ἐφαντάσθηκες ὅτι εἰμὸρῶ νὰ διακινδυνεύσω τίποτε: . . . ὅτι μοῦ χάνει ἄλλην ἐντύπωσιν ἐκτὸς μοντέλου πρὸς ἀνάλυσιν καὶ σπουδὴν: . .

— Τῆς βρίσκεις παρὰ πολλὰ προτερήματα. . . ἐκούνησε τὸ κεφάλι· ἐκεῖνος. Κι' αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτο βῆμα. . . Ὁ πέπλος τῆς Ἰσι-

δος ἀρχίζει νὰ γνέθεται... Μὴ λησμονεῖς ὅτι τὸ ἔχεις γράψῃ ἐσὺ ὁ ἴδιος... "Ὅποιοι πηγαίνει μέσ' τ' ἀγκάθια τὸν τοιμποῦν!..

Ὁ Ἀργίλλης ἐγέλασε...

— Δὲν πιστεύω νὰ μὲ τοιμπήσουν... εἶπε. Πάντως ἴσα με τῶρα δὲν εἶνε τίποτε... Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπάρξῃ πέπλος... θὰ σχισθῇ κι' αὐτός!.. Μὴ φοβοῦ Μπάρμπα-Σόλων... Εἶνε νόμος ἀδυσώπητος!..

Ἐκεῖνος ἐσήκωσε εἰς τὸ φῶς τὸν αἵματόχρωμον χυμὸν τοῦ σταφυλιοῦ, μέσα εἰς τὸ ὅποιον ἡ φλόγα τῆς θερμάστρας ἀνελύετο εἰς ἀλκιμας δέσμαῖς ἀκτίνων σὰν νὰ ἔτρεχαν πυρωμένα ρευστά.

— Φθάνει νὰ μὴν ἀφήσῃς κοντά της ὅτι σοῦ εἶπα πρωτῆ-τερα... ἐπανελάβε.

— Ἐχῶ τὸ μῶλυ τοῦ Ὀδυσσεὺς παληέ μου φίλε... καὶ ἔχω ἐμποτισμένῃν μ' αὐτὸ τὴν καρδιά μου!... "Ὅπου αὐτὸ πιάσῃ, πό-νος δὲν ριζώνει... Κι' ἂν ριζώσῃ δὲν βλάστανει... "Ἐπειτα εἶνε πολὺ ἀργὰ πειρά!..

— Χμ! δὲν ξεύρω... ἐπανελάβε ἐκεῖνος. Τὸ κάτω κάτω ἔμως ἴσως ἓνας καλλιτέχνης δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ ὅλα ἀπὸ τὴν Νιρ-βάνα τῆς ζωοφυτικῆς γαλήνης... Ἴσως χρειάζεται εἰς τὸ τάλαν-τόν σου κάποιον κέντρισμα νὰ ἀντηχήσουν βαθύτερα ἢ χορδαῖς τοῦ... Ἴσως νὰ σοῦ εἶνε καὶ ἀναγκαῖον αὐτό...

Τὰ λόγια αὐτὰ σὰν ἐξαφνικὴ ἀναλαμπή, ἐνθύμησαν εἰς τὸν Ἀργίλλη τὰ ἕμοια λόγια τῆς Ἀθηναΐδος:

«Ἐνας καλλιτέχνης δὲν πρέπει νὰ εἶνε εὐτυχής, οὔτε νὰ τρέχῃ »πίσω ἀπὸ τῆς γυναικὸς ποῦ δίδουν εὐκολὰ τὴν εὐτυχία... Χρειά- »ζεται ἡ χορδὴ τοῦ ταλάντου τοῦ νὰ τρέμῃ καὶ νὰ δονῇται διὰ »νὰ δημιουργῇ... Καὶ ἡ εὐτυχία ἀμβλύνει... στομώνει καὶ ἀπο- »καιμίζει...».

Ὁ Μπάρμπα-Σόλων ἐπιπίλησε σιγὰ σιγὰ τὴν ρευστὴν φλόγα τοῦ ποτηριοῦ.

— Πάντως, ἂν τὸ πράγμα πάγῃ ἄσχημα, ἐδῶ θὰ εἶμαι κ' ἐγώ... ἐπρόσθεσε.

Ὁ Ἀργίλλης ἐγέλασε σηκώνων τοὺς ὤμους.

— Καὶ τώρα Μπάρμπα Σόλων... εἶπε, χωρίς ἐσὺ νὰ ἐμποδίζεσαι, ἐγὼ θὰ ντυθῶ καὶ θὰ ἔχῃς τὴν εὐκαιρίαν νὰ μὲ θαυμάσῃς...

— Καὶ τί θὰ ντυθῇς... ἐρώτησε ἐκεῖνος μὲ χαμόγελο... διότι νομίζω εἶνε χορὸς κεφαλῶν...

— Ἐκαμα ἓνα κεφάλι Κερόλου τοῦ Α' τῆς Ἀγγλίας... ἀπήντησε ὁ Ἀργίλλης. Εὐτυχῶς δὲν ἔχει κανεὶς τὸν μπελα ὀλοκλήρου κοστουμιοῦ... Ἄλλως θὰ ἔβαζα μόνο κόκκινα ρεβέρ στὸ φρέσκο μου...

Καὶ πλησιάζων εἰς ἓνα τραπέζι, ἔφερε ἐμπρὸς εἰς τὸν γέρω φίλον του μίαν καστανόξανθη σγουρόμαλλη περροῦκα φθάνουσιν ἔως τοὺς ὤμους, τραχηλιὰ ἀπὸ Ἰρλανδικὴ δαντέλλα καὶ μαύρην καλὸττα στολισμένη μὲ μακρυὰ φτερά...

— Μὰ αὐτὰ εἶνε μεγαλοπρεπέστατα... ἔχαμογέλασε ὁ γέρω φιλόσοφος. Νὰ σὲ ἴδουμε λοιπὸν τώρα... Ξεύρεις ὅμως! μὲ τὸ γενάκι ποῦ ἔχεις ὑποθέτω θὰ σοῦ πηγαίνουν παραγγελία... (Ἦλ᾽ εἶσαι πιστὴ ἀπόδοσις!)

— Λοιπὸν διάβασε ἐσὺ τὴν «Ἑστία» σου καὶ ἔφθασα... ἐξηκολούθησε ὁ Ἀργίλλης χανόμενος πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κοιτῶνος του.

Σὲ λίγα λεπτὰ πράγματι ἀνεφαίνετο πάλι μὲ τὸ ἄμεμπτον φρέσκο του, τὸ ὁποῖον ἐγάντωνε ἐντελῶς τὸ λεπτὸ κορμί του.

— Ὠραῖα! εἶπε. Ἐφόρεσα ἐπίτηδες κοντὸ κολλάρο διὰ νὰ μὴ φαίνεται ἀπὸ τὴν τραχηλιὰ... Τώρα μόνον ὁ κουρεὺς νὰ δώσῃ τὴν διεύθυνσιν στὰ μουστάκια μου...

Ὁ γειτονικὸς κουρεὺς περιμένων εἰς τὸν προθάλαμον, εἰς δύο λεπτὰ εἶχε διορθώσῃ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Ἀργίλλη, καὶ εἶχε δώσῃ εἰς τὰ μουστάκια τὸ ἀνάστροφον γατίσιο σχῆμα τῆς ἐποχῆς...

Τότε ἄπλωσε τὴν τραχηλιὰ εἰς τοὺς ὤμους του, τὴν ἐκούμπωσε, καὶ παίρνων τὴν περροῦκα, τὴν προσήρμωσε μὲ προσοχὴν εἰς τὸ κεφάλι. Οἱ σγουροὶ βόστρυχοι ἐσκορπίσθηκιν εἰς τὴν τραχηλιὰ.

— Λοιπὸν ξεύρεις... εἶπε ὁ Μπάρμπα Σόλων σηκωνόμενος καὶ κυττάζων αὐτὸν ἀπὸ ὀχλαὶς τῆς μεριάς. Θὰ σοῦ ἐπήγαγε πολὺ νὰ ἦσουν σωματοφύλαξ...

— Εὐχαριστῶ... Δὲν μοῦ χρειάζεται... ἐγέλασε ὁ Ἀργίλλης.

Ἐπέρασε πειὰ ἡ δόξα τῶν ἡρωϊκῶν αὐτῶν καιρῶν. . . Καὶ παίρ-
νων τὴν πλατύγυρη καλόττα μὲ τὰ μακρυὰ φτερά τὴν ἐφόρεσε εἰς
τὴν περροῦκα του.

— Μεγαλειότατε! ἐπρόσκλινε γελῶν
ὁ Μπαρμπα-Σόλων. Καληνύκτα σας. . .
Εὐχομαι καλὴν διασκέδασιν καὶ προσέ-
χετε τὸ κεφάλι σας ὅπου θὰ πᾶτε. . .

— Αὐτὰ εἶνε τυχερὰ βασιλικά. . .
ἀνταπάντησε ὁ Ἀργίλλης. Ἐμεῖς οἱ
κοινοὶ θνητοὶ τὸ ἔχομε ἀσφαλέστερα
στερεωμένο στοὺς ὤμους μας. . .

— Καὶ ποῦ εἶνε ὁ χορὸς: . . ἂν ἐπιτρέπεται. . .

— Εἰς τοῦ βαρῶνου δὲ Στουρλερ, τοῦ πρέσβευς τῆς Ὁλλαν-
δίας. . .

Ὁ Ἀργίλλης μὲ τὸν γέρω φίλον του, ἐμπήκαν εἰς τὸ ἀμάξι ποῦ
ἐπερίμενε εἰς τὴν πόρτα, ἐπέρασαν πρῶτα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀλεξάν-
δρου Σούτσου ὅπου κατέβηκε ὁ Μπάρμπα Σόλων καὶ ἔπειτα ἐτρά-
βηξε διὰ τὴν ἄκρη τῆς λεωφόρου Κηφισοῦ ὅπου ἦτο τὸ μέγαρον
τῆς Ὁλλανδικῆς πρεσβείας.



8

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΙ ΤΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

Ἄλλην μίαν φορά, τὸ ἄνθος τοῦ ἄστεως ἐσυγκεντρώνετο χα-
ρούμενον, πολυθρόνον, πολύχρωμον, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς Ὁλλαν-
δικῆς σημαίας, τῆς ἐποίας οἱ ἀντιπρόσωποι, ἕνα ζευγάρι ποῦ ἄφησε
ἐποχὴν εἰς τὰ ἀρχεῖα τῶν κοσμικῶν Ἀθηνῶν, εὕρισκαν ἐπὶ μα-
κράν σειρὰν ἐτῶν εὐχαρίστησιν νὰ διασκεδάζουν αὐτοί, διασκεδά-
ζοντες τοὺς Ἀθηναίους.

Ἦδη, ἔταν ἔφθασε ὁ Ἀργίλλης, καὶ τὰ τέσσαρα μεγάλα σα-
λόνια ἦσαν γεμάτα γραφικὸν καὶ περίεργον κόσμον, καὶ εἰς τοὺς
ἦχους τῆς «Réponse a l'amoureuse» καὶ τοῦ «Quand l'amour

meurt ! » γλυκυτάτων παληῶν βάλς ποῦ ἐξεχάθησαν περὶ, τὰ ζευγάρια ἀγκυλισμένα ἐχόρευαν μὲ ἀξιοσημείωτον ζήλον.

Ἦσαν πάλι φράκα καὶ ἀνοικτόστηθαις τουαλέτιες. Ἀλλὰ τὰ κεφάλια δὲν ἦσαν τὰ ἴδια. Οἱ κύριοι εἶχαν τὰς φανταστικωτέρας ἐπινοήσεις. Ἦσαν Ἀρλεκίνοι, Πιερρότοι, Μεφιστοφελεῖς, Ροδόλφοι τῆς Μποέμ, Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες, Κινέζοι. Αἱ δὲ κυρίαί, αἱ περισσότεραι μὲ μαλλιά πουδραρισμένα ἐλήτσεσιν εἰς τὰ μάγουλα καὶ κτενίσματα τῆς ἐποχῆς, ἦσαν μαρκησίαί, ἀνθοπωλίδες, Γκαίην-σμπορου, πυργοδέσποιναί, δαιμόνια καὶ Κολομπίνες.

Ὁ Ἀργίλλης ἄφ' οὗ ἐχαιρέτησε τοὺς οἰκοδεσπότας ἀνεζήτησε μὲ τὰ μάτια τὴν Ἀθηνᾶδα.

Εἶχαν συζητήσῃ πολλαῖς ἡμέραις πῶς θὰ διευθετοῦσε τὸ κεφάλι τῆς τὴν βραδυὰ ἐκείνη καὶ ὁ Ἀργίλλης εἶχεν ἐπιμείνη νὰ γείνη Φλόγα. Ἐφθανε νὰ ἐκοκκίνιζε λίγο περισσότερο τὸ πρόσωπό τῆς, νὰ ἐτόνιζε μὲ λίγην σκιά ἀκόμη τὴν πίσσα τῶν ματιῶν, καὶ ὁ Σουβλῆς ἐπεφορτίζετο διὰ τὰ ὑπόλοιπα.

Νὰ πουδράρῃ τὰ μαλλιά τῆς. . . Ναί, δὲν θὰ τῆς ἐπήγαινε ἄσχημα. . . Θὰ ἦτο πάντοτε εὐμορφῇ ! Ἀλλὰ θὰ ἦτο πάντα κοινοτοπία. . . Μία ἀπὸ τῆς πολλαῖς. . . Ἐνῷ αὐτὸ ἦτο τόσο πρωτότυπον καὶ ἐπήγαине τόσο καλὰ στὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν τῆς.

Ἐπὶ τέλους προσεχώρησε εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ καὶ πράγματι ὁ Σουβλῆς εἶχε δικαίωσιν τὴν πεποιθήσιν.

Εἶχε πάρῃ τὸν σγουρόφουντον θησαυρὸν τῶν μαλλιῶν τῆς εἰς τὰ χέρια τοῦ, τὸν εἶχε ξάνῃ, τὸν εἶχε ἐξαυλώσῃ καὶ τέλος τὸν εἶχε διαιρέσῃ εἰς ἀληθινὰς γλώσσας πυρὸς ποῦ ἐστεφάνωναν σὰν φλογοστέφανον τὸ κοκκιναδιασμένον πρόσωπον, ἐνῷ τὰ μάτια ἀκόμη μεγάλη εἶρα, περὶ παράξενα καὶ ἀρρωστημένα εἰς τὴν σπουδασμένην σκιάν των, ἐσελάγιζαν λαμποβολήματα ἀληθινὰ ἐωσφορικά.

Ἡ εἴσοδος ὑπῆρξε ἀληθινὸς θρίαμβος ἐνῷ ὁ Ἀργίλλης ὑπερήφανος καὶ συγκινημένος τὴν ἔτρωγε ἀπὸ μακρὰ μὲ τὸ βλέμμα.

Ὅταν τέλος ὁ κύκλος ἀραίωσε λιγάκι, τὴν ἐπλησίασε.

— Εἶμαι ἱκανοποιημένος. . . εἶπε φιλῶν τὸ χέρι τῆς.

— Μόνον : . . . εἶπε ἐκείνη συγκεντρώνουσα ἐπάνω του τὰ λαμπρολόγηματα τῶν ματιῶν της.

— Καὶ ὑπερήφανος ! ἐπρόσθεσε ἐκεῖνος σκεπάζων τὸ ὄλον της μὲ ἄγριον βλέμμα πόθου. Τί θὰ μοῦ δώσετε νὰ χορέψωμε μαζύ; . . .

— Νὰ ἰδοῦμε ! . . . Τὴν πρώτη καὶ τὴν δευτέρα καθρίλλια ἤδη τὴν ἔδωσα. . . Ἄν θέλετε κανένα βάλς. . . Δὲν ξεύρω ἂν θὰ μείνω στὴν τρίτη. . .

Ἐκεῖνος ἐσήκωσε μὲ πείσμα τοὺς ὤμους.

— Ὑπέθετα ὅτι θὰ ἐκρατούσατε καμμιὰ γιὰ μέ. . .

Ἐγύρισε καὶ τὸν ἐκύτταξε.

— Καὶ ἐγὼ δὲν ὑπέθετα, εἶπε εἰρωνικά, ὅτι εἵχατε κανένα τέτοιο προνόμοιον ἢ τέτοιαις ἀπαιτήσεσι. . .

Ἐπρόσκλινε μὲ μαρμαρένιαν διὰ μιᾶς ἔκφρασιν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του.

— Χίλιαις συγγνώμῃς γιὰ τὴν ἀφέλειάν μου. . .

— Ἡ βράτος ἡ φλεγόμενη καὶ μὴ κατακαιομένη ! . . . ἐγέλασε ὁ μουσουργὸς Σαμάρας πλησιάζων. . . Πρόσεξε Ἀργίλλη. . . θὰ καῇ !

— Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ καῇ ἄφ' οὗ τὴν ἄναψε ὁ ἴδιος. . . εὐθύμησε ἐκείνη. Εἶνε γνώμη δική του τὸ κεφάλι αὐτό ! . . .

— Τότε τὸν ζηλεύω διὰ τὸ ἔργον του. . . Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ εἶνε δικό μου. . .

— Δὲν θὰ ἐφοβεῖσθε καὶ σεῖς μήπως καῇτε : . .

— Ἐμεῖς οἱ καλλιτέχναι εἴμασθε σὰν τῆς Σαλαμάνδρας. . . δὲν μπορούμε νὰ ζήσωμε ἔξω ἀπὸ τὴν φωτιά. . . Μόνον αὐτὴ μᾶς δίδει τὴν ἀποκάλυψιν ποὺ ζητοῦμε. . .

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἔμβαινε καὶ ἡ Φυλλίς ὡς Μαργαρίτα τοῦ Φάουστ, μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά της χωρισμένα à la vierge, εἰς δύο γραμμένα φτερά καθαροῦ βενετικοῦ χρυσαφιοῦ, καὶ μὲ δύο χονδρὲς σὰν παλάμη μεταξωταῖς πλεξίδαις, ποὺ ἐπροξενούσαν ἀκράτητην ὄρεξιν νὰ τῆς πάρῃ κανεὶς εἰς τὰ χέρια του.

Καὶ εἶχε πράγματι τόσον παρθενικὸν καὶ ἐράσμιον ὕφος καθὼς ἐπροχωροῦσε, ὥστε πρῶτην φορὰ ὁ Ἀργίλλης τὴν ἐπρόσεξε

σὰν ἐμπρὸς εἰς καινούργιαν ἀποκάλυψιν, ἐνῷ ἑλκυστὰ ἐκφρασὶς φθόνου ἐπερνοῦσε εἰς τὰ ζοφερὰ μάτια τῆς ἄλλης. . .

Αὐτὸ ὅμως διήρκεσε μόλις μίαν στιγμὴν.

— Τί ἐμμορφιαῖς . . . τί παρθενια εἶνε αὐτὴ Φυλλάκι μου! . . . τὴν ἀγκάλιασε. . . εἶσαι νὰ σὲ πιῇ κανεῖς στὸ ποτήρι. . .

— Ὅχι δά! εἶπε ἐκεῖνη. Θὰ πάθῃ δυσπεψίαν ἀσφαλῶς. . .

Καὶ σεῖς πῶς μ' εὐρίσκετε εἰς τὸ κοστοῦμι μου. . . δὲν μοῦ εἶπατε τίποτε ἀκόμη. . . ἐγύρισε πρὸς τὸν Ἀργίλλη, ἀλλάζουσα διὰ μιᾶς τόνον καὶ ὑψώνουσα σ' αὐτὸν τὰ ὠραῖα γαλανὰ μάτια της.

— Ποτὲ δὲν σὰς εἶδα ὠραιότερη. . . ἀπῆντησεν εἰλικρινῶς ἐκεῖνος. Ποτὲ τὸ χρῶμα σας δὲν ἦτο πειρὸ διάφανο, καὶ αὐτὸ τὸ χτένισμα δείχνει μίαν καθαρὴν γραμμὴ μετώπου ποῦ ἀπορῶ γιατί τὸ ἐκρύβατε ἕως τώρα. . . Ἐγὼ τοῦλάχιστον πρώτη φορά τὴν παρατηρῶ. .

Ἐπειτα αὐταῖς ἡ γονδρὲς πλεξοῦδες. . . Εἶνε ἀπίστευτο τί πολλὰ μαλλιά ἔχετε. . . Ἡ καθεμία εἶνε σὰν τὸ χέρι μου πλατειά. .

— Ἀπόψε κάνατε βλέπω ἀνακαλύψεις. . . ἐγέλασε ἡ Ἀθηναῖς. . . Προσέχετε ὅμως μὴ προχωρήσετε περισσότερο εἰς τὰς παρατηρήσεις σας. . . Εἶνε κι' ἄλλοι ποῦ σὰς ἀκοῦνε ἐδῶ .

— Μ' ἀρέσει νὰ ἔχω τὸ θάρρος τῆς γνώμης μου. . . εἶπε ἐκεῖνος.

— Κ' ἔπειτα. . . κι' ἂν ναυαγήσῃ, θὰ πέσῃ πάντῃ στὰ μαλακά. . . ἐγέλασε ὁ Βουτσινᾶς.

Παραδόξως ὅμως ἡ Φυλλίς δὲν ἠῶρε τίποτε ν' ἀπαντήσῃ.

— Φυλλίς! τί ἔπαθες; ἀποστομώθηκες; . . ἀπώρησε ἡ Ἀσπασία, ἡ ἐσυγκινήθηκες ἀπὸ τὸ κομπλιμέντο ποῦ σοῦ ἔκαμαν; . .

Τὴν στιγμὴν ὅμως αὐτὴν ἡ Λίνα Δαφνομήλη πλησιάζασα τὴν Ἀθηναῖδα, τῆς εἶπε κατ' εἰς τὸ αὐτὸ ποῦ ἔσπασαν καὶ ἡ δυὸ στὰ γέλια καὶ ἔπειτα ἔσπευσαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ μυφῆ, ἐνῷ ἡ Φυλλίς ἐγύριζε πρὸς τοὺς Ἀργίλλη.

— Παῖμε νὰ καθήσωμε λιγάκι ἐκεῖ στὸν καναπέ. . . εἶπε. . . Μερικοὶ πῆγαν στὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ κατέδῃχαν μὲ ντόμινα καὶ μ' ἐνοχλοῦν ἡ φωναῖς των. . .

Ὁ Ἀργίλλης τῆς ἔδωκε τὸ χέρι του καὶ ἐτραδῆχθησαν πρὸς τὸν καναπέ.

— Εἶνε ἡ πρώτη φορά ποῦ ἄκουσα ἓνα καλὸ λόγο ἀπὸ τὸ στόμα σας. . . τοῦ εἶπεν ἐκεῖ μὲ κάποιον δισταγμόν. Σὰς εὐχαριστῶ! . . . Δὲν ξεύρετε πῶς ἐσυγκινήθηκα περίεργα. . σὰν ἄκουσα ὅλα αὐτὰ ποῦ εἶπετε γιὰ μένα. . Προπάντων ἀπὸ σας ποῦ δὲν μοῦ ἐπουλήσατε ποτὲ αἰσθήματα, τὰ αἰσθάνομαι περισσότερο καὶ σὰς εὐχαριστῶ. . .

— Νὰ εἰσθε βέβαια ὅτι δὲν εἶπα τίποτε παραπάνω ἀπὸ ὅτι αἰσθανόμουν. . . ἐβεβαίωσε ἐκεῖνος. . . Πάντοτε σας εὔρισκα ἓνα ἐξαιρετικὰ εὐμορφο κορίτσι, ἀλλὰ ἀπόψε μὲ τὴν ἀνοιχτὴ γραμμὴ τοῦ προσώπου καὶ καὶ τῆς πλεξοῦδες εἰς τὸ στῆθος ἔχετε κάποιαν ἐξαυλωμένην ὥραιότητα. . Πόσο χαλοῦν καμμιὰ φορά αὐτὰ τὰ χτενίσματα τῆς μόδας! . .

Ἐκείνη, τὸν ἄκουε μὲ μάτια χαμηλωμένα, ὅπου ἐπεταλούδιζαν τὰ μακρὰ ματόκλαδα. Ἐνας μικρὸς ἄθελος σπασμὸς ἔκαμε νὰ σπαράξῃ τὸ κομψὸ χεῖλάκι. . .

Ὁ Ἀργίλλης ἐπρόσεξε τὸ ὕφος καὶ τὸν σπασμόν.

— Ἀσχέτως ὅμως πρὸς ὅλα αὐτά, εἶχα πάντοτε τὴν ἰδέαν ὅτι εἴσθε μία ἴσια καὶ ἐντιμὴ ψυχὴ, εἰς τὴν ὅποιαν ἔχω δώσῃ θέσιν ἐξαιρετικὴν εἰς τὴν ἐκτίμησίν μου καὶ θὰ εἶμαι ὑπερήφανος νὰ εἶμαι πάντοτε φίλος σας. . .

Ἡ Φυλλὶς τοῦ ἄπλωσε συγκεκινημένη τὸ χέρι.

— Εὐχαριστῶ καὶ πάλι! εἶπε μὲ ἐλαφρὰ ἀλλαγμένην φωνήν.

Τὴν στιγμὴν ὅμως αὐτὴν τοὺς ἐπερικύκλωσε κῦμα μασκαράδων ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς κεκλημένους οἱ ὅποιοι ἄρχισαν μὲ στρίγκλικαις φωναῖς τὰ συνειθισμένα πειράγματα.

— Τί τὸ πῆρες ἐδῶ τὸ κορίτσι καὶ κυττάξεις νὰ τοῦ σιγῶσῃς τὰ μυαλά! . . ἐστρίγκλισε ἓνας. Ἄδικα χάνεις τὸν καιρὸ σου. . . δὲν κολλᾷς ἐδῶ ἢ φιλοσοφίας σου. . .

— Ἡ φίλη σου ἡ Προφύλη εἶνε καλὰ ἀγκυροβολημένη αὐτὴν τὴν ὥρα μὲ τὸ παλὸν τὸ φλέρντ της. . . Τὸν Γερμανὸν δὲ πλωμάτη. . . Οὔτε ἐκεῖ δὲν κολλᾷς κακομοίρη μου! . .

— Γι' αὐτὸ ὅμως δὲν χάνεις τὸν καιρὸ σου. . . ἐξηκολούθησε ἄλλος. Ἀπὸ ἐλότελα καλὴ εἶν' κ' ἡ Παναγιώταινα. . .

Ὁ Ἀργίλλης ἐδέχετο τὰ πειράγματα μὲ ἐλαφρὸν μάζευμα τῶν φρυδιῶν, δυσαρεστημένος ν' ἀκούῃ εἰς τὴν δημοσιότητα τὰ ἰδιαίτερα του καὶ μὲ κάποιαν μάλιστα ἐκπληξιν ὅτι πίσω ἀπὸ τὴν πλαστήν ἀπάθειαν καὶ τὴν ἐπιτηδευμένην ἐθιμοτυπίαν τῆς κοινωνίας, ἔλα ἐσχολιάζοντο τόσον λεπτομερῶς.

— Ξέρεις ὅμως! μὴν τὸ παίρνεις ἀπάνω σου, εἶπε ἡ πρώτη μάσκα, γιὰ τὰ ψευτοκομπλιμέντα ποῦ σοῦ λένε... Ἐννοια σου καὶ δὲν εἶνε γιὰ τὰ γλυκὰ τὰ μάτια σου... Νά! ἐρώτησε τὴν μικρὴν νὰ σοῦ εἰπῇ... Προχθὲς ἀκόμη μιλῶντας γιὰ σένα ἡ φιλενάδα σου ἡ Προφύλη, ἔλεγε μπροστά της ὅτι τοὺς καλλιτέχναις πρέπει νὰ τοὺς βλέπῃ κανεὶς μόνο ἀπὸ μακριά... .

Ὁ Ἀργίλλης μ' ἔλῃν τὴν ἀπαθῆ μάσκα του δὲν εἰμπόρεσε νὰ μὴ κυττάξῃ τὴν Φυλλίδα. Ἐκείνη ὅμως ἐγύρισε τὸ κεφάλι.

— Ἐρώτησέ την καὶ θὰ σὲ ὁμολογήσῃ!... ἐπέμεινε ἡ κακεντρεχῆς μάσκα. "Ἄν μπορῇ ἄς τὸ ἀρνηθῇ... Μὰ θὰ εἰπῇς τώρα γιατί σὲ ψευτοκομπλιμεντάρει... Ἀῖ! θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ κι' αὐτὸ καὶ νὰ μοῦ χρωστᾷς χάρι κακομοίρη μου... Λοιπὸν ἐστοιχημάτισε νὰ σὲ κάμῃ νὰ τῆς γράψῃς ἐρωτικαὶς ἐπιστολαὶς... Αὐτὸ καὶ μόνο!... Ἐβλαβε στοίχημα ἐδῶ μὲ τὴν κοπέλλα καὶ τᾶχει βάλῃ νὰ κερδίσῃ τὸ στοίχημα... .

Ἡ Φυλλὶς στενοχωρημένη ἂν καὶ μὲ κάποιαν ἐνδόμυχην ἱκανοποίησιν διὰ τὸ ξεσκεπασμα τῆς ἐχθρᾶς της, ἔβαλε τὸ χέρι εἰς τὸν ὦμον του.

— Μ' ἄρέσει, εἶπε, πολὺ τὸ βάλς αὐτό... δὲν μὲ φέρνετε ἓνα γῦρο... .

Ὁ Ἀργίλλης εὐχαριστημένος ὅτι εὔρισκε πρόφασιν ἀποφυγῆς τῆς μοχθηρίας τῶν κακοτρόπων, ἐπέρασε τὸ χέρι του εἰς τὴν λεπτὴν μεσίστα τῆς Φυλλίδος καὶ τὴν παρέσυρε εἰς τὸ γυαλιστερὸ παρκέτο.

Ἡ Φυλλὶς ἐχόρευε θαυμασίως ἐλαφρά. Σχεδὸν δὲν τὴν ἐννοιωθε εἰς τὰ χέρια του καὶ ἀκολουθοῦσε στὰ ρήματά του σὰν πούπουλο.

Ἐστρεψε λίγο τὸ χέρι του νὰ τὴν διευθύνῃ καλῆτερα καὶ ἔξα-

φνα ἔννοιωσε ἐπάνω του τὸ λυγρό της κορμάκι. σὰν ζωντανὸ ἀγαλματάκι ἀπαλωτάτης γλαφυρότητος.

Ἡ ἐπαφή αὐτῇ τὸν ἐσυγκίνησε ἀνεξήγητα. Ἐκύτταξε τότε εἰς τὸν δεξιὸν ὤμον του τὸ ἀχνόχρυσο κεφάλι μὲ τὴν καταΐσιαν χωρίστρα τῆς Γκρέτχεν, τὸ λουλουδένιο μέτωπον ἀχράντου ἀδρότητος καὶ γραμμῆς, τὰ χαμηλωμένα ἐπάνω στὸ διάφανο προσωπάκι γραμμωτὰ ματόκλαδα, καὶ ἀπόρησε πῶς τόσον καιρὸ τὴν εἶχε ἀφήσῃ νὰ περνᾷ ἀπρατήρητη κοντά του.

Ἐνθουμήθηκε ἀκόμη ὅλην τὴν προτίμησιν ποῦ τοῦ ἔδειξε πάντοτε, τὴν ἀμνησίκακην καλωσύνην διὰ τὰς παραλείψεις του, ἡμέραις ποῦ ὄχι μόνον δὲν τῆς ἐμίλησε οὔτε τὴν ἐχόρεψε, ἀλλὰ οὔτε ἐπῆγε καὶ νὰ τὴν χαιρετίσῃ, τὸν εἰλικρινῆ θαυμασμὸν μὲ τὸν ὅποιο ἐμάνθανε ὅτι ἐξεφράζετο πάντοτε γι' αὐτόν, κάποιον μῦρον τέλος τρυφερότητος καὶ θαλπομένου ἀορίστου αἰσθήματος ποῦ ἀπεπνέετο ἀπὸ τὸ χαριτωμένον αὐτὸ πλάσμα γύρω εἰς τὴν ματαιόδοξον ἀδιαφορίαν του, καὶ μίαν στιγμὴν ἀντεμετώπισε τὸ δυνατόν ἐνὸς εἰδυλλίου μαζί της. . .

Ἡ μορφή ὅμως τῆς Κίρκης μὲ τὰ μύρα διαμάντια τῶν ματιῶν ὅπου ἐλαμποβολοῦσαν ὅλα τὰ μυστήρια κάποιας ἡδονικῆς κολάσεως, ὁ πυροστέφανος τῶν φλογοχρύσων μαλλιών, ἡ ἐκφρασίς τῆς Αἰγυπτιακῆς Σφιγγὸς μὲ τὸ ἀνεξιχνίαστον ὕψος της ἦλθε ἀμέσως νὰ παρεντεθῇ μεταξύ των.

Ναί! πιθανὸν αὐτὸ νὰ ἦτο *ἓνα οἰονόηποτε εἰδυλλιον*. . . Ἡ κόρη αὐτῇ ἄξιζε ὅτι νὰ εἰπῇ κανεὶς καὶ εἶχε προσόντα εὐμορφίᾳς, ἐξυπνάδας καὶ χαρακτῆρος ποῦ εἰς κάθε ἄλλην περίστασιν θὰ ἔκαμναν ἐρωμένην ἰδανικὴν. . . Ἐμπρὸς στὴν ἄλλην ὅμως, ἡ ὑπόστασις της ἐχλώμιαζε, διελύετο καὶ ἐξηφανίζετο σὰν ἐλαφρὰ ἐμίχλη εἰς τὸ μεσημβρινὸν φῶς.

Ἐκείνη ἦτο ἡ φλόγα ποῦ ἔκαie καὶ κατινάλισκε, ἡ φωτιὰ ποῦ σὲ ἐμπότιζε καὶ σοῦ μετέδιδε τὴν καυστικότητα της, ἡ μυστηριώδης γόησσα ποῦ σ' ἔκαμνε νὰ αἰσθανθῇς μ' ὅλην τὴν δύναμιν της τὸ πάθος καὶ εἰς ὅλην τὴν ἔντασιν τὴν ζωήν. . .

Καὶ μίαν στιγμὴν, καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρ-

τας, τὴν εἶδε ἔξω εἰς τὸ χῶλλ ἀπερροφημένην εἰς ὀμιλίαν μαζὺ μὲ τὸν ἴδιον διπλωμάτην ποῦ τὸν εἶχε κάμη νὰ ζυγέψῃ τὸ βασιλικὸν θέατρον.

Καὶ διὰ μιᾶς τὰ λόγια τῆς μάσκας τοῦ ξαναῆλθαν εἰς τὴν μνήμην.

ἝΑν ᾔσαν ἀλήθεια!

Νὰ ἔφθανε ἄρά γε μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου τῆς ματαιοδοξίας: τῆς ἀναξίας ἀσυνειδησίας: . . ἐσχέπετο.

Ἡ λεπτότης δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ζητήσῃ διαδεδαίωσιν ἀπὸ τὴν Φυλλίδα, ἀλλὰ ἡ λεπτομέρεια ὅτι τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπροκλήθῃ δὲν τὸ διέψευσε, τὸν ἔπειθε.

Ἦτο λοιπὸν ἀλήθεια, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκαμε ἀπὸ ἐγκληματικὴν ματαιοδοξίαν διὰ νὰ τῆς γράψῃ ἐρωτικὰς ἐπιστολάς καὶ νὰ τῆς δείχνῃ ἔπειτα διὰ ρεκλάμα εἰς τῆς φιλενάδες της: . .

Τὸ πρᾶγμα τοῦ ἐφαίνετο τόσον τερατῶδες ὥστε δὲν ᾔθελε νὰ τὸ πιστεύσῃ. Ἡ περίεργη ὅμως διαγωγή της, ὁ ἄγριος στομπισμὸς καὶ ἡ ἔλλειψις πραγματικοῦ ἐνδιαφέροντος — αὐτὸ τὸ ἐννοιωθε κα-
θαρὰ — τοῦ ἐβεβαίωνε τὴν ὑποψίαν.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ βάλς ἡ τύχη τοὺς ἔφερε πάλι εἰς τὸν δικό της κύκλον.

— Καὶ πότε λοιπὸν ἡ ἀναχώρησις. . . τῆς ἔλεγε ἡ Λίνα Δα-
φνομήλη.

— Μά. . . ἐσχέφθηκα νὰ συντομεύσω. . . ἀπῆντησε ἐκεῖνη. Ἐπρό-
κειτο γιὰ τὰ μέσα τῆς Σαρακοστῆς. . . Ἐπειδὴ ὅμως ἀκριβῶς ἀπόψε ἐπληροφορήθηκα ὅτι εἴμπορῶ νὰ κάμω τὸ ταξεῖδι μὲ καλὴ συν-
τροφία, πιθανὸν νὰ φύγωμε ἀμεσῶς μεθαύριο. . . Τὴν Καθαρὰ ἐβ-
δομάδα . .

Ὁ Ἀργίλλης δὲν εἰμπόρεσε νὰ μὴ σηκώσῃ τὰ μάτια ἐκπλη-
κτος.

Πῶς! ἐπρόκειτο λοιπὸν νὰ ταξειδέψῃ: . .

Ἐκεῖνη εἶδε τὸ βλέμμα καὶ ἔχαμογέλασε, ἡδονιζομένη εἰς τὴν σκληρότητα τῆς ἐντυπώσεως ποῦ ἐπροξενούσε.

Καὶ πράγματι ἡ ἐντύπωσις ἦτο τόσον δυνατὴ καὶ ἀπρόοπτη,

ὥστε μεθ' ὅλην τὴν ἀποκάλυψιν δὲν εἰσπόρεσε πάλι νὰ μὴ τὴν πλησιάσῃ.

— Λοιπὸν! . . . τῆς εἶπε νευρικά, ἀλήθεια: . . . φεύγετε: . .

— Ναί! ἀπήντησε ἐκείνη μὲ ἄπιστον χαμόγελο.

— Καὶ δὲν μοῦ ἐλέγχατε τίποτε: . . . δὲν μοῦ εἶχατε κάμῃ οὔτε τὴν παραμικρὰν νύξιν. . .

Τὸν ἐκύτταξε λίγα δευτερόλεπτα σὰν νὰ ἐδίσταζε τι νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

— Πιθανόν, εἶπε, γιὰ νὰ μὴ σὰς λυπήσω ἄδικα. . . Πρέπει νὰ πᾶμε μὲ τὸν ἄνδρα μου εἰς τὴν Βιέννην νὰ συμβουλευθῇ ἓνα εἰδικόν. . .

Ὁ Ἀργίλλης ἔμεινε μὲ τὸ βλέμμα νεκρὸν, παγωμένος. Ὡλὴ ἡ ζωὴ διὰ μιᾶς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐσκεπάζετο μὲ ἀπέραντον κρέπι ἀπογοητεύσεως.

— Ἀλλως τε. . . δὲν σημαίνει! . . . ἐξηκολούθησε ἐκείνη μὲ κάποιον τόνον ἐνδιαφέροντος εἰς τὴν φωνὴν τῆς. Ἢ μὲν γράφετε. . . Ἢ ἀλληλογραφοῦμε τακτικά. . . Ἀπλῶς ὅσα μοῦ λέγετε τώρα. Ἢ μὲν γράφετε. . . Καὶ Ἢ εἶνε τὸ ἴδιο. . .

Ὁ Ἀργίλλης τὴν ἐκύτταξε εἰς τὰ μάτια. . .

— Τὰ ὥραια πράγματα τῆς ζωῆς μ' ἄρέσει νὰ τὰ ζῶ καλῆτερα ἀπὸ νὰ τὰ γράφω. . . εἶπε στρυφνὰ. Σὰς τὸ εἶπα καὶ ἄλλατε!

— Ἀ! μὰ δὲν ἔχετε διόλου διόλου δίκην. . . Ἀπ' ἐναντίας αὐτὸ Ἢ σὰς κάμῃ νὰ εὑρετε, ἂν πράγματι αἰσθάνεσθε ὅτι μοῦ λέγετε, τόνους, ἀποχρώσεις καὶ ἰδέαις ποῦ Ἢ εἶνε ἀποκαλύψεις καὶ γιὰ τὸν ἴδιον σὰς. . . Ἀκριβῶς, ἐδῶ σὰς θέλω. . . ἢ μᾶλλον εἶμαι βεβαία καὶ περιμένω ἀσφαλῶς. Ἢ μὲν γράφετε ὥραια πράγματα ποῦ Ἢ εἶνε θαυμάσια ἀνάμνησις καὶ γιὰ σὰς καὶ γιὰ μένα. . .

— Καὶ γιὰ κείνους ποῦ Ἢ τῆς διαδίδουν. . . διέκοψε ἐκεῖνος μὲ κακὸ χαμόγελο, βεδιωμένος πειά.

Φῶς ἄπλετον τοῦ ἐσπφῆνιζε διὰ μιᾶς παιγνίδι καὶ τὴν συμπεριφορὰν τῆς.

— Τί ἰδέα σὰς ἔρχεται ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ δείχνῃ τέτοια ἐν-

τελῶς ἀτομικά πράγματα. . . Αὐτὰ ἀφοροῦν ἐκείνον ποῦ τὰ λαμβάνει καὶ μόνον. . .

— Διγὰκι κ' ἐκείνους ποῦ ἔχουν τὴν περιέργειαν νὰ τὰ ἀκοῦν. . . ἐσήκωσε ἐκεῖνος μὲ εἰρωνικὴν πίκρα τὸ βλέμμα. Τίποτε δὲν βοηθεῖ καλῆτερα τὴν χώνευσιν ἀπὸ τὰς παιδαριωδίας καὶ τὰ κωμικὰ παραληρήματα ποῦ γράφει ἓνας ἐρωτευμένος καὶ προπάντων ὅταν εἶνέ. . . γνωστός! . .

Καὶ δὲν ᾔτο πειὰ τὸ βλέμμα, τὸ γεμᾶτον θαυμασμὸν καὶ λατρείαν, ἄφωνην ἐπίκλησιν καὶ ὑποταγὴν. Κάποια ἄσπονδη λάμψις εἶχεν ἀνάψῃ μέσα.

— Δὲν ἔχετε δίκην νομίζω. . . Παιδαριωδίας εἰμποροῦν νὰ γράφουν οἱ μαθηταὶ τοῦ γυμνασίου, οἱ ἀμάλλιαστοι νεοσσοὶ τοῦ τέχνους καὶ τοῦ σκαίητιν. Ὅχι ὅμως καί. . .

— Νομίζετε : . . . διέκοψε εἰς τὸν ἴδιον τόνον ἐκεῖνος.

— Ἀπὸ τὸν τόνον ποῦ μοῦ μιλεῖτε ἐννοῶ ὅτι δὲν θέλετε νὰ ἔχωμε ἀλληλογραφία. . . εἶπε μὲ κάποιαν πειστωμένην ψυχρότητα ἐκείνη.

— Ὅχι! ἔχω ὅμως νὰ σὰς προτείνω κάτι καλῆτερο. . . ἐπρότεινε ἑξαφνα ἐκεῖνος δοκιμάζων τελευταίαν δοκιμήν. Ἐστω! φεύγετε μὲ τὸν ἄνδρα σας. . . Γιατί νὰ μὴ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἔλθω κ' ἐγὼ μαζί σας : . . Φαντάζεσθε τί ὠραῖο θὰ εἶνε νὰ ἰδοῦμε μαζί ἔλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια τῆς τέχνης καὶ τῆς φύσεως ποῦ θὰ εἶνε εἰς τὸν δρόμο μας : . . .

— Δὲν εἴσθε καλά! . . . ἐσήκωσε ἐκείνη τοὺς ὦμους. Καὶ δὲν συλλογίζεσθε τί θὰ εἰποῦν ἐδῶ : . . . Τί κακογλωσσία θὰ ἑξαπολυθῇ εἰς βάρος μου : . . .

— Τί εἰμποροῦν νὰ εἰποῦν ἐφ' ὅσον θὰ εἶνε μαζί καὶ ὁ ἄνδρας σας. . .

— Ὅχι! . . . ὅχι! αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον· ἔκοψε.

Τὸ κακὸ χαμόγελο ἐσχηματίσθηκε πάλι εἰς τῆς γωνιάς τῶν χειλῶν του. . .

— Καὶ ἂν δὲν εἶμαι ἀδιάκριτος ποῖα εἶνε ἡ καλὴ συντροφία ποῦ ἐλέγατε πρωτῆτερα : . . . ἐπανέλαβε ἀδιάφορα.

— Ἀκριβῶς κᾶποιος... ποῦ νομίζω... ἐγέλασε, ποῦ δὲν χωνεύετε λιγάνι... Ὁ Γραμματεὺς τῆς Γερμανικῆς πρεσβείας, ὁ φὸν Στάνφελς...

— Ἀ! ἀνεσῆκωσε τὸ κεφάλι χωρίς σχόλια

— ... Μὰς ἐπροσκάλεσε νὰ περάσωμε λίγον καιρὸ εἰς τὸ κτῆμα του κοντὰ εἰς τὴν Δρέσδη...

Τὴν ἐκύτταξε μὲ τὴν εἰρωνικὴν λάμψιν τῶν ματιῶν του ἀκόμῃ ζωηροτέραν. Διὰ μιᾶς ἐννοιωθε ὅτι ὅλον τὸ πάθος του ἐσωριάζετο, ὅτι ἀπεξενώνετο ἀπὸ τὰ αἰσθήματά του καὶ τοῦ ἐγίνετο ἀδιάφορη.

— Καὶ γι’ αὐτὸν βέβαιον... ἀνεγέλασε ἡ κακκίς γλώσσας δὲν μποροῦν νὰ εἰποῦν τίποτ...

Ἐσῆκωσε τοὺς ὤμους.

— Ἐνας ξένος... ἐδικαιολογήθηκε, καὶ μάλιστα ποῦ δὲν θὰ ξαναγουρίσῃ πειὰ στὴν Ἑλλάδα... Γιατὶ ξεύρετε... μετατίθεται ἄλλου... Καὶ ἔπειτα ὁ σύζυγός μου ἐδέχθηκε τὴν πρόσκλησίν του...

— All right!... παρεδέχθη ἐκεῖνος. Τότε εἶσθε ἐν τάξει καὶ δὲν εἴμπορεῖ νὰ εἰπῇ τίποτε κανεῖς... Σὰς εὐχουμε καλὸ ταξεῖδι καὶ καλὴν διασκέδασιν...

Ἐννοίωσε ὅτι ἀπεσπάτο καὶ τῆς διέφευγε.

— Δὲν μὲ ρωτᾶτε, εἶπε, οὔτε πότε φεύγουμε...

— Ἀλλὰ... εἶπατε νομίζω τὴν Κἄθαρά ἐβδομάδα, ἂν ἤκουσα καλὰ... Καὶ ἐπαναλαμβάνω τὰς εὐχάς μου...

— Εἶσθε κακός... γίνεσθε κακός!... ἐσυμπέρανε ἐκεῖνη.

— Οὔτε καλός... οὔτε κακός... Εἶμαι πάντοτε ὅτι ἤμουν. Ἴσως καὶ τὰ δύο. Τὸ μίγμα ποῦ λέγεται ἄνθρωπος!... Ἀλλῶς τε τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν... Προσέχετε ὅμως! ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ μία ἡ πριγκίπισσα καὶ θὰ θέλετε ἴσως νὰ τῆς ὑποβάλλετε τὰ σέδη σας... Νά την! πίσω σας... Au revoir!

Ἡ ὥρα ἐπέρασε καὶ τὸ σουπὲ ἐτελείωνε, ἐνῶ οἱ προνοητικοὶ καθαλλιέροι ἐσπευδαν νὰ προμηθευθοῦν καθίσματα διὰ τὸ κοιγιόν.

Οἱ περισσότεροι εἶχαν ἤδη θέσῃ δύο καθίσματα μὲ τὸ μαντήλι

των, ὅχι σπανίως ὅμως ξαναερχόμενοι εὔρισκαν τὰ καθίσματα των τραβηγμένα ἢ σπρωγμένα εἰς τὴν δευτέραν καὶ τρίτην σεραν.

Τέλος, μετὰς τὰς ἀπ' ραιτήτων μικρολογομαχίας, μετὰ σπρωξιμὰς τῶν ἀργοπορημένων, μετὰ ἀμοιβαίας ἀλληλοὑποχωρήσεις, ἡ τάξις ἀπεκατεστάθη. Ἰὺρω εἰς τὴν μεγάλην ἀριστεράν αἵθουσαν ἡ σειραὶς τῶν καθισμάτων ἄφισαν κενὸν εἰς τὴν μέσῃ, πλατὺν τετράγωνον χώρον ὅπου ἐμπήκε ὁ διευθυντής. Ἐνας γνωστός ἀξιωματικός.

Ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε τὸ πρῶτον βάλς.

Ὁ Ἀργίλλης ἔπρεπε νὰ χορεύσῃ μετὰ τὴν Ἀθηνάϊδα ἡ ὁποία τοῦ εἶχε δώσει ἀπὸ πρὶν τὸ κοτιγόν.

Τὴν ἔφερε λοιπὸν εἰς τὴν θέσιν των καὶ ἐκάθισαν. Ἐκεῖνος ἐπιφυλακτικὸς μετὰ εἰρωνικὴν λάμψιν εἰς τὴν ἄκρῃ τῶν ματιῶν του, ἐκείνη ἐντελῶς κυρία ἐαυτῆς μετὰ πλήρη αὐτοπεποίθησιν.

Μόλις εἶχαν ἀλλάξῃ δυὸ τρεῖς λέξεις.

Ἦτο ὅμως φαίνεται γραμμένον ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ μὴ ἐτελείωναν εἰρηνικά.

Ὅσον καὶ ἂν ἐγνωρίζοντο εἰς τόσων ἐτῶν κοινωνικὴν ζωὴν, ἐκείνη παραπλανημένη ἀπὸ τὴν ἀπόλυτον ὑποταγὴν του ὅλαις αὐταῖς τῆς ἡμέρας, δὲν ὑπελόγιζε καλὰ τὸν χαρακτῆρα του. Καὶ ἐκεῖνος πάλι δὲν εἰμποροῦσε νὰ φαντασθῇ καλὰ τὸν δίκον της.

Εἰς μίαν ὀρισμένην στιγμὴν λοιπόν, ὁ Ἀργίλλης τὴν ἀντελήφθη ν' ἀνασηκώνεται ἔξωφρα ἀπὸ τὴν θέσιν της καὶ νὰ κἀνῃ νόημα εἰς κάποιον. . .

— Ἐλάτε! ἔλεγε, ἐλάτε ἐδῶ! . . ὑπάρχει λίγη θέσις. . .

Ὁ Ἀργίλλης ἔφερε ἐκεῖ τὸ βλέμμα του καὶ διέκρινε τὸν φόν Στάινφελς, ὁ ὅποιος μὴ χορεύων ἐστέκετο εἰς τὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας.

Ὁ ξένος ὅμως ἐδίστασε.

— Σὰς βεθαίω. . . ὑπάρχει θέσις. . . Ἐλάτε! ἐξακολουθοῦσε ἐκείνη στρυμognωμένη κοντήτερα εἰς τὸν Ἀργίλλη νὰ ἐξοικονομήσῃ λίγο διάστημα διὰ τὸν καλούμενον. . .

Τέλος ἐκεῖνος ἔπειτα ἀπὸ μικρὸν δισταγμὸν, διέσχισε τῶν

συγγνώμην τὴν σειρὰν τῶν καθισμάτων καὶ ἀγκυροβόλησε πρὸς τὸ μέρος των.

Ὁ Ἀργίλλης ἐμάζεψε τὰ φρύδια. Ὅσον καὶ ἂν ἦτο δοσμένος εἰς αὐτὸ τὸ πλᾶσμα, δὲν ἦτο συνεθισμένος νὰ τὸν μεταχειρίζονται ὡς *παραβάν*.

Ἐνῷ λοιπὸν ἐκείνη ἔλο γλύκα καὶ ὑποχρεωτικότητα, ἐστρουμώ-
γενετο ἀκόμη περισσότερο διὰ νὰ κάμῃ τόπον εἰς τὸν *φόν*, ὃ Ἀρ-
γίλλης ἐσηκώθηκε.

— Μὲ συγχωρεῖτε κυρία. εἶπε, ψυχρά, βλέπω ὅτι δὲν σᾶς εἶ-
μαι ἀρκετὸς καὶ προτιμῶ νὰ σᾶς ἀφήσω ἡσυχη μὲ τὴν συντροφιά
σας. . . Καὶ προσκλίνων ἄφησε τὴν θέσιν του.

Ἐκείνη ἔτρεξε τότε κατόπιν του, ἐπροσπάθησε νὰ τὸν κρατήσῃ
μετανοοῦσα ὅτι ἔσπρωξε πολὺ τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ ἦτο πειὰ ἄργα.

Ὁ Ἀργίλλης οὔτε ἐγύρισε καὶ τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ μέ-
ρος της.

Τὴν ἴδιαν στιγμὴν ὅμως μέσα εἰς τὸ κυλικεῖον, συνέβαινε ἄλλο
ἐπεισόδιον μὲ ἡρωῖδα τὴν Φυλλίδα καὶ τὸν κ. Σαλῶ-Γκουζᾶ, τὸν
Λεβαντῖνον ἑκατομυριοῦχον.

Ὁ Λεβαντῖνος, πολλαῖς φοραῖς εἶχε προσφέρει ἐπὶ ματαίῳ τὰς
δπηρεσίας του εἰς τὴν κόρην, ἣ ὁποία εἶχε γι' αὐτὸν ἐξ ἐνστίκτου
τὴν βαθυτέραν ἀντιπάθειαν. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἀπεθάρρυνε καὶ
καὶ εἶχε περιορισθῇ πρὸς τὸ παρὸν εἰς ρόλον ἐνοχλητικῆς φιλο-
φροσύνης καὶ ὑπομονητικῆς ἀναμονῆς, ἐλπίζων εἰς τὴν γυναικείαν
ἰδιοτροπίαν, ὅτι θὰ τοῦ πέσῃ τέλος καμμιὰ φορὰ εἰς τὰ χέρια του.

Ἀκριβῶς ὅμως αὕτῃ ἡ ἐπιμονὴ ἐπαίραζε εἰς τὰ νεῦρα τὴν κό-
ρην καὶ κατήντησε νὰ τῆς γείνῃ τέτοια ψύχωσις, ὥστε καὶ μόνον
ἡ ἀπλὴ προσέγγισις του νὰ τὴν κάμῃ νευρικήν.

Ὁ Σαλῶ Γκουζᾶ, ὑπελόγιζε ὅτι ἡ Φυλλίς, κορίτσι τῶν νέων
ἰδεῶν, εἶχε δύο-τρεῖς ἔως τώρα ἐραστὰς τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.
ἐδασίζετο δὲ εἰς τὰ γλέντια ποῦ εἰμποροῦσε νὰ παρέχῃ, εἰς τὰ με-
γαλοπρεπῆ δῶρα καὶ εἰς τὴν παχύτητα τῆς πορτοφόλας του, διὰ

τὴν ὁποῖαν ἐπάσχιζε πάντοτε νὰ ὑποδεικνύη, ὅτι κάθε εὐνοουμένη εἰμποροῦσε νὰ τὴν διαθέτῃ διὰ ὁποιαδήποτε φαντασιοπληξίαν τῆς.

Καὶ ναὶ μὲν ἡ Φυλλὶς ἦτο πλουσία... Ἀλλὰ πειὰ γυναῖκα δὲν ἔχει στιγμαῖς τοῦ τῆς χρειάζονται χρήματα!... Θὰ ἦρχετο ἀσφαλῶς καὶ ἡ σειρά του.

Ἀκριβῶς ὅμως ἡ ἀπόλυτος πεποίθησις τοῦ ὅτι μὲ τὸ χρήμα εἰμποροῦσε νὰ ἐξευτελίσκῃ καὶ νὰ ἀγοράζῃ ἕλα ἀδιακρίτως, τῆς τὸν ἔκαμναν ἀκόμη περισσότερον ἀνυπόφορον.

Καὶ ἦτο γνωστὸν τὸ ἐπεισόδιον, τοῦ ὁ Σαλῶ—Γκουῶ γνωρίζων τὴν μανίαν τῆς Φυλλίδος διὰ τὰ Βυζαντινά, ἀφοῦ τῆς διηγῆθη κάποτε διὰ τὰ θαυμάσια Μωσαϊκὰ τοῦ κατασκευάζει· σὺ Παρρίσι ὁ Μαρτίν, τῆς ἐπρότεινε ἀν' ἣθελε νὰ τῆς φέρῃ δῶρον ὁλόκληρο σαλονάκι μὲ τὸ προσεχές ταξεῖδι.

—Σ' ἐμένα νὰ φέρετε δῶρον... τὸν ἐκύτταξε κατὰμματα ἐκπληκτῇ ἐκείνῃ.

Ὁ Σαλῶ—Γκουῶ κατὰ ἡθέλησε νὰ δικαιολογηθῇ μὲ ἀμηχανίαν.

—Ἐγελαστήκατε κύριε Σαλῶ—Γκουῶ... ἐξηκολούθησε τονίζουσα τὸ ὄνομά του... Ὅντως! μεγάλη ἡ τιμὴ... Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι ἀπ' ἐκείναις τοῦ ἀγοράζονται...

Καὶ τὴν βραδυὰ λοιπὸν πάλιν αὐτὴν ὁ Σαλῶ—Γκουῶ, ἀφ' οὗ ἐπλησίασε τὸν κύκλον τῆς καὶ τῆς ἔκαμε μερικὰ τριμμένα κομπλιμέντα, πιπιλίζων αὐτὴν μὲ τὰ λάγνα πεταχτὰ μάτια του, καὶ ἐδέχθηκε ὡς ἀπάντησιν ἕνα ψυχρὸν χαιρετισμόν, ἐπέμενε νὰ μένῃ κοντὰ των.

Ἡ συζήτησις ἦτο διὰ κάποιον βιβλίον Βουλγαρικῶν ὡμοτήτων, ὅπου ἔν μέλος τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς ἐξακρίβωσίν των, Γάλλος τὴν ἐθνικότητα, εἶχε μεροληπτῶς μὲ ὕλην τὴν ἔντασιν ὑπόπτου φανατισμοῦ.

Ἡ Ἀσπασία Εὐθυδούλη κατέκρινε τὸ βιβλίον, ἐφ' ὅσον μάλιστα καὶ ἡ ἰδιά, νοσοκόμος εἰς τὸν πόλεμον εἶχε ἰδῆ μὲ τὰ μάτια τῆς τὰ κατορθώματα τῶν Βουλγάρων. Ὁ Σαλῶ—Γκουῶ ὅμως

τότε ἐνθυμήθηκε, ὅτι ἐκτὸς τοῦ Γαλλικοῦ ὀνόματος, εἶχε καὶ αὐτὸς ἐλίγας σταγόνας Γαλλικοῦ αἵματος, βιδάνιον τῆς δυσεξιχνιάστου καταγωγῆς του ἢ ὅποια κατὰ τὸ λέγειν τῶν κακῶν γλωσσῶν, εἶχε ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς λεκάνης ἐνὸς κυρείου. Ἐθεώρησε λοιπὸν καλόν, λησμονῶν τὴν γενικὴν τότε ἑξαψιν κατὰ τῆς Βουλγαρίας, ν' ἀμφισβητήσῃ ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μεροληπτήσουν μέλη τῆς ἐπιτροπῆς καὶ ὅτι ἦτο ἀπίστευτον νὰ ἔγιναν τέτοιαις ὁμότητες. Θὰ ἦσαν δίχως ἄλλο ὑπερβολαὶ ὀφειλόμεναι εἰς τοὺς σωθινιστὰς δημοσιογράφους καὶ ἡ ἑφημερίδες ποῦ εἶχαν ἐξ ἀφορμῆς ἀναμίξῃ τὸ ὄνομα τῆς Γαλλίας, ὥφειλαν νὰ σέβωνται εἰς τὰ σχόλιά των τὴν κρίσιν μιάς διεθνοῦς ἐπιτροπῆς ὅπου ἀντεπροσωπεύετο καὶ αὐτή. .

Καὶ σιγὰ σιγὰ ἀκόμη, παραφερόμενος ἀπὸ τὴν συνειθισμένην του θρασυτητα, λησμονῶν τὸν κύκλον ποῦ εὕρισκετο, ἐτόνιζε ὅτι ἰδεῶδες διὰ τοὺς ξένους εἰς τὰ μικρὰ κράτη, θὰ ἦτο ἐγκαθίδρυσις προνομίων καὶ ἑτεροδικία ὥπως ἄλλοτε εἰς τὴν Τουρκιά.

Κατ' αὐτόν, ἓνας ξένος εἰς τὸν μικρὸν καὶ ἄσημον αὐτὸν τόπον, ἦτο ὃν προνομιούχον, τὸ ὅποῖον οἱ Ἕλληνες ἔπρεπε νὰ παχύνουν φιλοστόργως διὰ τοῦ αἵματός των καὶ νὰ σκύφουν τὸ κεφάλι ὅταν τοῦ ἤρχετο ἡ ὄρεξις νὰ τοὺς δώσῃ καὶ καμμιά σφεριδιά.

Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ὅλα αὐτὰ ἐδημηγοροῦντο εἰς εὐγενῇ Γαλλικῇ, εἰς τὰ ὅποια ἐθεώρουν καθήκον ν' ἀνταπαντοῦν καὶ ὅλα τὰ ξενομανῇ δίποδα γύρω του.

Δύο τρεῖς κυρίαὶς ἐκυττάζοντο ἀλλὰ καμμία δὲν εὕρισκε τὸ θάρρος νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Προπάντων ὅμως ἦτο ἀνανδρία εἰς τὸ αἰσθημα αὐτό. Ἡ καθεμία ἔκαμνε τὸν ἀδιάφορον, μὲ τὴν ὑστεροβουλίαν μήπως δυσαρεστήσῃ ἓνα ἄνθρωπον πλούσιον καὶ εὐχάριστον, ποῦ εἶχε τρία αὐτοκίνητα καὶ ἔκαλοῦσε εἰς τόσα πικ—νίκ.

Ἐξάφνα ὅμως μία ψυχρὰ καὶ κοφτὴ φωνὴ ἀπὸ σφιγμένα χεῖλια ἐπήγρε Ἑλληνικὰ τὸν λέγον. Ἦτο ἡ Φυλλίς.

—Ὁ κύριος, εἶπε μὲ βλέμμα περιφρονητικῆς ἀδιαφορίας πρὸς τὸ μέρος του, δὲν εἶχε—ἐφ' ὅσον τοῦλάχιστον ξέρω—καμμίαν ἀδελφὴν νὰ τὴν ἀτιμάσουν οἱ Βούλγαροι, οὔτε νὰ χάσῃ ἀπὸ τὰ χρήματά του. . . Λοιπόν, εἶναι φυσικὸ νὰ μὴ τοῦ κάμουν καμμίαν

ἐντύπωσι δλα αὐτά !... Ἴσως μάλιστα νά μὴ τοῦ κάμουν καὶ διόλου ἐντύπωσιν καὶ ἀπὸ ἰδιοσυγκρασίας...

— Mais mademoiselle ! ... ἐταράχθηκε ἐκεῖνος ἐννοῶν τὸν κατήφορο ποῦ εἶχε πάρῃ.

— Καὶ ἔχετε δίκην ἀκόμη νά βρίζετε αὐτοὺς τοὺς ἐξευτελισμένους Ἑλληνας εἰς βάρος τῶν ὁποίων ζητεῖ ἐδῶ πέρα, ὅτι τολμοῦν νά διαμαρτύρωνται... Ἐφ' ὅσον σᾶς ἀνέχονται, κάνετε πολὺ καλὰ !... Ἐγὼ ὅμως εὐρίσκω ὅτι δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νά χαρακτηρίσῃ αὐτὴν τὴν διαγωγὴν σας !...

Σιωπὴ καρδιοσφικτικὴ βαρεῖα σὰν μολύβι ἔπεσε γύρω. ἐνῶ ἡ μούρη τοῦ Λεβαντίνου ἐγείνετο μαυροκόκκινη.

— Δεσποινίς !... εἶπε μὲ πνιγμένην καὶ βραχνὴν ἀπὸ πείσμα φωνήν, ξαναβρίσκων ὡς ἐκ θαύματος τὰ Ἑλληνικά του· τὰ προσβλητικὰ λόγια σας δὲν μὲ κάμνουν ν' ἀλλάξω τὴν γνώμην ποῦ ἔχω μορφώσῃ καὶ οὔτε περιμένω νά μοῦ δώσῃ κανεὶς μαθήματα συμπεριφορᾶς... Ἀτυχῶς εἴσθε κυρία καὶ δὲν μπορῶ νά σᾶς ἀπαντήσω ἄλλοιῶς !...

— Τότε λοιπόν, ἔπρεπε νά ξεύρετε πῶς νά μιλήτε ἐμπρὸς σέ κυρία, σ' ἓνα τόπο ποῦ σᾶς φιλοξενεῖ, σᾶς πλουτίζει καὶ σᾶς ἀνέχεται νά τὸν βρίζετε...

Ἡ κόρη εἶχε σηκωθῇ κατακόκκινη μὲ χεῖλη τρέμοντα καὶ ἀστραφτερά μάτια.

Ὁ Σαλὼ Γκουζᾶ ἐθεώρησε φρόνιμον νά ξεροκαταπιῇ καὶ νά μὴ μιλήσῃ. Ἄλλως τε καὶ τὸ ἐπεισόδιον προσείλκυσε τὴν προσοχὴν καὶ περίεργοι ἐμαζεύοντο.

— Τί τρέχει... τί τρέχει !...

— Αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος ὁ Σαλὼ Γκουζᾶ ἄρχισε πάλι νά βρίζῃ καὶ ἡ δεσποινὶς Εὐρυάλη τὸν ἔβγαλε στὴ θέσι του...

— Μωρὲ τί λές ! καὶ τί τοῦ εἶπε !... Τοῦ τὰ εἶπε τοῦλάχιστον καλὰ !...

— Μωρὲ τὸν ἔκαμε ἀπ' ἀσπροῦ... πῆγε νά τοῦ ἔλθῃ ἀποπληξία... δὲν τὸν βλέπεις ἀκόμη πῶς εἶναι κοκκινόμαυρος...

— Καλὰ νὰ τοῦ κάμη τοῦ γαιῖδάρου... Τοῦ ἐχρειάζετο ἓνα τέ-
τοις μάθημα...

Ἐν τῇ μεταξὺ ὁ Σαλῶ Γκουζᾶ περικυκλωμένος ἀπὸ περιέρ-
γους καὶ σκουπίζων μὲ τὸ μαντήλι τὴν ἰδρωρροοῦσαν φαλάκρα του,
διεμαρτύρετο μεγαλοφώνως ὅτι αὐτὸς δὲν ἔβρισε κανένα, ὅτι ἡ
δεσποινὶς Εὐρυάλη ἤθελε νὰ τὸν ἐξευτελίσῃ ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐχώ-
νευε καὶ ἐλυπεῖτο ὅτι δὲν ἦτο ἐκεῖ ὁ πατέρας ἡ κανένας κηδεμὼν
τῆς νὰ τοῦ ζητήσῃ ἱκανοποίησιν.

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς αὐτὴν ὁ Ἀργίλλης τετραγαγμένος καὶ
πειστωμένος ἄφηνε τὸ κοτιγιόν. Ἐξαφνα ὅμως εἶδε τὴν Φυλλίδα
νὰ τὴν παίρνουν παράμερα, τρέμουςαν ἀκόμη καὶ κατακόκκινον
καὶ ἄκουσε δίπλα του μίαν κυρίαν νὰ διηγῆται τὸ ἐπεισόδιον.
Ὅλαις κατέκριναν μὲ τὰς δριμυτέρας λέξεις τὴν διαγωγὴν τοῦ Λε-
βαντίνου καὶ ἡ Φυλλὶς ἐπαινεῖτο γενικῶς.

Ὁ Ἀργίλλης ἐπλησίασε τὸν κύκλον τοῦ Σαλῶ Γκουζᾶ ν’ ἀκούσῃ
πῶς ἐδικαιολογεῖτο.

Ἐκεῖνος ὅμως τώρα μὲ τὴν ἀποχώρησιν τῆς κόρης, ἄρχισε
πάλιν νὰ φωνάζῃ ἀκόμη περισσότερο καὶ νὰ προκαλῇ Θεοὺς καὶ δαί-
μονας, ὅτι δὲν εὐρίσκετο ἐκεῖ κανεὶς ὑπεύθυνος νὰ ζητήσῃ ἱκανο-
ποίησιν. νὰ ξεπλύνῃ τὴν προσβολήν. Ὅτι δὲν ἦτο ἀνατροφή αὐτῇ
καὶ δὲν μπορεῖ κάθε παληοκόριτσο ν’ αὐθαδιάζῃ ἐμπρὸς στὸν
κόσμον.

Ὁ Ἀργίλλης νευριασμένος ἤδη ἔννοιωσε νὰ βράζῃ τὸ αἷμα του
καὶ ἔξαφνα διὰ μιᾶς ἐπροχώρησε ἐμπρὸς του.

Κύριε! εἶπε μὲ ψυχρὰν καὶ μετρημένην φωνήν. Δὲν ἔχω
τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι κηδεμὼν τῆς δεσποινίδος Εὐρυάλη... Εἶμαι
ὅμως οἰκογενειακὸς φίλος καὶ σὰς ἀπαγορεύω νὰ μιλήτε ἔτσι γι’
αὐτήν... καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐξωτερικεύετε
ὁμοίας κρίσεις γιὰ τὸν τόπον μας, μένω ὡς Ἕλληνα ὑπεύθυνος γιὰ
ἕσα σὰς εἶπε καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὰς δώσω ἱκανοποίησιν...

Ἡ ἰδίᾳ μολυβένια σιωπὴ ἔπεσε γύρω χωρὶς κανεὶς νὰ τολ-
μήσῃ νὰ τὴν διακόψῃ.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀντεμετωπίσθησαν μίαν στιγμὴν. Ὁ ἓνας χλω-

μός, ἀλύγιστος, μὲ σφιγμένα χεῖλια καὶ ἀτσαλένιαν λάμψιν εἰς τὸ βλέμμα. Ὁ ἄλλος ἀποσβολωμένος διὰ τὴν τροπὴν τοῦ ἐλάμβανε ἢ ὑπὸθεσις καὶ διὰ μᾶς πεσμένος ἀπὸ τὸ θράσος του.

Ὁ Ἀργίλλης ἐπρόσκλινε ψυχρὰ καὶ τοῦ ἐγύρισε τὴν πλάτην. Μέσα αἰ αἰθουσαι ἐβόυζαν.

— Τὰ ἐμάθατε... τὰ ἐμάθατε...

Ἡ Φυλλίς Εὐρυάλη ἔδαλε τὸν Σαλῶ Γκουζᾶ στὴν θέσιν του καὶ ὁ Ἀργίλλης τὸν ἐπροκάλεσε εἰς μονομαχίαν.

Τὸ κουρκουσουρεῖο αὐτὴν τὴν φορὰ καλὰ ὀχυρωμένον ἀπὸ τὴν συγγνώμην τῶν ἐθνικῶν αἰσθημάτων καὶ τὴν γενικὴν ἀντιπάθειαν πρὸς τὸν Λεβαντῖνον, ὠργιάζε μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμόν.

Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη ποῦ πρὸ ολίγου τὸν ἠγνείχοντο διὰ καμμίαν πρόσκλησιν, τώρα βλέποντες ὅτι ἦταν ἀδύνατον νὰ δεχθοῦν πειά, τὸν ἔβριζαν μὲ ὄλον τὸν δυνατὸν ζήλον. Ἡ ἡρωΐς ὅμως ἐν τῷ μεταξύ, τὴν ὁποίαν ἡ οἰκοδέσποινα εἶχε ἀναιδᾶσῃ εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, εἰς τὸ ἄκουσμά τῆς στάσεως τοῦ Ἀργίλλη, ἔκθαμβη καὶ μὲ τεντάνοικτα μάτια εἰς τὰς ἀρχάς, ἐξέσπαζε ἑξαφνα εἰς δυνατὰ ἀναφυλλητὰ κρύβουσα τὸ χρυσόμαλλον μουτράκι εἰς τὰ χεῖρια.

9

ΔΑΚΡΥΑ ΠΟΥ ΕΧΥΘΗΣΑΝ ΓΙΑ ΜΑΣ !

Τὴν ἄλλην ἡμέρα ὁ Ἀργίλλης δὲν εὐγῆκε ἀπὸ τὸ σπῆτι του περιμένων τοὺς μάρτυρας τοῦ Λεβαντῖνου. Ἡ ἀνάμνησις τῆς Ἀθηνᾶδος καὶ ἡ ἀπόφασίς του νὰ κόψῃ, τὸν ἔκαμνε ἄχερον καὶ μὲ σφιγμένην ψυχὴν.

Ἔως τὸ μεσημέρι ὅμως δὲν εἶχε φανῇ κανεὶς. Μόνον μία κυρία τὸν εἶχε ζητήσῃ, ὅταν ἐκοιμᾶτο, δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ τὸ ὄνομά της καὶ εἶπε μόνον ὅτι θὰ ξαναγυρίσῃ ἀργότερα.

Ὁ Ἀργίλλης χωμένος εἰς τὴν βαθεῖα πολυθρόνα τῆς ἐργασίας ἐξεκόνκιζε χονδρὸ κομπολόγι συλλογιζόμενος τὰς χθεσινὰς σκηναίς.

Σύμφωνα μὲ τὴν σοφὴν λαϊκὴν παροιμίαν, ὅτι τὸ ἓνα φίδι τρώγει τ' ἄλλο, ἐοικέτιτο ὅτι ἂν δὲν ἐτύχαινε τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Λεβαντίνου νὰ κλονίσῃ δευτέραν φοράν τὰ νεῦρα του, ἢ ρῆξις μὲ τὸ εἰδωλὸν του θὰ τοῦ εἶχε κάμει ἀβίωτην σήμερα τὴν ἡμέραν.

Ἡ ἐπίσπασις ὅμως αὐτῇ τοῦ ἐλάφρυνε ὅπως οὖν τὴν ἐντύπωσιν τῆς ρήξεως καὶ ἡ ἀγανάκτησις τῆς προσβεβλημένης ὑπερηφανεῖας ἐπέτεινε τὴν ἀνακούφισίν του.

Τώρα τὸ εἴξευρε! βέβαια, ὅταν τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Λεβαντίνου ἐλύετο καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς χαμένης γοητείας ξαναῆρχετο μὲ ὅλην τὴν ἔντασίν της, πιθανὸν νὰ ὑπέφερε, νὰ εἶχε ἀσχημαῖς ὥραις πάλι μὲ τὸν ἑαυτὸν του... Προσπρινῶς ὅμως εὗρίσκετο εἰς κάποιον κατὰστασιν ψυχικῆς ἀμβλύτητος ποῦ τοῦ ἔδιδε σχετικὴν γαλήνην.

Κουδούνισμα ὅμως ἀπὸ τὴν πόρτα διέκοψε τὴν σιωπὴν.

— Χμ! ἐσκέφθηκε ὁ Ἀργίλλης. Οἱ μάρτυρες! Νὰ ἰδοῦμε τί μούτσουνα θὰ μοῦ στείλῃ... Διότι δὲν πιστεύω κανέναν «Ἕλληνα νὰ δεχθῇ νὰ γείνῃ μάρτυς του... Ὑποθέτω θὰ εἶνε τίποτε τῆς ἰδίας φάρας...

Ἦδη καὶ ὁ ἴδιος ἀφῆγων τὴν Ὀλλανδικὴν πρεσβεῖαν εἶχε παρακαλέσῃ δύο φίλους του νὰ τοῦ χρησιμεύσουν ὡς μάρτυρες καὶ αὐτοὶ εἶχαν τεθῇ προθύμως εἰς τὴν διάθεσίν του.

Ὁ Ἀργίλλης ἦτο κηρυγμένος ἐναντίον τοῦ ἀνοήτου καὶ βάρβαρου αὐτοῦ ἐθίμου τῆς μονομαχίας καὶ εἶχε γράψῃ μάλιστα ἐπανειλημένως ἐναντίον του. Ἀλλὰ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν, ἐνοιῶθε ὅτι καμμία δύναμις καὶ καμμία θυσία δὲν ἦτο ἱκανὴ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν αὐθάδη τυχοδιώκτην.

Δὲν ἦσαν ὅμως μάρτυρες ποῦ ἤρχοντο μὲ τὸ κουδούνισμα. Ὁ ὑπηρέτης ἔφερεν εἰς τὸ δισκάκι μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μόλις διέκρινε ὁ Ἀργίλλης ἐννοίωσε στὴν καρδιά του δυνατὸν κτύπημα.

Ἦτο *ἐκείνης*.

Τὴν ἄνοιξε μὲ νευρικὰ δάκτυλα καὶ τὴν διέτρεξε γρήγορα γρήγορα νὰ πάρῃ, ἀμέσως τὴν ἐννοίαν της. Ἐπειτα ἄρχισε νὰ τὴν ξαναδιαβάξῃ σιγὰ - σιγὰ, ἐπιμένων εἰς τὰς δυσαναγνώστους λέξεις.

Ἡ Ἀθηναῖς τοῦ ἐξέφραζε τὴν λύπην της διὰ τὸν τρόπον ποῦ τὴν ἄφφρε, ἐνῷ αὐτὴ ἀπλῶς ἠθέλησε κατὰ καθήκον νὰ περιποιηθῇ ἓνα ὑποχρεωτικὸν ξένον, ἤλπιζε νὰ τὸν ἰδῇ εἰς τὸ σπῖτι διὰ τὸ τσάγι δίχως ἄλλο τὸ ἀπόγευμα, καὶ ἐτόνιζε τὴν ἀνησυχίαν της διὰ τὰ παρεπόμενα τοῦ ἐπεισοδίου.

Πάντως ἐπέμενε τὸ ταχύτερον νὰ ἔχῃ εἰδήσεις του.

Ὁ Ἀργίλλης ἐμίσókλεισε περιφρονητικὰ τὰ μάτια καὶ ἔρριξε τὸ γράμμα ἐπάνω εἰς τὸ τραπεζάκι τῶν χειρογράφων του.

Ἡ γὰρ πολὺ κουτὸν ἢ γὰρ πολὺ ἐξευτελισμένον τὸν εἶχε αὐτὴ ἢ γυναῖκα. . . Πολὺ ἄσχημα βέβαια τὴν εἶχαν συνειθίσῃ οἱ κύριοι ποῦ τὴν ἐτριγύριζαν!

Πολὺ ἀπλοῦκὸν τὸν ἐνόμιζε, ὅτι μὲ μίαν προσποιημένην εὐγένειαν, μὲ λίγα ψίχουλα ἀπὸ τὸ πλούσιον τραπέζι τῆς φιλαρεσκείας της, θὰ τὸν ἐγοήτευσεν νὰ τῆς δώσῃ εἰς τὰ χέρια γιὰ τὴν ρεκλαμίστα της τὰ ἄγια τῶν ἁγίων τῆς ψυχῆς του.

Ἄλλο κουδούνισμα ὅμως διέκοψε τὰς σκέψεις του. . .

Δίχως ἄλλο αὐτὴν τὴν φορὰ θὰ ἦσαν οἱ μάρτυρες.

Ὅχι ὅμως ἀκόμη! Ὁ ὑπηρέτης εἰδοποίησε ὅτι ξαναῆλθε ἡ πρωτὴ κυρία.

Ὁ Ἀργίλλης ἔνευσε νὰ τὴν εἰσγάγῃ καὶ ἐπροχώρησε ὁ ἴδιος εἰς τὴν πόρτα ὑποθέτων καμμίαν ἐπίσκεψιν ὑποθέσεων.

Μία μαύρη γραμμοῦλα ἐστέκετο εἰς τὸν διάδρομον, τυλιγμένη ἕως ἐπάνω ἀπὸ στακτὶ γουνωτὸν ἐπανωφόρι καὶ κρύπτουσα σχεδὸν τὸ πρόσωπόν της ἀπὸ τὸν ψηλὸν σηκωμένο γιακά.

Ὁ Ἀργίλλης ἐννοῶν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν ὅτι δὲν ἦτο συνειθισμένη ἐπίσκεψις ἐπροχώρησε ζωηρά.

— Ὅρίστε παρκαλῶ!

Ἡ γοῦνα τότε ἀνοιξε καὶ ἐφάνηκε τὸ συγκεκινημένον μουτράκι τῆς Φυλλίδος, κουρασμένον ὅμως καὶ κομμένον, μὲ μαύρους κύκλους γύρω ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ὁ Ἀργίλλης ὥρμησε νὰ τὴν φέρῃ μέσα καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα.

— Σεῖς. . . ἐσεῖς ἐδῶ! . . εἶπε παίρνων τὰ χεράκια της.

Ἐκείνη ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐξέεσπασεν εἰς κλάμματα καὶ ἔσκυψε τὸ ξανθὸ κεφάλι ἐπάνω εἰς τὸ μανῆκι του.

— Μπᾶ!... μπᾶ!... γέλασε συγκεκινημένος ἐκεῖνος. Καλὲ τί πράγματα εἶνε αὐτὰ δεσποινὶς Εὐρυάλη... Μὰ σᾶς παρακαλῶ! Δάκρυα, κλάμματα!...

— Ἀχ! μεὶ συγχωρεῖτε... μεὶ συγχωρεῖτε... Ἐγὼ ὑπῆρξα ἡ αἰτία... ἔκλαψε μεὶ ἀναφυλλητὰ ἐκείνη. Ἄν ἐγὼ δὲν ἀφηνόμην εἰς τὴν ἀνόητην αὐτὴν παραφορά, δὲν θὰ ἐπαρουσιάζεσθε ἐσεῖς ν' ἀναλάβετε τὴν εὐθύνην... Νὰ κινδυνεύσετε ἐσεῖς γιὰ μένα! Ἄ! δὲν θὰ συγχωρήσω ποτὲ τὸν ἑαυτόν μου εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν...

— Ἀγαπητὴ δεσποινίς! εἶπε σοβαρὰ ὁ Ἀργίλλης, μεὶ λυπεῖτε πολὺ μ' αὐτὰ ποῦ λέγετε καὶ ἀκόμη περισσότερον μεὶ τὴν κατάστασίν σας... Καὶ πρῶτον ἐσεῖς δὲν φταίγατε διόλου καὶ εὐρίσκω μάλιστα ὅτι ἐκάματε τὸ καθῆκον σας... Ἀρκετὰ τοὺς ἐσυνειθίσαμε αὐτοὺς τοὺς κυρίους μεὶ τὴν ἀνανδρίαν τῆς ἀνοχῆς μας καὶ τὴν ἀνόητην ξενομανίαν μας... Ἐκάματε τὸ καθῆκον σας σὺν Ἑλληνὶς καὶ φιλότιμος ἄνθρωπος ἀπέναντι ἐνὸς προστύχου ξένου καὶ μακάρι νὰ τὸ ἔκαμναν καὶ ὅλοι ὅπως ἐσεῖς... Ἀσφαλῶς θὰ μᾶς ἐκτιμοῦσαν περισσότερο... Τώρα, ὅτι ἔτυχε ν' ἀναμιχθῶ ἐγὼ, δὲν πρέπει νὰ μέμψεσθε τὸν ἑαυτόν σας... Θὰ τὸ ἔκαμνα καὶ γιὰ οἵανδήποτε ἄλλην κυρία ἐμπρὸς εἰς τῆς λεονταρίστικες προκλήσεις τοῦ παληανθρώπου αὐτοῦ... Ἴσως μόνον γιὰ μένα ἢ εὐχαρίστησις εἶνε μεγαλειτέρα διότι πρόκειται γιὰ σᾶς!

— Ὅχι! ὅχι! ἐγὼ δὲν θὰ συγχωρήσω ποτὲ τὸν ἑαυτό μου... ἐξηκολούθησε μεὶ ἀναφυλλητὰ ἐκείνη... Γιὰ μένα... γιὰ μένα νὰ κινδυνεύσετε ἐσεῖς!... Ἀλλά, πῆτε μου σᾶς ὀρκίζω!... τί ἀπεγίνει... Θὰ γίνῃ πράγματι μονομαχία... Σᾶς ἔστειλε μάρτυρας;...

— Ὡ τὴν καυμένη τὴν μικροῦλα ποῦ τὴν ἔκαμα τόσο πολὺ νὰ τρομάξῃ... Μὰ ἡουχάστε, δὲν εἶναι δὲ καὶ τόσο τραγικὰ τὰ πράγματα... Αἱ φυσικὰ ἂν στείλῃ μάρτυρας βέβαια θὰ γείνῃ μονομαχία... καὶ θὰ εἶναι ἡ μόνη γιὰ τὴν ὁποίαν θὰ εἶμαι ὑπερήφανος...

— Μὴ τὸ λέτε γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ... Μὴ τὸ λέτε... Καὶ ἔως τώρα δὲν ἔστειλε ἀκόμη... Αἶ!..

Καὶ τὸν ἐκύτταξε κατὰματα μὲ τὰ τρομαγμένα μάτια της γεμάτα δάκρυα, ἀκόμη μεγαλείτερα καὶ λαμπρότερα εἰς τὴν παραφωρόν των.

— "Ὅχι! καθυσύχασε ἐκεῖνος ἔως τὴν ὥρα δὲν ἔστειλε ἀκόμη... Ἐχεῖ ὅμως καιρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων. Ἐντὸς τῆς ἡμέρας πάντως ὑποθέτω θὰ δεχθῶ τὴν ἐπίσκεψίν των...

— Καὶ τώρα τί ὥρα εἶναι... διέκοψε ἐκεῖνη βλέπουσα τὸ μικροσκοπικὸν ρολογάκι τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ της. Θεέ μου! τρεῖς ἀκόμη μόνο... Ἐως τὸ βράδυ εἶναι ἀκόμη τόσες ὥρες καιρός...

— Ἐλᾶτε... ἐλᾶτε... ἀφῆστε αὐτὰ τὰ παρὰδικίσια πράγματα. Ἐσεῖς ἢ ἴδια δὲν θὰ εἰσθε ὑπερήφανη νὰ ἐκινδυνεύατε γιὰ μιὰ τέτοια αἰτία...

— Ἀχ! νὰ εἴμποροῦσα νὰ ἔπαιρνα ἐγὼ τὴν θέσιν σας... ἐγὼ νὰ ἐκινδύνευα... ἐξέσπασε μὲ παραφωρόν ἡ κόρη... Ἀλλὰ ἐσεῖς ἐξ αἰτίας μου, ποῦ θὰ ἔβριδα τὴν...

Ἐκόπηκε τρομαγμένη, ὅτι χωρὶς νὰ θέλῃ εἶπε περισσότερα, φοβισμένη εἰς τὴν γυναικείαν ὑπερηφάνειάν της ὅτι ἐξετέθη εἰς ὅ,τι δὲν ἤθελε νὰ ἐκτεθῇ...

— Ἐλᾶτε!... ἐλᾶτε!... εἶπε ἐκεῖνος πατρικὰ καὶ βαθειὰ συγκεκινημένος. Ἦσυχάστε καὶ καθήστε ἐδῶ...

Τὴν ἔφερε εἰς τὸ βαθὺ ντιβάνι καὶ τὴν ἐκάθησε εἰς τὰ μαλακὰ προσκέφαλα.

Ἐκεῖνη ἀφῆνετο ὑποτεταγμένη, εὐτυχισμένη σὰν μικρὸ παιδί ποῦ βρίσκει στήριγμα.

— Καὶ πρῶτα, εἶπε μπλίνων εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον καὶ φέρνων μία βρεγμένη πετσέτα, δροσίστε λιγάκι αὐτὸ τὸ ὥραϊο προσωπάκι ποῦ τὸ ἔδρεξαν τὰ δάκρυα καὶ εἶναι σὰν ὥραϊο τοπεῖον ἔπειτα ἀπὸ βρογχή... Ἐεεσι... Ὠραῖα!... Πάρτε καὶ λίγη κολλώνια... Καὶ τώρα νὰ σᾶς φέρῃ λίγο τσάι νὰ συνέλθετε... Θεοδόση! ἐσήμανε. Τσάι!

Ἐκεῖνη ἀφίνετο πάντοτε ὑποτεταγμένη, εἰς κάποιαν κατὰπτω-

σιν ἀπὸ τὸν ὑπερερεθισμὸν τῆς ἀπελπισίας της, χωρὶς νὰ εἰμπορῇ πειὰ νὰ μιλήσῃ, καὶ μὲ σφιγμένον τὸν λαιμόν. Εὐτυχῆς ὅμως σὰν παιδί ποῦ χαϊδεύουν.

Ὁ Θεοδόσης σὲ λίγο ἔφερνε ἑτοιμὴ τὴν τσαγιέρα καὶ ἐτοποθετοῦσε τὰ σύνεργα εἰς μικρὸν τραπεζάκι παραπλεύρως τοῦ ντιβανιοῦ.

— Νὰ παρακαλέσω τὴν ὥραία μου ἐπισκέπτρια νὰ μᾶς δώσῃ ἢ ἴδια τὸ τσάγι. . . . Πάντως αὐτὴ θὰ τὸ ἐτοιμάσῃ καλύτερα καὶ ἀπὸ τὸν Θεοδόση καὶ ἀπὸ ἐμένα. . . ἐγέλασε ὁ Ἀργίλλης διὰ νὰ τὴν περισπάσῃ.

Ἐκείνη ἐπῆρε μὲ προθυμίαν, ἀλλὰ πάντα σὰν παραζαλισμένη τὴν τσαγέρα. Ἐδοκίμασε τὸ τσάγι ἃν εἶχε γίνη καὶ σχεδὸν μηχανικῶς ἔχυσε εἰς τὰ φλυτζάνια καὶ ἐπρόσθεσε ζεστὸ νερό. . . Ἐδῶκε δύο κομμίσια ζάχαρι, μὲ φετίτσας λεμόνι καὶ τὸ ἔδωσε εἰς τὸν Ἀργίλλη.

— Ἀ! Εὐχαριστῶ, τὸ δικό σας ὅμως τώρα θὰ τὸ ἐτοιμάσω ἐγώ. . . ἐπρόσθεσε ἀντιλαμπρόμενος τὴν παραζάλην της. Μ' ἐπεριποιηθήκατε, θὰ σᾶς περιποιηθῶ. . . Καθῆστε τώρα! . .

Καὶ γεμίζων τὸ φλυτζάνι μὲ βαρὺ τσάγι καὶ προσθέτων περισσότερον κονιάκ τῆς τὸ παρουσίασε.

— Ἔτσι! . . . εἶπε, αὐτὸ θὰ σᾶς συνεφέρῃ ἐντελῶς!

Τὸ δυνατόν ἐγχυμα καὶ τὸ οἶνόπνευμα πράγματι τὴν ἐτόνωσαν. Πάντοτε ὅμως ἔμεινε ἀνήσυχη, νευρική, μὲ τὸ μάτι εἰς τὸν δείκτη τοῦ ὥρολογιοῦ της. . .

— Ἀχ! νὰ ἐφοδῶτανε. . . νὰ μὴ ἔστελνε μάρτυρας. . .

Τὸ ξέσπασμα αὐτὸ ἀνέδαινε κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς καρδιᾶς της.

Ὁ Ἀργίλλης ἐγέλασε μὲ ὄρεξιν.

— Ἀ! μὰ ξεύρετε. . . εἶπε, ὅτι καταντᾷ νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος γιὰ ὅτι συνέδη, ἀφοῦ γίνεται αἰτία ν' ἀκούω ὅλα αὐτὰ τὰ καλὰ λόγια. . . Σᾶς βεβαιῶ, εἶμαι πολὺ συγκεκινημένος γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν συμπάθειαν ποῦ μοῦ δείχνετε. . .

Ἐνα πνιγμένον ἄθελο ἀναφυλλητὸ τοῦ ἀπῆντησε εὐγλωττότερα ἀπὸ κάθε λόγια.

— Ἄ ! μὰ ὅχι ἔτσι! . . . διέκοψε τότε καὶ ἐκεῖνος σοδαρευόμενος· δὲν εἶπαμε ἔτσι! . . . Μὴν εἰσθε κακὸ κορίτσι! . . . Φθάνει πειά. . . Μὲ κάνετε νὰ στεροχωροῦμαι. . . καὶ βλέπω ὅτι δὲν πρέπει νὰ μείνετε περισσότερο ἐδῶ. . . Νὰ πάγῃ ὁ Θεοδόσης νὰ φέρῃ ἓνα ἄμάξι καὶ νὰ γυρίσετε σπίτι. . . Δὲν θέλω νὰ σᾶς εὔρῃ, ἂν ἔλθῃ κανεὶς ἐδῶ. . .

— ὦ ! σᾶς παρακαλῶ. . . σᾶς ὀρκίζω. . . μὴ μοῦ τὸ κάμετε αὐτό! . . . ἀγκιστρῶθηκε εἰς τὰ χέρια του πάλι ἐκεῖνη. Θὰ πεθάνω ἀπὸ ἀγωνίαν ἂν δὲν ξεύρω τί θὰ γείνη. . . Ἀφῆστε με νὰ μείνω. . . Ἀφῆστε με. . . Δὲν θὰ μὲ ἰδῇ κανεὶς. . . Θὰ μαζευθῶ ἐδῶ σὲ μιὰ γωνίτσα νὰ σᾶς ἐνοχλῶ ὅσον τὸ δυνατόν λιγώτερο. Ἀλλὰ νὰ ἰδῶ. . . νὰ μάθω. . . Νὰ ξεύρω! . . . Σᾶς παρακαλῶ ! ἀφῆστε με. . .

Καὶ ἡ ἐπίκλησις τῶν ἀστροφώτων γαλάζιων ματιῶν ἦτο τόσον ἀνίκητη, ὥστε ὁ Ἀργίλλης ἔννοιε ὅτι δὲν ἤμποροῦσε ν' ἀντισταθῇ.

— Ἔστω! . . . εἶπε. Ἀλλὰ θὰ ἐπρωτιμοῦσα. . .

— Τίποτε. . . Τίποτε ! Μὴ συλλογίζεσθε ἐμένα. Φθάνει νὰ μάθω. . . δὲν θὰ μπορέσω νὰ κλείσω μάτι κι' αὐτὴν τὴν βραδυά. . .

Τὴν ἐκύτταξε συγκινημένος.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὅμως κουδούνισμα τὴν ἔκαμε ν' ἀντιναχθῇ ὁλόσωμη μὲ μάτια τρομαγμένα καὶ χλωμὴ σὰν κερί.

— Νὰ τοὺς! . . . νὰ τοὺς! . . . Οἱ μάρτυρες. . . ἐτραύλισε.

Ὁ Ἀργίλλης τὴν καθησύχαζε.

— Μείνετε σεῖς ἐδῶ, εἶπε. Ἄν εἶναι πράγματι, θὰ τοὺς δεχθῶ στὸ σαλονάκι. . . Ἄλλως δὲν θ' ἀργήσω περισσότερο ἀπὸ ἓνα λεπτό. . . Δὲν ἔχομε νὰ εἰποῦμε πολλὰ πράγματα.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὅμως ὁ Θεοδόσης ἀνοίγε τὴν πόρτα.

— Ὁ κ. Καβδάδης. . . εἶπε.

— Ἄ ! ὁ Μπάρμπα Σόλων! . . . ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά του ὁ Ἀργίλλης. . . Μὴν ταράσσεσθε. . . εἶναι ἓνας πατριχὸς μου φίλος. . . ὁ μόνος μου φίλος. . . σχεδὸν δεύτερος πατέρας μου. . . Μπορεῖτε νὰ τὸν δῆτε. . . δὲν πειράζει! . . . Θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ νὰ σᾶς γνωρίσῃ κι' αὐτός. . .

Ὁ Μπάρμπα Σόλων ἐμπῆκε ἀνήσυχος, ἀλλὰ εἰς τὴν θέαν τῆς εὐμορφῆς κόρης ἐστάθη ἀναποφάσιτος.

— Ἐλα Μπάρμπα Σόλων νὰ σὲ παρουσιάσω εἰς τὴν ἡρωΐδα τοῦ χθεσινοῦ ἐπεισοδίου. . . Δεσποινὶς Εὐρυάλη! σὰς παρουσιάζω τὸν κύριον Καθδάδη. . . Μπάρμπα Σόλων νὰ τὴν συγχαρῆς ἀπὸ καρδιάς. . . Χθές, ἀπὸ ὅσας ἤκουαν τὸν Λεβαντίνο ὑπῆρξε ἡ μόνη σωστὴ Ἑλληνίς. . .

Ὁ Μπάρμπα Σόλων ἐφίλησε τὸ χεράκι τῆς Φυλλίδος μὲ ὅλην εὐλαδῇ φιλοφροσύνην παλαιοῦ ἱππότου, ὥπως θὰ τὸ ἔκαμνε εἰς τὴν μητέρα τῆς ἢ καὶ τὴν γιὰγιά τῆς πρὸ πενήντα ἐτῶν.

— Εἶνε τιμὴ παιδί μου τοῦ σὰς γνωρίζω. . . εἶπε. Εἶνε τόσῳ σπάνιο σήμερα νὰ ξέρῃ κανεὶς νὰ στέκεται στὴν θέσι τοῦ καὶ ν' ἀναγκάζῃ τοὺς ἄλλους νὰ μὴ τὸ λησμονοῦν. . .

— Μόνο ὅτι φοβᾶται τοὺς μάρτυρας τοῦ Σαλῶ Γκουζᾶ. . . ἐγέλασε μὲ ὄρεξι ὁ Ἀργίλλης καὶ κοντεύει νὰ ἀρρωστήσῃ ἀπὸ τύφιν συνειδήσεως ὅτι ἔγεινε αἰτία ν' ἀναμιχθῶ. . .

Ὁ Μπαρμπα-Σόλων ἐκάθισεν εἰς τὴν πολυθρόνα μὲ καλὸ χαμόγελο πρὸς τὸ μέρος τῆς.

— Ἀλήθεια! εἶπε, πῶς ἔγειναν τὰ πράγματα: . . . Ἐγὼ ἔμαθα τὸ ἐπεισόδιον ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα, διότι μόνον μία πρωινὴ ἐφημερὶς τὸ εἶχε γράψῃ. . . Τί εἶδους κουμάσι εἶνε αὐτὸς ὁ Σαλῶ-Γκουζᾶ: . .

Ὁ Ἀργίλλης μὲ δυὸ λόγια τοῦ ἐξήγησε τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸ ποῖόν τοῦ Λεβαντίνου.

— Καὶ δὲν ἔστειλε ἀκόμη μάρτυρας: . . . εἶπε ὁ Μπαρμπα-Σόλων. Λοιπόν, ἐγὼ σὰς λέγω ὅτι δὲν θὰ στείλῃ. . . Πρῶτον αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν κανενὸς εἶδους φιλοτιμία. . . Ἐπειτα νοιώθει ὅτι ἐξετέθη ἀρκετὰ καὶ ὅτι περισσοτέρα συνέχεια τοῦ ἐπεισοδίου θὰ ξεσπάσῃ εἰς βάρος του. . . Λοιπόν, θὰ τὸ ρίξῃ ἀσφαλῶς στὸν κουφό. . .

— Λέτε: . . . εἶπε συνενώνουσα μὲ περιχαρῇ ἐλπίδα τὰ κερένια χεράκια ἡ κόρη.

— Δὲν λέγω. . . ἔχαμογέλασε ὁ Μπαρμπα-Σόλων, εἶμαι σχε

δὲν βέβαιος. . . Αὐτὰ ἔμως τὰ ὠραῖα μάτια μὲ τὴν ἔκφρασιν ποῦ ἔχουν τώρα, μοῦ ἐνθυμίζουν τὴν μακαρίτισσα τὴν μητέρα σας ὅπως τὴν ἐγνώρισα εἴκοσι χρόνια πρὶν. . . Ἐσεῖς βέβαια δὲν τὴν ἐγνώρισατε διόλου παρὰ ἴσως μόνον ἀπὸ φωτογραφίας. . . Εἶχε ἔμως ἀπαράλλακτα τὰ ἴδια μάτια καὶ τὰ ἴδια χρυσὰ μαλλιά. . . Τέλλο! πρέπει νὰ εἶσαι εὐτυχισμένος ὅτι τέτοια ὠραῖα μάτια ἐνδιαφέρονται γιὰ σέ. . .

— Εὐτυχισμένος, τιμημένος καὶ υπερήφανος. . . ἐσυμπλήρωσε ἐκεῖνος.

— Ἀχ! νὰ ἐγείνεται ὅπως τὸ ἐλέγατε. . . εὐχήθηκε ἡ κόρη ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν ἰδέαν αὐτὴν.

Ἄλλο κουδούνισμα ἔμως τὴν ἔκαμε νὰ τιναχθῇ διὰ μιᾶς σὰν ἠλεκτρισμένη.

— Αὐτὴν τὴν φορά. . . ἐτραύλισε μὲ πλανημένα μάτια, θὰ εἶνε δίχως ἄλλο οἱ μάρτ. . .

Ὁ Μπαρμπα-Σόλων ἐσηκώθηκε νὰ τὴν καθησυχάσῃ ἐνῶ ὁ Ἀργίλλης ἐπροχωροῦσε πρὸς τὴν πόρτα.

Ὁ Θεοδόσης ἐκτύπησε καὶ ἐμπῆκε.

— Εἶνε ἓνας νέος μ' ἓνα γράμμα. . . εἶπε. Ἀλλὰ δὲν τὸ δίνει. . . Θέλει λέει νὰ τὸ δώσῃ σὰ ἴδια τὰ χέρια σας. . .

— Χμ! ἔκαμε ὁ Ἀργίλλης προχωρῶν εἰς τὸν διάδρομον.

— Ἦουχάσετε. . . τὴν κατεπράϋνε ὁ Μπαρμπα-Σόλων. Ἀσφαλῶς εἶνε ὅπως σὰς εἶπα ἐγώ! . .

Ὁ Ἀργίλλης εἰς τὸν διάδρομον, εὐρέθηκε ἐμπρὸς εἰς νέον κρατοῦντα εἰς τὰ χέρια ἐπιστολήν.

— Ὁ κύριος Ἀργίλλης: . . εἶπε βγάζων τὸ καπέλλο του.

— Μάλιστα!

— Ὁ ἴδιος: . .

— Ὁ ἴδιος.

— Ἐχετε ἓνα γράμμα ἀπὸ τὸν κ. Σαλῶ-Γκουζᾶ ποῦ μοῦ εἶπε νὰ παρὰδώσω σὰ χέρια σας.

— Πολὺ καλὰ. . . εἶπε ἐκεῖνος παίρνων τὸ γράμμα καὶ ἀπολύων τὸν κομιστὴν μὲ κούνημα τῆς κεφαλῆς.

Μέσα εἰς τὸ γραφεῖον ὁ Ἀργίλλης ἀπεσφράγισε τὸ γράμμα, τὸ ἐδιάβασε γρήγορα γρήγορα καὶ ἔδαλε τὰ γέλια.

Τί εἶνε : τί εἶνε : . . ἐπετάχθηκε ἀκράτητη ἡ Φυλλίς μὲ τὴν λάμψιν τῆς ἐλπίδος εἰς τὰ τεντάνοιχτα μάτια τῆς.

— Ὁ εὐγενέστατος Σαλῶ — Γκουζᾶ . . εἶπε μὲ προσποιητὴν ἐπισημότητα ὁ Ἀργίλλης, μοῦ δηλώνει ὅτι δὲν ἔχει τίποτε ἀτομικῶς μ' ἐμένα, πρὸς τὸν ὅποιον τρέφει καὶ ἐξαιρετικὴν ἐκτίμησιν καὶ θεωρεῖ τὸ ἐπεισόδιον λήξαν . .

— Ποῦ εἶνε : ποῦ εἶνε νὰ τὸ ἴδῃ : . . ἄρπαξε ἡ κόρη τὸ γράμμα ἀπὸ τὰ χέρια του, λησμονοῦσα εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς καὶ τὴν παρουσίαν τοῦ Μπαρμπα - Σόλωνος καὶ κάθε ἐπιφύλαξιν.

Τὸ ἐδιάβασε τεντώνουσα τὰ βλέφρα διὰ νὰ διακρίνῃ τὰς λέξεις μέσα ἀπὸ τὰ δάκρυά τῆς. Καὶ τότε ἔξαφνα μὲ κρίσιν ὑστερικής χαρᾶς ὥρμησε πρὸς τὸν Ἀργίλλον, σὰν νὰ τὸν ξαναῆυρε, σὰν νὰ ἦτο ἀσφαλὴς τώρα πειά. Ἐγελοῦσε, ἔκλαιγε. Ἦτο μικρὸ παιδί ποῦ δὲν κρατεῖται . .

Ὁ Μπαρμπα - Σόλων ἐχαμογελοῦσε ἐνῶ ὁ Ἀργίλλης συγκεκινημένος ἐφίλοῦσε τὸ χέρι τῆς.

Καὶ ἄθελα ἐσύγκρινε ἀκόμη μίαν φορὰ τὴν ἀνάρρη, τὴν σνόμπ, τὴν ἐγωιστικὴν γυναῖκα ποῦ τὸν ἔπαιζε σὰν τὴν γάτα τὸ ποντίκι, μὲ τὸ θαρραλέον, τὸ αὐθόρμητον καὶ εὐγενικὸν πλάσμα, ποῦ τοῦ ἔδειχνε μὲ τόσῃν ἀνεπιφύλακτῃν εὐλικρίνειαν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀφοσίωσίν του.

Ἀλλὰ διὰ μιᾶς, εἶδε τότε τὸ προσωπάκι νὰ χλωμιάσῃ σὰν κερί, τὰ ματόκλαδα νὰ κλείνουν καὶ τὸ χέρι τῆς ν' ἀπλώνεται ὁρμεμ φύσις νὰ πιασθῇ κάπου, νὰ εὔρῃ στήριγμα . .

Ὅπως εἰς ὅλας τὰς ὑστερικές φύσεις, ἡ μεγάλη χαρὰ ἔφερνε τὸν ἀντίκτυπόν τῆς.

Ὁ Ἀργίλλης τὴν ἄρπαξε εἰς τὰ χέρια του νοιώθων νὰ χαλαρώνεται μέσα εἰς αὐτὰ τὸ κορμί τῆς καὶ τὴν ἔφερε εἰς τὸ ντιβάνι.

— Μπαρμπα - Σόλων . . λίγο αἶθερα . . λίγο νερό . . Θεοδόση ! . . Θεοδόση ! . .

Ὁ Μπαρμπα - Σόλων ἔτρεξε εἰς τὸν προθάλαμον, ἀλλὰ αἰθὴρ

δὲν ὑπῆρχε. . . Ὁ Ἀργίλλης ἄρπαξε τὸ μπουκαλάκι μὲ τὴν κοιλώνια. τῆς ἔδωσε νὰ μυρίσῃ, ἔδρεξε τοὺς κροτάφους τῆς, ἔξεκούμπωσε ἀκόμη εἰς τὸν λαιμὸ τὴν τραχηλεῖά καὶ ἐφάνηκε ἓνα κομ-



μάτι ἄχνὸ στῆθάκι σὰν ὑφασμένο ἀπὸ ἀχτίδες φεγγαριοῦ, δειλὰ εἰς τὴν ἀπαλὴν χλιαρότητά του.

Ὁ Θεοδόσης ἔφθανε ἐν τῷ μεταξὺ μὲ νερό, ἐνῷ ὁ Μπάρμπα-Σόλων ἔτρεχε εἰς τὸ ψαρμακεῖον.

Ἐκεῖνη ἄνοιξε ἄτονα τὰ μάτια τῆς, ἀντίκρυσε τὴν ἀνήσυχην μορφὴν τοῦ Ἀργίλλη νὰ σκύδῃ ἐπάνω, ἐννοίωσε ὅτι ἦτο μέσα στὰ χέρια του καὶ τὸν ἀτένισε μὲ τέτοιαν Παραδεισιακὴν ἔκστασιν ὥστε τὰ ξανάκλεισε πάλι νὰ κρατήσῃ τὸ καλὸν ὄραμά τῆς. . .

Ὁ Ἀργίλλης ἀντελήφθη τότε εἰς τὴν ραδινὴν ἀπαλότητα τοῦ

ἐκαμπύλωνε ἐπάνω εἰς τὸ χέρι τοῦ τοῦ λουλουδένιου λαϊμάκι, καὶ νὰ σφύξῃ καὶ νὰ τὸ ἀνασηκώσῃ εἰς τὸν παλμόν τοῦ. Τὴν πηγγὴν τῆς ζωῆς ποῦ ἐκτυποῦσε σὺν σφυράκι εἰς τὴν καρωτίδα. Περιέργως τὸ θέαμα αὐτὸ τὸν ἐτάραξε.

Ἐννοιωθε τὴν χλιαρότητα τοῦ παιδικοῦ κορμιοῦ τῆς εἰς τὸ δικό του καὶ τὸ ἄγγιγμα αὐτὸ τοῦ ἔτελνε σὺν ρεύματα νευρικοῦ ρευστοῦ εἰς τὰ φλέδας τοῦ. Καὶ ἐσυλλογίσθηκε διὰ μιᾶς, ὅτι ἡ νέα αὐτὴ καὶ ἀνθισμένη ζωὴ ποῦ ἐκρατοῦσε εἰς τὰ χέρια τοῦ. ἦτο δική του *ἂν ἤθελε*, ὅτι ἔπαλλε γι' αὐτόν. . . ὅτι εἶχε ἀπελπισθῇ, κλάψῃ, χάσῃ τὰς αἰσθήσεις τῆς γι' αὐτόν, καὶ ὅτι δὲν εἶχε παρὰ νὰ σκύψῃ γιὰ νὰ τὴν δρέψῃ. . .

Ἐννοιωθε ὅτι τὸ ἄγγιγμά τοῦ ἂν ἔκυρτε, ἓνα φιλὶ ποῦ θὰ ἐσφράγιζε εἰς τὸ μισανοικτὸ χεῖλάκι τὴν ἡμιπάδα τῶν δοντιῶν, θὰ ἦτο τὸ ἡρωϊκώτερον φάρμακον, τὸ σάλπισμα τῆς Ἀναστάσεως ποῦ θὰ ἔχουε μαζὺ μὲ τὴν ζωὴν, τὸν ἔρωτα καὶ τὴν εὐτυχίαν. . .

Ἀλλὰ ἡ μορφὴ τῆς Ἀλλῆς, ποῦ ἐπεφάνη ἀμέσως κυριευτική, τὰ σκληρὰ μάτια ποῦ τὸν ἐκύτταξαν μίαν στιγμὴν ὅπως κυττάζει τὸ μυστήριον τοῦ σκότους, τὸν ἔκοψαν.

Ὅχι! δὲν ἦτο ὁ δρόμος τοῦ αὐτοῦς. . .

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν καὶ ἡ Φυλλὶς ξανάνοιξε τὰ μάτια καὶ ἀποπωμένη ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀνεκάθισε.

— Δόξα τῷ Θεῷ. . . ἀνεστέναξε. "Ἐφυγε αὐτὸς ὁ ἐφιάλτης". . .

Τότε ὅμως ἐννοίωσε ἀνοικτὴν τὴν τραχηλιά τῆς καὶ μὲ συναίσθημα ἐξαφνικῆς αἰδημοσύνης, αὐτὴ ποῦ εἰς τοὺς χοροὺς δὲν ἐδίσταζε νὰ δείχνῃ εἰς τῆς ἐξώστηθαις τουαλέτταις τὸ διπλάσιον, τὴν ἐσυμμάζεψε εἰς τὸν λαϊμό τῆς καὶ τὴν ἐκράτησε κλειστήν.

Ἐνα ποτηράκι κονιάκ ἀκόμη, ἓνα ἐλαφρὸ πέρασμα τῆς βρεγμένης πετσέτας, καὶ τὸ καθαρὸ προσωπάκι ἔλαμψε πάλι σὺν νέῳ λουλουδι εἰς τὸ φῶς τῆς αὐγῆς.

Καὶ ἔρθῃ τώρα, χωρὶς τὸ γουνωτὸν ἐπανωφόρι ἐμπρὸς εἰς ἓνα μεγάλον καθρέπτη, διόρθωνε τὴν τουαλέττα τῆς.

Ὁ Ἀργίλλης τὴν ἔδλεπε σιωπηλά, παρακολουθῶν εἰς τὰς κι-

νήτεις τὸ κουκλίστικο κορμάκι, εἰς τὸ ὁποῖον κάθε σήκωμα τῶν χειρῶν ἔδιδε καὶ ἄλλην γραμμὴν, ἐτόνιζε τὴν τορνευτὴν καμπυλότητα τῶν λαγόνων καὶ ἔκαμνε τὸ ὕψοςμα νὰ παίξῃ εἰς τὸ λυγισμὸ τῆς μέσης, διὰ νὰ καταλήξῃ χυτὸν εἰς τὴν θαμπὴν ἀχνάδα τῶν λεπτοκαμωμένων σφυρῶν.

Καὶ σὰν νὰ τὴν ἔβλεπε πρώτην φοράν, ἐθαύμαζε πόσον καλοπλασμένη ἦτο καὶ ἀπορούσε πῶς τόσο καὶρὸ τυφλωμένος εἰς ἄλλα δὲν ἔβλεπε αὐτὸ τὸ λουλουδί ποῦ ἐπερνόυσε δίπλα του.

Ἐκείνη τελειώνουσα ἔφερε γύρω εἰς τὸ δωμάτιον τὸ βλέμμα.

— Τί καλὰ ποῦ τὸ ἔχετε φτειάσῃ τὸ γραφεῖο σας. . . σωστὸ μουσεῖο! . . . εἶπε, δείχνουσα χίλια δυὸ μικροπράγματα. Ἀναμνήσεις, εἰκόνας, ὅπλα κρεμασμένα εἰς τοὺς τοίχους.

— Δὲν ἔχει κανένα ἄλλο προσόν παρὰ ὅτι εἶνε ἀναπαυστικὸ στὴν ἐργασία μου. . . εἶπε ἐκεῖνος. Ἄλλως τε βλέπετε δὲν ἔχει κανένα ὠρισμένον ρυθμόν. Ἐνδιαφέρομαι νὰ ἔχω γύρω μου μερικὰ ἀγαπητὰ πράγματα καὶ πρὸ παντὸς χουζοῦρι. . . εὐμάρειαν. Βαθειαῖς πολυθρόνες καὶ βαθειὰ ντιδάνια νὰ μισοθάφτεται κανεὶς ὅταν εἶνε πολὺ κουρασμένος ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ νὰ ἐργάζεται μετ' ἀνάπαυσιν ὅταν ἔχῃ κέφι. . .

Ἡ Φυλλὶς ἀναστέναξε ἀκόμη μίαν φορά μετ' ἀνακούφισιν.

— Τί καλὰ ποῦ νοιώθω τώρα χωρὶς αὐτὸ τὸ βάρος. . . Κι' αὐτά. . . ἐξηκολούθησε δείχνουσα τὴν στοῖβα τῶν χειρογράφων εἰς τὸ χαμηλὸ Ἀραβικὸ τραπεζάκι.

— Ἄ! εἶνε τὸ καινούργιο βιβλίον ποῦ ἐτοιμάζω. . .

— Καὶ τί ἐργασία! . . . εἶπε ζυγίζουσα τὴν στοῖβα. . . Δὲν θὰ ἔλεγα ποτὲ ὅτι ἐργάζεσθε τόσο πολὺ. . .

— Χωρὶς τὴν ἐργασία δὲν θὰ εἴμπορούσε κανεὶς νὰ ζῇσῃ. . .

— Καὶ δὲν ἔχετε κανένα νὰ σᾶς βοηθῇ :

— Εἰς τί : . . ἐγέλασε μετ' θυμηδίας ἐκεῖνος.

— Νὰ εἰς τὴν ἀντιγραφὴν ἔξαφνα. . .

— Νὰ! ὅταν μερικὰ μέρη εἶνε πολὺ διορθωμένα, τὰ σημειώνω μετ' κόκκινον μολύδι καὶ ἐκεῖ καρφιστώνεται ἓνα ἀντίγραφον ἐπάνω των. . . Ἐξαφνα ὅπως ἐδῶ! . . .

Καὶ διαλέγων ἓνα χειρόγραφον, τῆς ἔδειξε τὴν διαφορὰν τοῦ χαρακτῆρος.

— Τί διασκεδαστικό! . . Δὲν μὲ παίρνετε ἐμένα γιὰ ἀντιγραφέα σας. . . ἐγέλασε μισὸ σοβαρά, μισὸ ἄστεϊα. . . Θὰ ἤμουν τόσο εὐχαριστημένη νὰ σᾶς βοηθῶ. . . Ἀλλὰ βέβαια! ἐπρόσθεσε πονηρὰ δὲν θὰ ὑπάρχηῃ κενὴ θέσις. . .

— Νομίζετε ὅτι εἶνε τόσο εὐχάριστο. . . εἶπε ἐκεῖνος.

— Ἄ! ἐγὼ δὲν βαρυέμαι τέτοια πράγματα. . . ἐπλειοδότησε ζωηρὰ ἢ κόρη· ἀπ' ἐναντίας θὰ ἤμουν ἐνθουσιασμένη. . .

— Τότε μάλιστα κενωθῇ ἡ θέσις θὰ ἴδουμε. . . Μόνο δὲν ξέρω. . . ἐγέλασε, μὴ τυχὸν μοῦ ζητήσετε πολὺ μεγάλον μισθόν. . . Ἐχετε μεγάλας ἀπαιτήσεις. . .

— Ἐξαρτᾶται! . . ἐξαναῦρε ἐκείνη τὴν παληὰν εὐθυμίαν τῆς. Ἄλλοτε πολὺ φθηνὰ. . . ἄλλοτε πολὺ ἀκριδὰ! . . Ἄλλοτε οὔτε μὲ ὅλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου. . . ἄλλοτε μὲ τίποτε! . .

Τὴν στιγμὴν ὅμως αὐτὴν ἐκόπηκε ἀποτόμως. Εὐρέθηκε ἀντιμέτωπη μὲ μεγάλῃν φωτογραφίαν τῆς Ἀθηνᾶδος, τοποθετημένην εἰς ὥραϊον πλαισίον ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Λίγαις στιγμαῖς σιωπῆς ἐμεσολάδησαν.

— Πολὺ ὥραία ἡ κυρία Προφύλη. . . εἶπε μὲ ἄλλον τόνον, ἀφίνουσα τὰ χειρόγραφα καὶ γυρίζουσα ἀπὸ τὴν ἄλλην μεριά.

Ὁ Ἀργίλλης ἐνοιωσε ὅτι ἡ γοητεία διελύθη.

— Ναί. . . πολὺ ὥραία! . . εἶπε ἀπλᾶ.

Ἐπῆγε πρὸς τὸ παράθυρο, ὅπου ἔμεινε λίγην ὥρα ἀκίνητη μὲ τὸ μέτωπον εἰς τὸ τζάμι. Ἐπειτα ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ντιβάνι καὶ ἐπῆρε τὸ ἐπανωφόρι.

— Πῶς; φεύγετε. . . ἐσηκώθη σπεύδων νὰ τὴν βοηθήσῃ. Δὲν θὰ περιμένετε τὸν Μπάρμπα-Σόλωνα ποῦ θὰ περιπλανᾶται; Κυριακάτικα νὰ εὕρῃ γιὰ χατῆρι σας ἀνοικτὸ φαρμακεῖο. . .

Ἀνέδλεψε.

— Τὴν ἀγαπᾶτε πολὺ. . . εἶπεν ἀπροόπτως, σχεδὸν ἀπότομα.

Σκιά ἐπέρασε ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ Ἀργίλλη.

— Τί ἐρώτησις! . . ἐπροσπάθησε νὰ κρυφθῇ μὲ βεβιασμένον

χαμόγελο ἐπιπλήξεως. Λοιπόν, εἴμπορεῖτε νὰ εἰσθε βεβαία ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς κυρίας Προφύλης. . . εἶπε μὲ πεποίθησιν, σχεδὸν μὲ πείσμα.

Τὸν ἐκύτταξε ἄπιστα.

— Τὸυλάχιστον ἕως χθὲς εἰσθε ἐρωτευμένος μαζί της. . .

— Ἰσως! εἶπε ἐκεῖνος δύστροπα. Σᾶς βεβαιῶ ὅμως ὅτι οὔτε ὑπάρχει, οὔτε θὰ ὑπάρξῃ τίποτε μεταξὺ μας, ἐτόνισε καὶ πάλιν. . . Δὲν εἶνε κανεὶς αἰωνίως ἀνόητος. . .

Ἡ κόρη τὸν ἐκύτταξε ἀπορημένη, τόσον γιὰ τὰ λόγια ὅσον καὶ γιὰ τὸν τόνον του.

— Δὲν πιστεῖω νὰ σᾶς ἐπηρέασαν τὰ λόγια τῆς μάσκας χθὲς. . . εἶπε μὲ ἐξαφνικὸν φῶς εἰς τὰς σκέψεις της.

Ἐσήκωσε τοὺς ὄμους. . .

— Ξεύρετε ὅτι φεύγει. . . ἐπρόσθεσε διστακτικὰ σὲ λογὰκι ἢ κόρη.

— Ναί! ἐκούνησε τὸ κεφάλι ὁ Ἀργίλλης σὰν νὰ τὸν ἐνωχλοῦσε ἡ ὁμιλία αὐτῇ.

Ἡ Φυλλίς ἔνοιωσε ὅτι ἔπρεπε νὰ σταματήσῃ. Ἐκοντοστάθηκε ἀκόμη μίαν στιγμὴ, ἔτερε τὸ βλέμμα γύρω εἰς τὰ κομφοτεχνήματα τῶν τοίχων, τὴν δεσμίδα τῶν χειρογράφων, τὸ βαθύ ντιβάνι, τῆς πολυθρόνας, ἔπειτα τὴν φωτογραφίαν καὶ ἔπνιξε ἀναστεναγμόν.

Τὸ κουδοῦνι ἀντήχησε.

Ὁ Μπάρμα-Σ λων, ἀναγκασθεὶς νὰ πάγῃ εἰς τὴν ἀτυνομικὴν διαβύθυσιν διὰ νὰ μάθῃ ποῖο ἦτο τὸ διανυκτερεῖον φαρμακεῖον, ἔβηκε μὲ τὸν αἰθέρα καὶ ἓνα μπουκαλάκι ἀναληπτικοῦ.

— Εὐτυχῶς Μπάρμα-Σίλων δὲν ἐχρευσθήκαμε τίποτε. . . εἶπε εὐθυμῶς ὁ Ἀργίλλης. Ἡ δεσποινὶς Εὐρυάλη μάλιστα ἦταν ἔτοιμη νὰ φύγῃ. . .

— Ἀ! ὄχι δά. . . διεμαστυρήθη ἐκεῖνος. Τώρα ποῦ ἦλθα ἐγώ. . . Μοῦ χρωστᾶτε καὶ γιὰ τὸν κόπο ποῦ ἔκαμα ἃ γυρίζω εἰς τὰ φαρμακεῖα. . . μένετε λοιπόν, γιὰ νὰ μὲ πληρώσετε, ἀκόμη μίαν στιγμὴ. . .

Ἡ Φυλλίς ἐκάθισε μὲ γλυκὸ χαμόγελο εἰς μίαν πολυθρόνα, χωρὶς νὰ βγάλῃ τὸ ἐπανωφόρι της.

Τότε καὶ ὁ μεγάλος γάτος τῆς Ἀγκύρας, ὁ ὁποῖος ἐμπῆκε μαζὺ μὲ τὸν Μπάρπα-Σόλωνα, εὐρίσκων τῆς ἀρεσκείας του φαίνεται· τὸ γουνωτὸ ἐπανωφόρι, ἀφοῦ ἐτρίφθηκε λιγάκι καμπουριάζων ἐπάνω, ἐπήδησε νὰ καθήσῃ εἰς τὰ γόνατά της χωρὶς νὰ ζητήσῃ καμμὴν ἄδειαν.

— Τί θαυμάσιον ζῶον! . . . εἶπε ἐκείνη καὶ προπάντων τί περίεργα μάτια. . . Σμαράγδια ἀληθινά. . .

Εἶνε ὁ ἐφέστιος Θεὸς ἐδῶ μέσα. . . εἶπε ὁ Ἀργίλλης· ὁ καλύτερός μου σύντροφος. . .

— Καὶ πῶς τὸν λέτε. . .

— Τὸ ὄνομα ἐνὸς παλαιοῦ Πέρσου βασιλέως «Χοσρόης»! Ὁ Χοσρόης τῆς Βυζαντινῆς ἱστορίας. . .

Ἡ Φυλλίς ἄρρωστη καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν εὐμορφὴν σύγχρονην ἀρρώστεια τῆς Βυζαντινολογίας καὶ μνηώδης συλλέκτρια βυζαντινολογημάτων, ἐκούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ μεγαλοπρεπὴς Χοσρόης, γλυκαθεὶς ἀπὸ τὰ χάδια, ἐτακτοποιήθηκε εἰς τὰ γόνατά της, ἐκαλοκάθησε διπλῶν τὰ βελονδένια τοῦ πόδι καὶ εἰς ἔνδειξιν εὐαρεσκείας ἀρχισε τὸ διατονικὸν ναργιλεδάκι του.

— Ἄ! βλέπω ὅτι διὰ μιᾶς ἐγίνατε φίλοι. . . εἶπε ὁ Ἀργίλλης. Προσέχετε! ἐγέλασε, μήπως τυχὸν τοῦ ἐκτυπήσατε στὸ μάτι. . . Εἶνε, ξεύρετε φοβερὸς δὲν Ζουὰν τῆς γειτονίας. . . Δὲν τὸν φθάνει ποτὲ τὸ χαρέμι του καὶ κυττάζει πάντοτε καὶ τὰ ξένα κεραμίδια. . .

— Καὶ δὲν τὸν σωφρονίζει τοῦλάχιστον τὸ παράδειγμα τοῦ ἀφέντη του. . . ἐπείραξε γελῶσα ἐκείνη.

— Προσωρινῶς ὁ ἀφέντης του περιορίζεται νὰ ἐρωτεύεται τὰς ἡρωίδας ποῦ πλάττει εἰς τὰ χειρόγραφα του. . . Καὶ ἴσως, ἐσυμπέρανε, εἶνε ἡ καλλίτεrais ἐρωμέναις αὐταῖς. . .

— Μ' αὐτὴν τὴν δίαιταν. . . ἐγέλασε ξαναβρίσκουσα ἔλπην τὴν παλαιὰν ἐπιθυμίαν της ἡ κόρη, δὲν ὑποθέτω ὅτι θὰ αἰσθάνεσθε τὸ στομάχι σας πολὺ χορτάτο. . . Μοῦ ἐνθυμίζει τὰ συμπόσια τοῦ μα-

καρίτη Νασορεδὶν Χότζα, ποῦ ἐχόρταινε μὲ τῆς μυρωδιαῖς τοῦ διπλανοῦ του μαγειριοῦ. . .

— Αἱ ! ποιὸς ξέρει. . . Ἴσως αὐτὸ νὰ εἶνε τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς ! . . Νὰ μὴ χορταίνῃ κανεὶς ἀπὸ τίποτε. . . εἶπε ἐκεῖνος.

— Ὁμολογῶ εἰλικρινῶς ὅτι δὲν εἶμαι αὐτῆς τῆς θεωρίας . . ἐγέλασε τολμηρὰ ἐκείνη, ἐντελῶς πειὰ ἢ παληὰ Φυλλίς. Ὁ καλὸς Θεὸς ἔδωσε εἰς τὸν ἄνθρωπο ἓνα σωρὸ ὥραϊα πράγματα καὶ εἶνε κρίμα νὰ τὰ βλέπῃ κανεὶς μόνον χωρὶς νὰ ἐπωφεληται. . .

— Χμ ! ἐφ' ὅσον ἡ γεῦσις ποῦ ἀφίνουν δὲν εἶνε ἄσχημη. . . ἀντέκρουσε ἐκεῖνος.

— Ἄς διαλέγῃ κανεὶς ὅτι καλὸ εἶνε μέσα καὶ εἰς αὐτὸ τὸ κακόν. . . ἐσεῖς δὲν μᾶς ἐλέγατα κάποτε αὐτὴν τὴν θεωρίαν ποῦ ἐφεῦρε. . . ποιὸς ἐλέγχατε : Ἄ ! ὁ Ἐπίκουρος !

— Αὐτὸ κ' ἐγὼ ἔκαμα εἰς τὴν ζωὴν μου. . . ὅταν εἰμπόρεσα. . . καὶ ὅσο εἰμπόρεσα. . . ἀνεστέναξε κ' ἐκεῖνος. Ὁ αἰώνιος κόρος ὅμως δὲν ἔχει συγγνώμην. . . σὲ στομώνει σὲ λιγάκι καὶ εἰς τὰ πράγματα ποῦ ἐπόθησες τὸ πειρὸ πολύ. . . Καὶ τὸ κακὸ εἶνε . . . ἐπρόσθεσε ὅτι χωρὶς κόρον πάλι δὲν θὰ ὑπῆρχε προόδος. . . ὁ κόσμος θὰ ἦτο στάσιμος καὶ καταδικασμένος. . .

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μπαρμπα Σόλων, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκούσει τὴν μικρὴν μονομαχίαν των μὲ ἐνδιαφέρον, τοὺς ἐκύτταζε μὲ καλὸ χαμόγελο ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του, παραξενευόμενος λιγάκι διὰ τὴν τολμηρὰν ἐξυπνάδα τῆς κόρης καὶ διὰ τὴν ἀποφασιστικὴν ἐλευθεροστομίαν τῆς.

Αἱ ! ἐσκέπτετο μελαγχολικά. Ἡ τωρινὴ πλάσις δὲν μοιάζει καθόλου μὲ τὴν παληά, τὴν δική μας. . . Ποῦ ἄλλοτε ἓνα κορίτσι νὰ σοῦ μιλῇ μὲ τέτοιο θάρρος ὡς ἴσος πρὸς ἴσον. . . Ποῦ ! ἄλλοτε νὰ ἔχουν τέτοιαν τόλμην ἰδεῶν, ἀποφάσεων καὶ πράξεων. . . Νὰ βάζουν εἰς τὴν θέσι του ἓνα ἀγενῆ, νὰ τρέχουν εἰς τὸ σπίτι ἐνὸς νέου ἀνθρώπου χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται κίνδυνον. . . νὰ θεωροῦν ὅλα δικαιώματά των. . . Λοιπόν, βέβαια ! δὲν ὑπάρχει ἀμφισβολία ! . . Ὅλα αὐτὰ εἶνε προόδος καὶ προόδος ἀναμφισβήτητος ποῦ δὲν ἔχει καμ-

μίαν σύγκρισιν μὲ τὰ χαμηλωμένα μάτια, μὲ τὴν ἀτολμίαν, μὲ τὴν ὑποκρισίαν καὶ τὴν ψευτιά τῆς δικῆς μας ἐποχῆς. . .

Ὅταν σὲ λιγάκι ἡ ρόδες τοῦ ἀμαξιοῦ ποῦ ἔπαιρνε τὴν Φυλλίδα ἀκούσθηκαν ἀπομακρυνόμεναι καὶ ὁ Ἀργίλλης ξαναμπήκε ἀπὸ τὸ προδόγημά της, ὁ μπάρμπα Σόλων ἐξουλοῦσε σκεπτικὰ εἰς τὰ δάκτυλα τὸ χονδρὸ ποῦρο του, ἡδονιζόμενος εἰς τὸν ἐλαφρόν του κριγμὸν πρὶν τὸ ἀνάψῃ.

— Εἶνε περίεργο, εἶπε, πῶς ὅλα τὰ πράγματα, μορφαὶ καὶ χαρακτήρες, ξαναγυρίζουν σ' αὐτὸν τὸν κόσμον σὰν νὰ εἶνε μία ἀδιάκοπη περιοδικὴ ἐμφάνισις τοῦ ἴδιου ρυθμοῦ. . . Πρὸ πενήντα χρόνων ὅταν ἐγνώριζα τὴν μητέρα της, θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς ἦταν ἡ ἴδια μορφή, στάσις, ὁμιλία, ἀνάστημα. . . Ἐνθυμοῦμαι μάλιστα ὅτι τὴν εἶχα προσέξῃ μέσα στῆς ἄλλαις ἀπὸ κάποιαν τολμηράν ἔκφρασιν εἰς τὰ μάτια καὶ τὸν χαρακτήρα της. . . Καὶ τώρα ποῦ ἀκουα τὴν κόρη νὰ μιλῇ, ἐσκέφθηκα ὅτι ἡ κληρονομικότης ἔκαμε τὸ ἔργον της καὶ ὅτι ἡ παλῆὰ ψυχούλα ἐζωντάνευε καὶ αὐτὴ στο σῶμα τοῦ παιδιοῦ, μὲ κάποιαν πρόοδον βέβαια εἰς τὴν ἐξελίξιν της. . . Ὅλα ἔρχονται, ξαναέρχονται, φεύγουν, ξαναγυρίζουν. . . Μόνον ὁ ρυθμὸς ποῦ τὰ κινεῖ μένει πάντα ὁ ἴδιος.

— Δὲν ξεύρω ὅμως ἂν προτιμᾷς αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἐξελίξεως. . . ἐγέλασε ὁ Ἀργίλλης· τὴν νέα γυναῖκα. . .

— Ναι! δὲν ξεύρω. . . Ἴσως ἡ ὑπερβολικὴ ἐλευθεροστομία εἰς ἓνα κορίτσι· νὰ πειράζῃ τὰ ἀσυνείθιστα αὐτιά. . . Ἐγὼ ὅμως ἤμουν πάντοτε ὑπὲρ τῆς ἐξελίξεως ποῦ ὕψωσε τὴν σημαίαν αὐτῆς τῆς νέας ἀντιλήψεως. Τὴν εὑρισκα πάντοτε ἀληθινήν, δικαίαν, γεμάτην αὐτοπεποίθησιν καὶ ζωήν. . .

— Φαντάζεσαι ὅμως τί θὰ εἶναι ὁ αὐριανὸς βαθμὸς τῆς ἐξελίξεως αὐτῆς : . . . Τὰ παιδιὰ ἔξαφνα τῆς Φυλλίδος : . . .

Πιθανόν! Πάντως ὅμως δὲν θὰ ἔχουν καμμία σύγκρισιν μὲ τὴν γυναῖκα τῆς ἐποχῆς μου. . . ἐκοῦνητε τὸ κεφάλι ἐκεῖνος. Τὴν ψευτικὴ καὶ προσποιημένην κόρη ποῦ ἔκρυβε πίσω ἀπὸ τὴν σπουδαζμένην ἐπιφυλακτικότητά τὰ ὑποκριτικὰ λόγια καὶ ἀπὸ τὰ χα-

μηλωμένα μάτια τὴν ἴδια, ὥσως καὶ χειρότερη ἀνθρώπινη ψυχὴ. . . Τώρα τοῦλάχιστον ὁ κόσμος εἶνε εὐλικρινέστερος. . . Δὲν κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν μάσκα τῆς ψευτιάς καὶ τῆς ἀπάτης. Ἐγὼ θὰ ἤμουν ἐνθουσιασμένος ἄλλοτε μὲ μιὰ τέτοιαν θαρραλέαν καὶ ἐντιμὴ γυναικα, ἀληθινόν σὺντροφον καὶ ὄχι ἐπιπλο. . . καὶ ὄχι δούλην. . . ἀπλὴν ἡδονοδοτικὴν καὶ παιδοποιητικὴν μηχανήν. . .

Καὶ εὗρεῖς Ἄριστε. . . ἐτελείωσε ἀνάβων τὸ ποῦρο του. Ὑποθέτω τὸ ἔχει καταλάβει ἤδη. . . Ἢ κόρη αὐτὴ εἰς ἀγαπᾷ. . .

Ἀργὰ ὁ Ἀργίλλης ἀφήνων τὸ γραφεῖον τοῦ διέκρινε κατὰ ἄσπερον εἰς τὸν τάπητα. Ἐνα μικροσκοπικὸ μαντηλάκι, ὑγρὸ ἀκόμῃ ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς κόρης. Τὸ ἐπῆρε εἰς τὰ χέρια σὰν ἄσπερον πεταλούδα καὶ τὸ ἐκύταξε μὲ περίεργήν συγκίνησιν.

— Δάκρυα ποὺ ἐχύθησαν γιὰ μένα! . . εἶπε. Δὲν τὸ βλέπει αὐτὸ κανεὶς συχνὰ στὴν ζωή. . .

Καὶ μὲ εὐλάβειαν ἤνοιξε τὸ γραφεῖον τοῦ καὶ τὸ ἐφύλαξε προσεκτικὰ σὲ κομψὸ κουτί ἀπὸ Ἰαπωνικὴν λάκα.

Σ

Εἰς τὴν μητέρα φύσιν

Ὅσο ὁ Μπάρμπα-Σόλων ἦτο ἐκεῖ, ὁ Ἀργίλλης δὲν ἐννοιωθε καθαρὰ τὴν ψυχολογικὴν του κατάστασιν. Ἡ παρουσία του καὶ ἡ συντροφία τὸν ἀπασχολοῦσαν.

Ὅταν ἔμως τὰ βήματά του ἀντήχησαν εἰς τὴν σκάλα καὶ ἡ πόρτα ἐδοῦπησε καὶ εὐρέθηκε μὲ ἀφηρημένα μάτια εἰς τὴν πολυθρόνα, τότε διὰ μιᾶς ἦλθε ἄφωνος σὺντροφος ἀπέναντί του μὲ τὴν παλάμην εἰς τὸ σαγῶνι, ἢ ἀχνόφεγγη μορφὴ μὲ τὰ χρυσοφλογα μαλλιά ποῦ εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐξορίσῃ ἀπὸ τὴν ζωὴν του.

Ἐκοῦνησε τὸ κεφάλι σὰν διὰ νὰ τὴν διώξῃ. Ἐκείνη ἔμως δὲν ἔφραυε καὶ τὸν ἐκύταξε πάντα μὲ τὸ εἰρωνικόν της χαμόγελο. . . Τὰ σκληρὰ μάτια ἐδοθίζοντο μέσα εἰς τὰ δικά του.

Ἐσχηώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα καὶ εἶδε ἐμπρὸς τοῦ τὸ ἀνοιγ-
 μένον γράμμα, καὶ δίπλα εἰς τὸ τραπέζι τὴν φωτογραφία τῆς.

Ἐπῆρε τότε ἀποφασιστικὰ τὸ γράμμα καὶ τὸ ἔρριξε εἰς τὴν
 θερμάστρα, ἔπειτα ἔρριξε τὴν φωτογραφία εἰς τὸ συρτάρι τοῦ γρα-
 φείου του.

Ἐννοοῦσε νὰ ξεκαθαρίσῃ τῆς δουλειαῖς του καὶ ὁ Τέλλος Ἀρ-
 γίλλης ἦτο ἀνθρώπος ἀποφάσεως.

Ἄν ἐπῆρε ἔμως ἀπὸ τὴν μέση τὸ γράμμα καὶ τὴν φωτογρα-
 φίαν, ἡ ἀχνὴ μορφή ἔμενε πάντα ἐκεῖ ἀπέναντί του μὲ τὰ μάτια προ-
 σηλωμένα εἰς τὰ δικά του καὶ τὸ σαγῶνι εἰς τὴν παλάμην τῆς.

— Ἄ! ὄχι! ἐπινάχθηκε ἀντιστρόφως τώρα ἂν τὸ βουνὸ δὲν
 φεύγει ἀπὸ τὸν Μωάμεθ, φεύγει ὁ Μωάμεθ ἀπὸ τὸ βουνό...

Ἐξήγησε τὸ ἐπανωφόρι του καὶ σὲ λιγὰν ἀνέπνεε μὲ ἡδονὴν
 τὸν παγωμένον ἀέρα τοῦ σκοτεινοῦ δρόμου.

Ἡ ἀπόκρηξ ἦσαν εἰς τὴν βράσι των. Ἀπὸ ὅλα τὰ στενὰ
 ἔφθιναν τόνοι τραγουδιῶν καὶ κιθάρας, ἀπὸ μερικὰ χαμόσπιτα καὶ
 ρυθμοὶ νησιώτικου χοροῦ.

Στῆς ἀκροί... Μωρ' στῆς ἀκροί...

Στῆς ἀκρίβειας τὸν καιρό...

Ἐπαντρεύτηκα κ' ἐγώ...

Ἀπὸ παντοῦ διεσταυρώνοντο συντροφιαὶς μασκαράδων, ἡ περισ-
 σότεραις μὲ τὰ προχειρότερα μέσα, σεντόνια, χάρτινες περικαψα-
 λαίαις, παλὴν φουστάνια γιὰ τοὺς ἄνδρας, γυναῖκες ἀπάχηδες.

Ὁ Ἀργίλλης ἀγέδιασε. Ὅλη αὐτὴ ἡ κουρελλαρία συρομένη εἰς
 τοὺς δρόμους καὶ χρησιμεύουσα ὡς μάσκα τῆς χαρᾶς, τοῦ ἐπρόσβαλε
 τὴν αἰσθητικὴν καὶ τὸν ἀποκαρδίωνα.

Μία δύο καλῆτεραις παρέαις τὸν ἐσταμάτησαν καὶ τοῦ εἶπαν
 τὸ ὄνομά του μὲ τῆς ἡλιθιώτεραις κοινοτοπίαις ποῦ εἶχε ἀκούσῃ
 ποτέ. Ἐνόμιζες ἔτι ἡ μάσκα εἶχε κουτιάνη τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐκαμε ἓνα γύρο καὶ ἐπέστρεψε πάλι εἰς τὸ σπίτι του.

Ἐκεῖ ἔμως τὸν ἐπερίμενε πάντοτε ἡ γλωμὴ μορφή ἀπὸ τὸ

θαμπό βάθος της. Ἐδοκίμασε τότε νὰ τὴν διώξῃ συλλογιζόμενος τὴν Φυλλίδα. Ἐπιμένων μὲ κάποιον σαρδισμὸν εἰς τὴν ἀπελπισίαν της, τὰ δάκρυά της, κατόπιν τὴν νευρικὴν χαρὰ της, τὰ μουσκαριμμένα φωτεινὰ μάτια, τὸ ξεκουμπωμένο λαιμάκι ὅπου ἔσφυζε τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς... Ἀκόμῃ τὴν κομπήν κουκλίστικη στάσιν της ἔμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτη καὶ τῆς εὐγενικαῖς καμπύλαις ποῦ ἐσχεδιάζε εἰς τὸ σωματάκι της τὸ σήκωμα τοῦ χεριοῦ. . .

Ἡ σκέψις αὐτὴ περιέργως τὸν ἀνεκούφιζε. Τότε ἐπέμεινε σ' αὐτήν.

Καλὰ λένε τὸ ἓνα φίδι τρώγει τ' ἄλλο. . .

Κ' ἐνῶ ἐγδύνετο, ἐσκέπτετο τὰ κομμένα λόγια της, τὸ βλέμμα τῆς ἀνεκφράστου εὐδαιμονίας ποῦ προσήλωσε ἐπάνω του ἔταν συνῆλθε μέσα εἰς τὰ χέρια του, τὸ πάγωμα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ της ἔμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Ἄλλης. Ἀκόμῃ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Μπαρμπα Σόλωνος.

«... ἡ κόρη αὐτὴ σ' ἀγαπᾷ...»

Χμ! γιατί ὄχι!... ἐσκέφθηκε.

Καὶ ἔκλεισε ἀποφασιστικὰ τὰ μάτια.

Ἄν ἔκλεισε ὅμως τὰ θνητὰ μάτια του, δὲν ὑπελόγισε καὶ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς εἰς τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων.

Αὐτὰ ἐξηκολούθησαν νὰ δουλεύουν πίσω ἀπὸ τὰ κλεισμένα ματόκλαδα μὲ τοὺς δύο κυριωτέρους πρωταγωνιστάς.

Πότε ἦτο μία Ἐμπουσα μὲ ἀχνόφεγγον πρόσωπον, μὲ λαμπερὰ μάτια καὶ φλόγινα μαλλιά ποῦ ἔσκυθε ν' ἀπομυζήσῃ τὸ αἷμα του, πότε Μπαγιαδέρα εἰς τὸ τρυφηλὸν λαιμάκι τῆς ὁποίας ἔσφυζε δυνατὰ τὸ ποταμάκι τῆς συγκινήσεως ἢ τῆς ὁποίας τὸ κορμὶ ἔπαιρνε τὰς λαγνοτέρας στάσεις ἔμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτη. Ἄλλοτε ὁ Σαλῶ - Γ'κουῶ ἔδημηγοροῦσε σκουπίζων διαρκῶς τὸν ἰδρωτὰ μὲ τὸ μανδῆλι του. . .

Κατὰ τὰ ξημερώματα ὁ Ἀργίλλης ἐσηύωθηκε καὶ ἀνεκάθισε εἰς τὸ κρεβάτι.

Ἐσυλλογίζετο τῆς ὑπόλοιπαις ἡμέραις τῆς ἀποκριᾶς, τοὺς συ

νηθισμένους χοροὺς ποῦ θὰ ἐπήγαινε καὶ ποῦ διὰ μιᾶς τοῦ ἐχρωματίζοντο κοινοὶ καὶ ἀνυπόφοροι, τὰς μοιραίας ἐξηγγήσεις μὲ τὴν Ἀθηναῖδα ποῦ θὰ ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὸν ξαναφέρει εἰς τὴν ἐπιδρασίν της. τοὺς ἐνοχλητικούς εἰς τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ χίλιαις φοραῖς τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Σαλῶ-Γκουζᾶ καὶ βαθεῖα ἀποστροφή τὸν ἐπλημμύρισε γιὰ ὅλα.

Ἐσηκώθηκε καὶ ἀνοίξε τὸ παραθυρόφυλλον. Μέσα ἀπὸ τὰ τζάμια ἀκτινοβολοῦσαν μὲ ἐξαιρετικὴν λαμπρότητα εἰς τὸν σκοτεινὸν ἀέρα τὰ ἄστρα ἐπάνω ἀπὸ τὴν σιωπὴν τῆς κοιμωμένης πόλεως.

Ἀνετρίχισε ἀπὸ τὸ κρύο. Ἡ ἀντίδρασις ὅμως αὐτῇ τοῦ ἔκαμεν καλὸ καὶ ἀνέπαυε τὴν φαντασίαν τοῦ διώχνουσα μακριὰ τὰ ἀρρωστημένα ὀράματά της.

Σιγὰ σιγὰ ἄρχισαν νὰ φθάνουν ἀπὸ μακριὰ οἱ πρῶτοι θόρυβοι τῆς ἐξυπνίζουσῃς βιοπάλης καὶ τὰ ἄστρα νὰ χλωμιάζουν εἰς τὸ στερέωμα.

Ἐπρομηνύετο θαυμασιὰ Ἀττικὴ λιακάδα, καὶ πόθος ἀκατανίκητος διὰ τὴν ὡραίαν φύσιν, τὴν μεγάλην γαληνοδότειραν καὶ παρηγορήτριαν μητέρα τὸν ἐπλημμύρισε.

Ναί! σ' αὐτὴν ἔπρεπε νὰ καταφύγῃ λίγον καιρό, ν' ἀποφύγῃ τοὺς ὁμοίους τοῦ καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν γαλήνην, τοῦλάχιστον ἕως ὅτου ἔφευγε ἡ Ἀθηναῖς.

Πρῶτα ἐσκέφθηκε τὰ Σεπόλια καὶ τὴν «Γωνίτσα του». Ἀλλὰ ὁ ὀρίζων τοῦ ἐφάνηκε ἀφορήτως στενός. Κάτι ἄλλο τοῦ ἐχρειάζετο. Καὶ διὰ μιᾶς ἐσκέφθηκε τὸν Πόρον.

Τὸ πευκόφυτον καὶ γαλαζοδόλητον νησάκι μὲ τὰ βαθεῖα καταφύγια καὶ τὴν γαλήνην τῶν περιβολιῶν του.

Καὶ διὰ μιᾶς ἀπεφάσισε.

Νὰ ἔφευγε ἀμέσως αὐτὸ τὸ πρῶτ' καὶ ἂμ' ἔπος, ἂμ' ἔργον!

Μὲ μίαν πρόχειρη βαλλίτσα, ἐπῆρε αἰέσως τὸν ἡλεκτρικὸν διὰ Πειραιᾶ, ἔπου ἀκριδῶς ἡ «Ἵδρα» ἐξεκινοῦσε.

Μεσημέρι ἀκριδῶς τὸ ἀτμόπλοιον ἐσταματοῦσε εἰς τὸ στενὸν τοῦ Πόρου ἐμπρὸς εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ Γαλατᾶ διὰ ν' ἀποδιβάσῃ

τοὺς ἐπιβάτας του καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρομολόγιον διὰ τὰς Σπέτσας.

Ὁ Ἀργίλλης κατέβηκε εἰς μίαν βάρκα καὶ μετέφερε τὴν βαλλίστα του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Κολόνας, ὅπου ἐβγήκε εἰς τὸ παρὰ θυρὸν ν' ἀπολαύσῃ τὸ ἐρατεινὸν πανόραμα τοῦ στενοῦ.

Εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸ μόλις μέτρων ἀπέναντι, ἔπειτα ἀπὸ λουρίδα χρυσοσελαγίζοντος γαλανοῦ, ἀπλώνοντο οἱ ἐληφόφυτοι λόφοι καὶ τὰ μακάρια περιθόλια τῆς Πελοποννήσου, ὅλα ἀρώματα, χρώματα καὶ φῶς.

Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπε, ἀνέπνεε καὶ ἐνεσαρκώνετο γαλάζιον φῶς. Τὸ ἐνεποτίζετο ἀπὸ ὅλους τοὺς πόρους. Καὶ ἐννοιωθε ὅτι εὕρισκετο μέσῃ εἰς τὴν ἀλήθεια καὶ ἐμπρὸς εἰς τὸν Θεόν!

Ἀνέπνευσε βαθειά.

Εἶχε δίκῃς νὰ ἔλθῃ στὴν μητέρα Φύσιν. Αὐτὴ μένει πάντοτε ἡ αἰωνία ἡ ἀστείρευτη πηγὴ κάθε εὐμορφίᾳς κάθε γαλήνης καὶ κάθε παρηγορίᾳς διὰ τὸν ἄνθρωπον. Καὶ δὲν τοῦ ἀρνεῖται ποτὲ τὴν βοήθειάν της.

Δέκα ἡμέρας ὁ Ἀργίλλης ἐξωφύετο ἐκεῖ τὴν ζωὴν τοῦ δένδρου καὶ ζαναηθερε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον τὴν γαλήνην του. Ἡ ἀνάμνησις τῆς Ἀθηναΐδος ἐδιώχνετο ἐπιμελῶς μακριὰ καὶ ἀντεκαθίστατο ἐπίμονα μὲ τὴν μορφὴν τῆς Φυλλίδος.

Καὶ τώρα μὲ τὴν ἀνάμνησιν αὐτὴν μετεχειρίζετο σάν καυτήριον καὶ τοῦ ἐπούλωνε τὴν πηγὴν, ἐσυλλογίζετο ὅτι εἶχε ὑποσχεθῇ εἰς τὴν Φυλλίδα νὰ ἔπαιρναν τὸ τσάγι μαζὺ τὴν πρώτην Κυριακὴν τῆς Σαρακοστής εἰς τὰ Σπεθόλια, καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐτὴ τοῦ ἐφώτιζε τὸν ὀρίζονται.

Πάντως, τώρα ποῦ θὰ εἶχε φύγῃ ἡ ἄλλη, ἡ ἐπάνοδος ἦτο ἀκίνδυνος.

Καὶ σιγὰ σιγὰ ἡ εἰκὼν τῆς Φυλλίδος ἄρχισε νὰ παίρνῃ ἐξαιρετικὴν σημασίαν εἰς τὴν ζωὴν του. Δεληθότως, ἡ κομπή γραμμοῦλα, τὰ φωτεινὰ γαλανὰ μάτια ποῦ τὸν ἐτένιζαν τόσο ἐκφρα-

στικὰ κάτω ἀπὸ τὰ ἐξαυλωμένα ξανθίσματα τῶν μαλλιῶν, τὸ λαιμάκι ποῦ ἐσφυζε πάντα ἐμπρὸς τοῦ ἡ πηγούλα τῆς ζωῆς, αἱ στάσεις τοῦ καθρέπτου, ἡ φυσικὴ χάρις τῆς καὶ ἡ ἔμφυτος εὐφυσιολογία, ὅλα αὐτὰ ξαναερχόμενα ἀδιαλείπτως ἄρχισαν νὰ τὸν κυριεύουν. καὶ νὰ τοῦ ἀνοίγουν κάποιαν ἀνακουφιστικὴν ἀποψιν νέας ζωῆς.

Καὶ τοῦ εἶχε προτείνῃ νὰ τὴν ἔπερνε ἀντιγραφέα διὰ τὰς διορθώσεις του. . . Ἡ σκηνὴ αὐτὴ τὸν ἔκαμε νὰ εὐθυμήσῃ.

Λοιπὸν . . . ναί! Νὰ ἐξαναγύριζε τὰς Ἀθήνας. . . Νὰ τὴν ξανάβλεπε . . . Νὰ ἐξανάβλεπε τὰ φωτεινὰ γαλάζια μάτια καὶ τὸ λεπτὸ κορμάκι καὶ τὴν πηγούλα τοῦ ἀτλαζένιου λαιμοῦ. . .

Ἐξαφνα ὅμως ἓνα κοινωνικὸν εἰς κάποιαν ἐφημερίδα τὸν ἔκαμε ν' ἀλλάξῃ ἀπόφασιν.

Ἐπρόκειτο γιὰ κάποιον μάτς τέννις, εἰς τὸ ὅποιον ἀνεγράφετο ὅτι νικηταὶ ἦσαν, ἡ δεσποινὶς Φυλλίς Εὐρυάλη καὶ ὁ κ. Μπιμπῆς Χορευταράκης.

Ὁ νεαρὸς κύριος, ἦτο ἀπὸ τοὺς νέους τῆς μόδας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης· υἱὸς ἐνὸς πλουσίου ἐμπόρου πανικῶν, τρώγων ἐπιμελῶς ὅλα τὰ ρῶ τῆς ὁμιλίας τοῦ διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀριστοκρατικὴν του ἀνατροφὴν, χορεύων τὸν μισὸν καιρὸ τῆς ζωῆς του, ξυρίζων ἐπιμελῶς τὰ μουστάκια του καὶ κορατῶν διαοικῶς εἰς τὸ χέρι τὸ καπέλλο διὰ νὰ δείχνῃ τὰ ὠραῖα κατσαρά του μαλλιά.

Γιατί ὅμως ἡ εἰδησις αὐτὴ τοῦ τέννις τὸν δυσηρέστησε. . .

Ἀλλὰ τὸν «δυσηρέστησε» δὲν εἶνε ἡ ἀπόδοσις. Μᾶλλον τοῦ ἐσχίασε τὸν ἐνθουσιασμόν του.

ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν αὐτὸς ἀκόμη τῶν τελευταίων σκηνῶν τῆς Ὀλλανδικῆς πρεσβείας καὶ τοῦ σπιτιοῦ του, εἶχε ἔσως τὴν ἐγωϊστικὴν ἀξίωσιν νὰ ἦτο καὶ ἡ Φυλλίς ἀκόμη περισσότερον ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν των, καὶ αὐτὴ ἡ ἔντονος ἐμφάνισις εἰς τὴν κοινωνικὴν βιτρίνα μὲ τύπους ὅπως τὸν νεαρὸν κύριον Μπιμπῆ τὸν ἀπεγοήτευε. Ὁ ἄγριος ἀνδρικός ἐγωϊσμός του ἐννοοῦσε νὰ ἦτο αὐτὸς καὶ μόνον αὐτός! . .

Ἄφησε λοιπὸν τὴν ἐφημερίδα ἄκερος καὶ ἐβγήκε νὰ περπατήσῃ σιγῶνων τοὺς ὄμους.

Δὲν βαρύνεσαι'... Παρὰ πολλὴν σημασίαν, παρὰ πολλὴν θέσιν εἶχε δῶσα, καὶ εἰς τὴν κόρην αὐτὴν'...

Ἀπεμάκρυνε λοιπὸν μὲ τὸ εὐμετάβολον τῶν νευρασθενικῶν καὶ κάθε σκέψιν δική της καὶ συνεκεντρώθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐνὸς θέματος ποῦ ἐσχεδιάζε καὶ τοῦ ὁποίου κατέστρωνε τὴν ἀρχιτεκτονικήν.

Ὁ τίτλος τοῦ θὰ ἦτο «Ὁ μάταιος ἀγὼν» καὶ ἤθελε νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ ἀντίληψις τῆς εὐτυχίας πέραν ἀπὸ τὴν ἐνσυνείδητην γαλήνην τοῦ φιλοσόφου δὲν ὑπάρχει πουθενά. Οὔτε εἰς τὸ χρῆμα, οὔτε εἰς τὴν δόξαν, οὔτε εἰς ὅτι ὁ ἄνθρωπος βλέπει τριγυρισμένα ἀπὸ πολύχρωμα φωτοστέφανα.

Τὸ θέμα τὸν εἰλκυσε καὶ ἡ φαντασία τοῦ ἐδούλευε. Τὸ ἐσκαθεῖ, τὸ ἐθάθυσε, τὸ ἐπεξέτεινε, τοῦ ἐπρόσθετε λεπτομερείας, τὸ ἐκαθώριζε.

Μὲ τὴν ιδέαν λοιπὸν αὐτὴν σχεδὸν δὲν ἐννοίωσε τὸν περίπατόν τοῦ καὶ κουρασμένος ἐκοιμήθηκε ὕπνον χωρὶς ὄνειρα...

Τὶ ἀνοησίαις ἦταν αὐταῖς, μὲ γυναῖκες καὶ πάλιν γυναῖκες, νὰ γνέθῃ μόνος τοῦ, ὅπως ἡ Ὀμηρικὴ Πηνελόπη, πέπλους διὰ νὰ τοὺς ξηλώνῃ πάλιν ὁ ἴδιος... Ἐπρεπε νὰ εἶνε ἀληθινὰ ἀνόητος νὰ τοῦ κάνουν ἐντύπωσιν τέτοια πράγματα...

Τὸ μόνον ποῦ ἄξιζε τὸν κόπον εἰς τὴν ζωὴν ἦτο ἡ τέχνη. Ἡ στιγμή τῆς ἐμπλεύσεως, αἱ νευρικαὶ ὥραι τῆς δημιουργίας ἐμπρὸς εἰς τὰ ἄψυχα ἄσπρα καταβατά τοῦ χαρτιοῦ ὅπου ἐζωντάνευε ἕνα ὁρατὸν κόσμον ὅπως τὸν ἐφαντάζετο.

Μακρὰ λοιπὸν καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη...

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅμως, ἕνα γράμμα τοῦ Μπάρμπα Σάλωνος, πάλι τὸν ἐπανεστάτησε.

Μαζὺ μὲ ἄλλας λεπτομερείας τῆς Ἀθηναϊκῆς ζωῆς, ὁ γέρω φίλος τοῦ, τοῦ ἔγραφε ὅτι διέκρινε ἕνα μεσημέρι τὴν Φυλλίδα εἰς τοῦ Γιαννάκη, πίνουσιν οὔζο μὲ συντροφιά πετειναρίων μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ λοντεννικὸς ἥρωας, ὁ νεαρὸς κύριος Μπιμπήης.

Ἡ πληροφορία αὐτὴ τὸν ἐψύχρανε ἀκόμη περισσότερο. Εἶνε περίεργον μάλιστα ὅτι τὸν ἐστενοχώρησε ὥστε νὰ νοιώσῃ ὅτι πο-
νεῖ. Περίεργο!...

Ἐστράδωσε εἰς μορφασμὸν ἀπορίας τὰ χεῖλη του καὶ ἐσήκωσε τοὺς ὦμους...

Ἦλθα δά. Αὐτὸ τοῦ ἔλειπε...

Ἦν τούτοις σὺν γὰρ τὸν ἔσπρωχνε κάποια ἀκατανίκητη δύναμις κρυμμένου πείσματος, ἐπῆρε ἀμέσως ψάκελλον καὶ χαρτί καὶ τῆς ἔγραψε, ὅτι ἐλυπεῖτο μὴ εἰμπορῶν γὰρ εἶνε εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν Κυριακὴν τῆς Καθαρᾶς Ἑβδομάδος διὰ τὸ τσάγι καὶ τὴν παρακαλοῦσε γὰρ τὸ ἀναβάλλουν γιὰ ἀργότερα.

Αὐτὸ ἰσοδυναμοῦσε σχεδὸν μὲ ἀκύρωσιν τῆς προσκλήσεως.

Κατόπιν τούτου ἔγραψε μὲ σταθερὸν χέρι τὴν διεύθυνσίν της.

Δεσποινίδα Φυλλίδα Εὐρυάλη

Ὁδὸς Ἀκαδημίας ἀριθ. 458

Τὴν ἐπῆγε ὁ ἴδιος εἰς τὸ μικρὸν ταχυδρομεῖον. Τότε ἐπέστρεψε ἡσυχώτερος καὶ ἤρχισε πάλιν γὰρ σκέπτεται τὸ νέον του βιβλίον.

Θ

ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Ἀργίλλης μόνον λίγην ὥρα ἔμεινε εἰς τὸ σπίτι· του ὥστε ν' ἀφήσῃ τὰς ἀποσκευάς του καὶ γὰρ εἰδοποιήσῃ τὸν Θεοδόση. Ἐπειτα ἀμέσως ἐπῆρε τὴν ἄγουσαν διὰ τὰ Σεπόλια.

Ἐκεῖ, ὅταν ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα, ἐνόμιζε ὅτι θέτει ἕνα διάφραγμα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κόσμου, τὸ ὅποιον μόνον ὁ Μπαρμπά-Σόλων θὰ διέδαινε.

Ἀπέφευγε ἐπιμελῶς γὰρ θυμᾶται τὴν ἀνάμνησιν τῆς Ἀθηναϊδὸς σὺν κακοσεπουλωμένην πληγὴν, τῆς ὁποίας ἐφοβεῖτο τὸ ἀνοίγμα... Ἀπεφάσισε ἐπίσης μὲ κάποιον πείσμα γὰρ μὴ σκεφθῇ καὶ τὸ ξανθόφωτο προσωπάκι τῆς Φυλλίδος τὴν ὁποίαν τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐδάρυεν ἐμπρὸς του κάποιον ἔγκλημα.

Τί ἦτο ὅμως αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, καὶ τί δικαίωμα εἶχε ν' ἀπαιτῇ ὅτι δήποτε, ὁ ἄχριος ἐγωϊσμὸς του ἀπέφευγε γὰρ σαφηνίσῃ...

Καὶ ὅταν ἐξαφνα ἔμαθε τὴν ἀναχώρησιν τῆς Ἀθηναϊδός, ἐννοίωσε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἡσυχώτερον.

Φεύγουσα ὅμως ἄφησε ἓνα γράμμα εἰς τὴν διεύθυνσίν του καὶ τὸ γράμμα αὐτὸ εἶχε τώρα εἰς τὰ χέρια του. Τὸ ἐψηλαφοῦσε μὲ κάποιον τεταραγμένον ἡδονισμὸν καὶ ἐμύριζε βαθεῖα τὸ ἄρωμά του μὲ κάποιαν τύφιν συνειδήσεως, σὺν ἔνοχος παραδαινῶν τὰς δέκας ἐντολὰς ποῦ ἔθεσε εἰς τὴν ζωὴν του. Καὶ ὅμως δὲν εἰμοροῦσε νὰ ἐμποδισθῇ. Καὶ μὲ μισοκλεισμένα μάτια ξαναπέφτων εἰς τὸ παλιὸ ἄφιόνι, ἐρέμβαζε.

Ναί! ἦταν πάντα μέσ' στὴν ψυχὴ του... Ἡ τὴν ἐδραζε ἀπὸ καὶ μέσα... Ναί, τὸ εἶχε ἀποφασίσαι... Ἀλλὰ τί καλὴ ποῦ ἦταν αὐτὴ ἡ στιγμή!... Λίγο ἀπὸ τὸ μῦρον τῆς ποῦ ἔφθανε μὲ αὐτὸ τὸ γράμμα, ἐσήκωνε μέσα του ἐπανάστασιν καὶ ἐκαλοῦσε ἀνίκητα εἰς ἀνάστασιν νεκρῶν...

Καὶ ἡ Φυλλίς, ἡ μόνη ποῦ εἰμποροῦσε νὰ τὸν κάμῃ νὰ ξεχάσῃ τὸν ἐγκατέλειπε... ἐσκέπτετο. Εὐρέθηκε βλέψεις ὁ κύριος Μπιμπῆς!...

Ἡ Ἀθηναίς ἀποχαιρετοῦσα καὶ πασχίζουσα νὰ τὸν ξαναφέρῃ εἰς τὴν παλιὰν γοητείαν, εὑρίσκε ὥραϊα λόγια, ποιητικὰς φράσεις, διφορούμενα καὶ υποβλητικὰ νοήματα, τὰ ὅποια βέβαια ἡ τὸν ἐγέμιζαν ταραχὴν καὶ συγκίνησιν κάθε ἄλλην φορά.

Τώρα ὅμως... Ἀ, ὄχι!... πάει πειά!... Πολὺ ἀργά!

Ἦλπιζε πάντως, ἔλεγεν, ὅτι δὲν ἡ τὴν ἐξεχνοῦσε, ὅτι ἡ τῆς ἔγραφε... Ἐκείνη ἡ τοῦ ἔδιδε εἰδήσεις τῆς ἀπὸ τὸν πρῶτον σταθμὸν τοῦ ταξειδίου τῆς. Ἐπερίμενε μεγάλαις... μεγάλαις ἐπιστολαῖς.

Ὁ Ἀργίλλης διέκοψε τὴν ἀνάγνωσιν μὲ σαρδῶνιον γέλιο.

Ναί, λοιπόν, ὥρισμένως αὐτὸ ἦταν... Πολὺ ἀπλοῦν τὸν ἐνόμιζε...

Καὶ παραμερίζων διὰ μιᾶς ὅλα, γράμματα καὶ ἀναμνήσεις, ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα εἰς τὴν ἐργασίαν του.

Ἡ ἐνικοῦσε μόνος!...

Τὴν ἄλλην ἡμέρα κατέδηκε εἰς τὰς Ἀθήνας διότι ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν ἐκδότην του.

Ἐπέρασε περὶ τὴν ὁδὸν Σταδίου, τῆς ὁποίας τὰ μαρμαρένια πεζοδρόμια ἐλαμπύριζαν σὺν τῇ εἰχάν πασπαλισθῇ ἀπὸ ψήγματα ἀσημένια εἰς τὴν ἐνδοξὴν λιανίδα, ἐστάθηκε λιγὰκι εἰς τὸ κηπαράκι τῆς Βουλῆς ποῦ ἐώρταζε εἰς ὅλην τὴν ἑντασιν τοῦ ἑαρινοῦ ἀνθίσματός του καὶ ἐπέρασε εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

Ὁ Ἀργίλλης ἦτο ἐρωτευμένος μὲ τὰς Ἀθήνας του, καὶ κάθε φορὰ τὰς ἔβλεπε σὺν ἑραστοῦς χαιρόμενος κάθε εὐμορφὴν γραμμὴν, κάθε χρῶμα, κάθε καινούργειαν τελειοποιῶν.

Δύο γνωστοὶ του τὸν ἐσταμάτησαν νὰ τὸν χαίρεισιν. Ἀναγκάσθηκε νὰ σταθῇ μὲ ἐνδόμυχον ἀγωνίαν, μήπως ἀρχίσουν πάλιν τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐπεισοδίου του. Εὐτυχῶς ὄχι. Ἀπλῶς τὸν εἶχαν χάσῃ καὶ ἐρωτοῦσαν νέα.

Τὴν στιγμὴν ὅμως αὐτὴν, εἶχε μίαν περίεργον παραίσθησιν. Εἰς ἐν αὐτοκίνητον ποῦ ἐπέρασε ἐνόμισε ὅτι εἶδε τὴν Φυλλίδα. . .

Ἡ καρδιά του ἐμαξεύθη ἀπὸ συγκίνησιν καὶ ἐμπέδευσε τὰ λόγια του. Ἐν τούτοις δὲν ἦτο ἡ Φυλλίς. Κάποια ἄλλη φυσιογνωμία ποῦ οὔτε τῆς ἔμοιαζε καὶ.

Ἐννοίωσε κάποιο πείσμα μὲ τὸν ἑαυτὸν του ὅτι ἡ ἰδέα αὐτὴ τὸν κατεδίωκε καὶ ἐξηκολούθησε τὴν συνομιλίαν του. Δὲν εἶχε περᾶσῃ ὅμως πολὺς καιρὸς καὶ ἄλλο αὐτοκίνητον ἐτράβηξε ἀκατασχέτως τὰ μάτια του.

Ἐνα ξανθοφωτο φαρφυρένιο μουτράκι, μιὰ γνωστοτάτη ἔκφρασις φυσιογνωμίας. . .

Ἄ! τὴν φορὰ αὐτὴ ἦτο ἡ Ἰδία ἡ Φυλλίς! . .

Σχεδὸν ὀρμεμφύτως, χωρὶς νὰ ξεύρῃ γιατί, ἐχαίρεισε τυπικῶς, μὲ ἐπίπλαστην ἀδιαφορίαν, ἐξακολουθῶν τὴν συνομιλίαν του, ἐνῷ τὸ αὐτοκίνητον ἔφρευγε πρὸς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

Ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξύ ἡ κόρη, μὲ ἐξαφνικὸν ξεπέταγμα εἶχε κρεμασθῇ σχεδὸν εἰς τὸ πλάγι τοῦ αὐτοκινήτου καὶ μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς αὐτὸν τὸν ἐχαίρετοῦσε μὲ τὸ χέρι.

Ἡ ἐμφάνισις ἐχάθηκε.

Ὁ Ἀργίλλης διηγήθη τότε τὸ φαινόμενον εἰς τοὺς φίλους του.

Ὁ ἄλλος ὅμως ἐσήκωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν βαρύνεσαι ! εἶπε. Ἀπλὴ σύμπτωσις !

— Χρὴ ! . . Ἐμένα μοῦ συμβαίνει τακτικά . . . εἶπε ὁ ἄλλος. Εἶνε ἢ ἀπλουτέρα μορφὴ τῆς τηλεπαθείας καὶ ὁ περισσότερος κόσμος τὸ ἔχει παθεῖ ὅταν τύχη, νὰ πλησιάζῃ κανεὶς γνωστός του ποῦ εὐρίσκειται μεταξὺ του εἰς κάποιον ἄγνωστον ἀκόμη ἐγκεφαλικὸν συντονισμόν Χιλιάδες ὅμοια περιστατικά, πολὺ περιπλοκώτερα καὶ περιεργότερα ἔχουν ἐξακριβωθῇ ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴν ἐταιρείαν ψυχικῶν ἐρευνῶν, ἢ δὲ νευρολογία μὲ τὰ πειράματα τοῦ Charcot ἐπὶ τῆς μεταδιβάσεως τῆς σκέψεως, τὴν ἔκαμα κτῆμα τῆς ἐπιστήμης.

Ὁ Ἀργίλλης ἐξηκολούθησε τὸν περίπατον ὑπὸ τὴν ζωηράν ἐντύπωσιν τοῦ ἐπεισοδίου.

Τὸ τηλεπαθικὸν ὄραμα ξανὰ ἤρχετο ἐπιμόνως ζωηρὸν εἰς τὴν ἐνθύμησίν του καὶ τοῦ ἤλθε ἀπότομος ἡ σκέψις, τί ἐνδιαφέρουσα καὶ ἀξία ἐνὸς διανοητικοῦ, θὰ ἦτο μία ζωὴ ἀφιερωμένη εἰς τὴν ἐρευναν τῶν φαινομένων αὐτῶν, τὰ ὅποια θὰ δώσουν ἀσφαλῶς εἰς τὸν ἀνθρώπον τὴν νέαν, τὴν ἀναμενομένην θρησκείαν τῆς ἐπιστήμης.

Ἐσταμάτησε εἰς τὴν ἰδέαν αὐτὴν σκεπτόμενος μ' ἐνδιαφέρον τί ἐλκυστικὴ ἀποψις ἦτο, αὐτός, ἂψ' οὐ ἀφιέρωσε τὴν μισὴν του ζωὴν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ὥραίου, νὰ ἀφιέρωνε τὴν ἄλλην μισὴν εἰς τὴν ἐρευναν τοῦ ἀληθινοῦ . . .

Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι μία νέα καὶ φωτεινὴ λεωφόρος ἀνοίγετο ἐμπρός του !

Ἀμέσως τὸ ἀπόγευμα ὅμως ἓνα γράμμα ἔφθασε ἀπὸ τὴν Φουλίδαν . . .

Τὸν ἐνόμιζε ἀκόμη ταξίδι καὶ ἐκείνη δὲν εἰξέυρε ποῦ, ἂψ' οὐ δὲν κατεδέχθη οὔτε τὴν πρόθεσίν του νὰ τῆς ἀναγγείλῃ οὔτε τὸ μέρος ποῦ ἐπήγαине. Ἔστειλε δύο τρεῖς φοαῖς νὰ ἐρωτήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἤυρε κανένα. Τὸ σπίτι του ἦτο κλειστό . . . Ἐπὶ τέλους ἔφθασε τὸ γράμμα ἀπὸ τὸν Πόρον. Καὶ σήμερα ἔξαφνα τὸν ἐξανάβλεπε. Καλὴτερα ἀργὰ παρὰ ποτέ !

Ἠλπιζε τώρα ὅτι θὰ ἐπερνοῦσε νὰ τὴν ἔδλεπε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς. Τὸ συντομώτερον μάλιστα, καὶ ὅτι δὲν θὰ τὴν ξεχνοῦσε . . .

Ὁ Ἀργίλλης μὲ τὸ ἴδιο πειστωμένον κίνημα ἔρριξε τὸ γράμμα εἰς τὸ τραπέζι.

Ὅχι! δὲν θὰ ἐπήγαине!... Ἀς τῆς ἔφθανε ὁ κύριος Μπιμπῆς... Δὲν εἶχε καιρὸ αὐτὸς νὰ χάνῃ μὲ ἀνοησίαις...

Καὶ ὅμως τὸ ξανθοφωτισμένο μουτράκι μέσα εἰς τὴν χρυσοῦν πρωϊνὴν λιακάδα, τοῦ ξανὰ ἤρχετο ἀδιάκοπα σὰν φωτεινὸν ὄραμα.

Καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἔσκυψε πάλιν ἐπάνω του ὁ ξανθοπλέ-
ξουδης Γκρέτχεν τῆς Ὀλλανδικῆς πρεσβεΐας, μὲ τὴν χωρίστρα τοῦ
χρυσοῦ κτενίσματός της καὶ τὴν ἄχραντην γραμμὴν τοῦ μετώπου
της... Ἰκαὶ ἀκόμη ἔνοιωθε τὸ κορμάκι της εἰς τὰ χέρια του
εἰς τὸ βαθὺ ντιβάνι καὶ τὰ λαμπρὰ μάτια ἀνέβλεψαν ἑξαφνα καὶ
τὸν ἐκύτταξαν ὅπως κυττάζει ὁ καθαρὸς οὐρανός...

Ὁ Ἀργίλλης ἐτίναξε ἀπότομα τὸ κεφάλι ἐσηκώθηκε ἐπάνω
καὶ ἀπεμάκρυνε τὰ ὄραματα.

Τίποτε... τίποτε!... Μόνον ἐδῶ, εἰς τὰ ἄσπρα καταιβατὰ τῆς
ἐργασίας του, μέσα εἰς τὸν κόσμον τῆς ψυχῆς του ἦτο τὸ πολύ-
τιμο ἀφιδόνι. Τὸ ἐκλεκτὸ κρασί τῆς ζωῆς...

Ἀπῆλπησε μὲ δύο ξηραῖς λέξεις, δικαιολογούμενος ἀορίστως
χωρὶς μίαν λέξιν καὶ διὰ τὴν ἀναβληθεῖσαν προσκλησιν, ἔκλεισε
τὸ γράμμα καὶ ἐγύρισε εἰς τὰ χειρόγραφα.

Τὸ ἀπόγευμα ὁ Μπαρπα - Σόλων εἶχε καταιβῇ εἰς τὰ Σεπόλια.
Καὶ τώρα καθισμένος εἰς τὴν πολυθρόνα ποῦ ἐπροτιμοῦσε, μ' ἓνα
φλυτζάνι ἀχνίζον τζάκι δίπλα καὶ ἀναμμένο τὸ ποῦρο, ἐκύτταζε
τὴν γλωμὴν καὶ κουρασμένην φυσιογνωμίαν τοῦ Ἀργίλλη, τὸσον
εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὴν νευρικήν λάμψιν τῶν ματιῶν του.

Τὸ βλέμμα του ἔπειτα ἔπεσεν εἰς τὸν ὄγκον τῶν χειρογράφων
ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι...

— Εἶνε τὸ νέο βιβλίον ποῦ μοῦ ἔλεγες;... εἶπε.

— Ναί! ἔνευσε ἐκεῖνος.

— Καὶ διὰ μιᾶς τόση δουλειά... τόσος ὄγκος... Ἀπὸ πότε
τὸ ἀρχισες...

— Ἀμέσως μάλιστα ἦλθα ἀπὸ τὸν Πόρο...

Ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς τότε νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι καταχρᾶσαι τοῦ ἑαυτοῦ σου . . . Αὐτὸ δὲν εἶνε πειὰ πνευματικὴ ἐργασία . . . Εἶνε ἔργα καταναγκαστικά ! . . .

— Σὲ βεβαιῶ δὲν αἰσθάνομαι καμμία κούρασι . . .

— Πιθανὸν νὰ μὴ αἰσθάνεσαι, ἀλλὰ φαίνεσαι ! . . . Δὲν ξεύρω ἂν εἶδες τὸ πρόσωπό σου εἰς τὸν καθρέπτη . . . Τὰ μάγουλά σου εἶνε σκαμμένα, τὰ μάτια σου βυθισμένα καὶ εἶσαι χλωμός . . . Ἡ ὑπερέντασις τῶν νεύρων σὲ κάνει νὰ μὴ αἰσθάνεσαι τὴν κόπωσιν ἀλλὰ ὁ ὀργανισμὸς ὑποφέρει . . . Καὶ θὰ αἰσθανθῇς ἀποτόμως τὸν ἀντίκτυπον.

Ὁ Ἀργίλλης ἐσήκωσε μὲ χαμόγελο τοὺς ὤμους.

— Δὲν εἰν' ἔτσι ! ἐξηκολούθησε ἐκεῖνος . . . Ἐέχασες τὸ «Μέτρω χῶ» . . . Εἶνε σὰν νὰ ξενυχτᾷς, ἢ νὰ πίνῃς ἢ νὰ κάνῃς, οἷου-δήποτε εἵδους κατὰχρησιν . . .

— Κι' αὐτὸ εἶνε ἓνα εἶδος ζωῆς . . . ὅταν εὐχαριστῇ . . .

Τὸν ἐκύτταξε προσεκτικά.

— Δὲν τὴν ἐπιδοκιμάζω . . . εἶπε. Τοῦλάχιστον ἀπὸ ἓνα ἄνθρωπον διανοητικὸν ὥπως ἐσέ. Καὶ ἔφαγε . . . Καὶ ἡ κυρία Προφύλη : . . ἡρώτησε.

Ὁ Ἀργίλλης ἐγέλασε.

— Καὶ τί σχέσιν βρίσκεις μπάρμπα Σόλων μεταξὺ τῶν δύο : . . εἶπε.

Τὸν ἐκύτταξε εἰς τὰ μάτια.

— Εἶχες ἀρχίσῃ νὰ τὴν ἀγαπᾷς ! . . εἶπε.

Ἡ διορατικότης τοῦ γέρω φίλου του καὶ ἡ ἀσφαλὴς διάγνωσις του τὸν ἐξέπληξε. Δὲν εἰξευρε ὅμως ἂν δὲν τοῦ ἔκαμε περισσότερη ἐντύπωσιν τὸ πρᾶγμα, λεγόμενον ἔτσι καθαρά . . .

— Ναί ! πιθανόν, εἶπε, ἀλλὰ εὐτυχῶς ἡ ὑπερφάνειά μου, ὥπως ἔλεγα, μὲ ἔσωσε . . . Ξεύρεις τί ἄγριαν ὑπερφάνειαν ἔχω . . . ἐγέλασε. Αὐτὴ μ' ἔσωσε πάντοτε εἰς ὁμοίας περιστάσεις . . . Καὶ ἀκόμη μίαν φορὰ τὴν εὐγνωμονῶ . . .

— Ναί! Ὅμως, πῶς ἐπλήρωσες τὴν ἀντίδρασιν! Κύτταξέ το εἰς αὐτὰ τὰ χειρόγραφα καὶ εἰς τὸ πρόσωπό σου. . .

— Δὲν παραιοῦμαι. . . ἐγέλασε ἐκεῖνος. Εἶνε πληρωμένα καλὰ!

Ἡ ἐκφρασίς του ἐν τούτοις ἔμεινε εἰς τὴν συνομιλίαν αὐτὴν τόσον ἀδιάφορη ὥστε ὁ μπάρμπα Σόλων παρεξενεύθη.

— Καὶ ἡ δεσποινὶς Εὐρυάλη: . . εἶπε.

— Ἡ δεσποινὶς Εὐρυάλη κάνει μάτς διαφόρων εἰδῶν μὲ τὸν κύριον Μπιμπή. . . ἐγέλασε πάλι ἐκεῖνος.

Ἀλλὰ κάποιος τόνος ἄθελου πείσματος ἔκαμε τὸν Μπάρμπα Σόλωνο νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι.

— Μ' αὐτὸν τὸν Ἑμμανουήλιον! . . εἶπε ἀπορῶν. Ἄ! μπᾶ, δὲν πιστεύω. . . Ἐνα κορίτσι σὰν αὐτή. . . Ἀδύνατον! Ἀλλά, ἐσκέφθηκε σὲ λιγάκι σηκώνων τοὺς ὦμους. . . ποιὸς ξέρει πάλι. . . Πιθανόν! Πάντως ὅμως νομίζω μερικὲς ἡμέρες πρέπει ν' ἀφήσῃς τὰ χειρόγρατά σου καὶ νὰ κυττάξῃς τὴν υἱεῖά σου. . . Αὐριο ἂν εἶνε ἡ ἴδια μέρα θὰ ἔλθω νὰ σὲ πάρω νὰ ψᾶμε τὸ μεσημέρι στὸ παλιὸ Φάληρο. Κατεβαίνομε σιγὰ μὲ τ' ἄμάξι, τρῶμε στοῦ Πλάτωνος καὶ γυρίζομε πρὶν πέσῃ ὁ ἥλιος. . .

Ἡ ἰδέα τοῦ Φαλήρου ἔχαμογέλασε εἰς τὸν Ἀργίλλη. Ἦτο τόσος καιρὸς ποῦ δὲν κατέβηκε ἐκεῖ. Ἐν τούτοις ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ εἰς τὰ χειρόγρατά του.

— Καλὰ! Πᾶμε, Μπάρμπα Σόλων, εἶπε ἐπὶ τέλους. Θὰ εἶνε ὥραϊα μὲ τὴν λιανάδα. . . Ἄς εὐχηθοῦμε μόνο νὰ μᾶς εὐνοήσῃ ὁ Φοῖβος. . .

— Δὲν μπορεῖ! Εἶνε ὁ καιρὸς τῶν Ἀλκυόνων. . . ἐβεβαίωσε ἐκεῖνος. Ξέρεις ὅμως ἓνα πρᾶγμα συλλογίζομαι μόνο. . . Ὅταν ἐγὼ λείψω μιὰ μέρα, διότι διάβολε δὲν εἰμπορῶ νὰ ζήσω αἰῶνια, ποιὸς θὰ σὲ προσέχῃ. . . Γιατὶ ἐσὺ θλέπω ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ γκουβερνάντα, σὰν μωρὸ παιδί. . .

— Πρῶτα πρῶτα, καλὲ μου Μπάρμπα Σόλων, δὲν θὰ λείψῃς, γιατί εἶσαι πειὸ νέος ἀπὸ ἄλλους τοὺς νέους. . . Ἐχεις, δόξα τῷ

Θεῶ ζωτικότητα εἴκοσι χρόνων. Ὡς πρὸς ἐμένα, τώρα, δὲν ἦρα ποτε ὅτι πρέπει νὰ δίνῃ κανεῖς τόσην σημασία στὴ ζωή. .

— Γιατί: ἀντέκρουσε ἐκείνος. Ἡ ζωὴ μπορεῖ νὰ εἶνε τόσο καλὴ ὅταν ξεύρῃ κανεῖς πῶς νὰ τὴν πάρῃ. . .

Τὸ ἴδιο ἐπόγευμα ἔφθασε καὶ ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν τὸ πρῶτον δελτάριον τῆς Ἀθηναΐδος.

Παρίστανε συμβολικὰ ἴσως, τὴν περίφημη «πύλιν» τοῦ Παραδείσου» καὶ δύο λέξεις μόνον: *Φιλικοὺς χαιρετισμούς!*

Αὐθημερὸν ὁ Ἀργίλλης, ἀπαντοῦσε γελῶν τὸ κακὸ τοῦ χαμόγελο, μὲ ἓνα ἄλλο δελτάριον καὶ ἄλλες δύο λέξεις:

Εὐχαριστῶ διὰ φιλικὴν ἀνάμνησιν. Καλὸ ταξίδει!

10

Εἰς τὴν Χωρὰν τοῦ Οὐειροῦ

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ καιρὸς ἦτο χρυσογάλαζο θαῦμα, ἡμέρα ἀληθινὰ Ἀλκυονίδς καὶ κατὰ τὰς ἐνδεκάμισυ ὁ Ἀργίλλης ἐπερνοῦσε μ' ἐν ἀμάξει ἀπὸ τὴ σπίτι τοῦ μπάρμπα Σόλωνος.

Ὁ γέρω φίλος τοῦ τὸν ἐπερίμενε, καὶ καθισμένοι κοντὰ κατέδηκαν τὴν ὁδὸν Λυκαδητοῦ καὶ ἐμπήκαν εἰς τὴν λεωφόρον Πανεπιστημίου, ἣ ὅποια περιμένει ματαίως τὸν αἰσθητικὸν δῆμαρχον ποῦ θὰ τῆς δώσῃ τὸ δικαιοματικὸν ὄνομα τοῦ Περικλέους καὶ τῆς Ἀσπασίας.

Ὁ δρόμος αὐτὸς ἦτο ἰδιαιτέρως ἀγαπητὸς εἰς τὸν Ἀργίλλη. Τὸ πλάτος του, τὸ θαυμάσιον τρίπτυχον Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης, Πανεπιστημίου καὶ Ἀκαδημίας μὲ τὰ μαρμάρινα κιονωτὰ των προστύλια καὶ τὰ χρυσωμένα κιονόκρανά των, ὅλα αὐτὰ διαγραφόμενα εἰς τὴν χρυσάκτινῃ διαύγειαν τοῦ λουλακένιου οὐρανοῦ, ἦσαν ἀπόλαυσις καὶ ἐντρύφημα διὰ τὰ μάτια.

Παρέκει· ἀκόμη τὸ Βυζαντινὸν κτίριον τοῦ Ὁφθαλμιατρείου, ἡ μεγαλοπρεπὴς Βασιλικὴ τοῦ καθολικοῦ ναοῦ, ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία καὶ τὸ «Ἰλίου μέλαθρον» συνεπλήρωναν τὴν ἀποθεωτικὴν ἐντύπωσίν του, ἐνῶ ἀπὸ πάνω ὁ Λυκαδητὸς ὁ βράχος τῆς Ἀθηνᾶς μὲ τὴν γλωροπράσινη φουστανέλλα τῶν πεύκων, τὸν στακτὶ βράχο καὶ τὸ ἔσπρο του ἐκκληράκι, ἦτο τὸ ὠραιότερον ἐπιστεφάνωμα τῆς δαντέλλας τῶν.

Ὅλα ἦσαν χαρὰ Θεοῦ καὶ αἰσθήσεων καὶ ἐνόμιζες ὅτι ἂν ἄπλωνες τὸ χέρι σου θὰ ἔπιανες τὸν βράχον τοῦ Λυκαδητιοῦ.

Καλὰ τὸ εἶπε ὁ ἀρχαῖος ποιητής:

«Εὐτυχισμένοι Ἀθηναῖοι ποῦ περπατᾶτε εὐγενικά μέσα σὲ χρυσὸν αἰθέρα».

«Ἐρεχθεῖσαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι... Ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου βαίνοντες ἄβρως αἰθέρος...».

Ὁ Ἀργίλλης ἦτο χαρούμενος. Ἡ μεγάλη χαρὰ τῆς φύσεως τὸν ἐμπότιζε καὶ ἐσκέπτετο μὲ εὐγνωμοσύνην τί καλὴν ἰδέα εἶχε ὁ γέρον φίλος του.

Ἐμπρὸς εἰς τοῦ Γιαννάκη ὁ μπάρμπα Σόλων ἐσταμάτησε. Λεπτὸς καὶ καλοζωισμένος γαστρίμαργος, εἶχεν ἰδιαιτέραν ἀδυναμίαν εἰς τῆς τυρόπητες τοῦ ἱστορικοῦ ζαχαροπλαστείου, τοῦ ὁποῦ ἦτο πελάτης τακτικός. Ἐσκέφθηκε λοιπὸν νὰ προμηθευθῇ μερικὲς διὰ τὸ ὀρεκτικὸ εἰς τὸ Φάληρον.

Ἐκατέβηκαν λοιπὸν μιὰ στιγμὴ.

Καθὼς ὅμως ἔμπαιναν, μία γνωστὴ φωνὴ ἀπὸ μεγάλῃν συντροφικᾷ τραπεζωμένην ἀριστερώτερα, κοντὰ εἰς τὸ θρίγκωμα τῆς Μεγάλῃς Βρεττανίας, τοὺς ἔκαμε νὰ γυρίσουν τὸ κεφάλι.

Ὁ Ἀργίλλης τὴν ἀνεγνώρισε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἐξαφνικὸ κτύπημα τῆς καρδιᾶς του. Ἦτο ἡ Φυλλίς ἡ ὁποία ὀρθὴ τοὺς ἐκουνούσε τὸ χέρι, προσπαθοῦσα νὰ εὗρῃ δίοδον μέσα εἰς τὰ τραπεζάκια πρὸς αὐτοὺς.

Μιὰ ματιὰ ὅμως τοῦ Ἀργίλλη διέκρινε εἰς τὸ ἴδιον τραπέζι καὶ τὴν Αἶνα Δαφνομήλη καὶ τὴν Καίτη Κλωνάρη καὶ τὴν Ἀσπασία

Εὐθυδούλη καὶ προπάντων δύο τρεῖς ἄλλους, ὁμοίως συνομοταξίας τὸν κύριον Μπιμπήν.

Τὸ βλέμμα του τότε γιὰ μιᾶς ἔγινε ἀδιάφορον καὶ τὰ χαρακτηριστικά του ἐπῆρχαν τὴν συνηθισμένην ἀπάθειάν των.

Λοιπόν, κύριε Ἀργίλλη, ἐδῶ!... ἐπὶ τέλους!... Κύριε Καθ-
δάδη! πόσο χαίρω ποῦ σὰς ξαναβλέπω...

(Οἱ δύο ἄνδρες μὲ τὸ καπέλλο εἰς τὸ χέρι ἐχαιρέτισαν. Ἐν ἀντιθέσει ὅμως πρὸς τὰ πᾶμφωτα μάτια τῆς κόρης ὅπου ἐβαθύνετο ἓνας ἄλλος οὐρανὸς Ἀλκυονίδος ἡμέρας, τὰ χαρακτηριστικά τοῦ Ἀργίλλη ἐκράτησαν τὴν ἴδιαν παγεράν ἀδιαφορίαν μὲ δύο ἐλαφρὲς γωνίττες εἰρωνείας εἰς τὴν ἄκρῃ τῶν χειλῶν.

Ἐκεῖνη τὸ ἀντιελήφθη καὶ τὰ μάτια της ἐφάνησαν ὅτι μεγαλύνουν ἀκόμη περισσότερον, τεντωμένα πρὸς τὰ δικάτου εἰς ἔκφρασιν ἀπορίας καὶ ἐρωτήσεως.

Ἐκεῖνος ὅμως ἔκαμε ὅτι δὲν ἐννοοῦσε.

— Βλέπετε, εἶπε, πρέπει ἐγὼ νὰ σηκωθῶ νὰ ἔλθω... ἐδικαιολογήθη ἡ κόρη, γιὰτι ὁ κύριος Ἀργίλλης ἦτο ἱκανὸς νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ μᾶς δῇ... Φυσικὰ δὲν τὸ λέγω γιὰ σὰς... ἐγέ-
λασε πρὸς τὸν μπάρμπα Σόλων.

— Μὲ συγχωρεῖτε δεσποινίς, νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε δίκαιον εἶπε μὲ τὴν ἴδιαν τυπικὴν καὶ ἀδιάφορην ἔκφρασιν ὁ Ἀργίλλης. Δὲν διέκρινα διόλου τὴν συντροφιά σας.

— Ἐν τῷ μεταξύ ἐγὼ μπαίνω μέσθ νὰ πάρω μερικὰς πῆταις... εἶπε ὁ μπάρμπα Σόλων, ζητῶν συγγνώμην. Μὲ συγχωρεῖτε ἐμένα μίαν στιγμύ...

Καὶ ἐμπῆκε εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον.

Ἐχετε τίποτε μαζύ μου... εἶπε κατῆρᾶ, ὑψώνουσα μὲ τὸ συνειθισμένο ἐλκρινές της ὕψος ἢ Φυλλίς τὰ φωτεινὰ μάτια της.

— ὦ! δεσποινίς... μὰ σὰς παρακαλῶ!... τί ἰδέα... διεμαρτυρήθη καὶ ἐκεῖνος μὲ τὸ ἴδιον ὕψος... Τί εἴμπορῶ ἐγὼ νὰ ἔχω μαζύ σας... Ἀλλά... ἐξηκολούθησε σὺς περιμένει ἡ παρέα σας καὶ ἐγὼ σὰς κρατῶ ἐδῶ...

Ἐσήκωσε τοὺς ὤμους.

— Ἐπερίμενα περισσότεράν εἰλικρίνειαν ἀπὸ σᾶς. . . εἶπε μὲ θαμπωμένα μάτια. . . Νοιώθω ὅτι καὶ ἔχετε μαζί μου. . . Σὰς ἐρωτῶ καὶ σεῖς μὲ παραπέμπετε στὴν παρέα μου. . . Σχεδὸν μὲ διώχνετε!..

— Μὲ συγχωρεῖτε καὶ πάλι. . . μὴ παρεξηγεῖτε. . . ἐξηκολούθησε ἐκεῖνος μὲ ἐλαφρὸν ἀλλὰ ἀκατανίκητον τόνον ὑδριστικῆς εἰρωνίας. Ἀλλὰ τί ἔχετε νὰ κάμετε μὲ μᾶς δυὸ γέρους ἀνθρώπους. . . Ἐκεῖ εἶνε ἡ νεότης. . . ἡ χρυσὴ νεολαία τοῦ τέννις. . . ἡ ἀνοιξίς. . . ἡ ζωή. . .

Ἐκεῖνη ἔρριξε μίαν σιγμὴ τὰ μάτια εἰς τὸ τραπέζι τῶν φίλων τῆς σὰ νὰ μὴ ἐννοῦσε, καὶ ἐφάνηκε νὰ ἐντείνεται ἡ ἀπορία τῆς.

— Εἰλικρινῶς δὲν ἐννοῶ τί θέλετε νὰ εἰπῇτε. . . εἶπε συγκεχυμένῃ, μὲ τὰ δάκρυα ἑτοιμα ν’ ἀναδλύσουν εἰς τὰ μάτια τῆς.

— Ἀλλὰ δεσποινὶς σᾶς παρακαλῶ. . . ἐξηκολούθησε ἐκεῖνος· μὴ στενοχωρεῖσθε ἀδίκως νὰ ἐννοήσετε πράγματα ποῦ δὲν ἔχει τίποτε κανεὶς νὰ ἐννοήσῃ. . . Τώρα νὰ! ἔρχεται ὁ φίλος σᾶς κύριος Μπιμπῆς καὶ πρέπει νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσωμε. . .

— Ὡς εἶνε τόσο εὐμορφα σήμερα τὸ Φάληρο. . . εἶπε ὁ Μπάρμπα Σόλων πλησιάζων μὲ ἓνα πακέτο εἰς τὸ χέρι.

Συγχρόνως ὅμως καὶ ὅλη ἡ συντροφιά σηκωθείσα ἀπὸ τὸ τραπέζι κατέπλεε, ἐνῷ ὁ κύριος Μπιμπῆς ἐπλησίαζε νὰ χαιρετήσῃ τὸν Μπάρμπα Σόλωνα, παλαιὸν πατρικόν του φίλον.

‘Ο Ἀργίλλης δὲν εἰμπόρεσε νὰ μὴ γυρίσῃ τὴν ράχιν πρὸς τὸ μέρος του καὶ ἐχαιρέτισε μὲ λίγα τύπικα λόγια τῆς κυρίας.

— Γιὰ τὸ Φάληρο καὶ σεῖς! . . . εἶπε εἰς τὸν Ἀργίλλη ἡ Αῖνα Λαφρομήλη. Ἀκριβῶς στὴν ὥρα καὶ ἡμεῖς αὐτὸ ἐσυμφωνούσαμε, νὰ παρῶμε δυὸ ἀμάξια ἢ ἓνα μεγάλο αὐτοκίνητο νὰ καταβούμε νὰ φάμε εἰς τοῦ Πλάτωνος ἢ εἰς τὸ Μπάρ. . . Ὡς εἶνε μεγεία ἐκεῖ σήμερα. . .

— Μὲ ἀμάξια. . . μὲ ἀμάξια. . . διεμαρτυρήθη ἡ παρέα. . . Νὰ πάμε σιγὰ σιγὰ! . . .

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ Μπάρμπα Σόλων μὲ τὸν Ἀργίλλη, ἀποχαιρετῶντες ἐμπήκαν εἰς τὸ ἀμάξι των, ἐνῷ ἡ Φυλλὶς χωρὶς νὰ νοιώσῃ καὶ τὴν σκηνὴν ποῦ ἐγείνε, ἔμενε στήλη ἄλατος ὅπως ἡ γυναικα τοῦ Λώτ.

Τὸ ἀμάξι ἐτρόχασε σιγὰ σιγὰ πρὸς τὴν λεωφόρον Ἀμαλίας.

— Λοιπὸν. θὰ πᾶμε, , δὲν θὰ πᾶμε : . . ἐρωτήθηκε ἡ παρέα εἰς τοῦ Γιαννάκη.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί ὁ κύριος Ἀργίλλης μὲ ἔχει ρέτητε μὲ τόσο ψυχρότητα. . ἀπόρησε τὸ Μουρουζάκιον, τρώγον Γαλλιστί τὰ πρόστυχα ρῶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἀπορίας του. . Μήπως ἐνόμισε ὅτι ἤμουν ἐγὼ ὁ Σαλῶ-Γκουζᾶ. .

— Αὐτὸ θὰ εἶπῃ ὅτι ἄρχισες τὰ γίνεσαι σπουδαῖος κύριε Μπιμπῆ. . ἐγέλασε ἡ Καίτη Κλωνάρη. Μὰ τί ἔπαθες Φυλλίδι ; . . Μπᾶ, σαπριστί. . καὶ σὺ καὶ ὁ Μπιμπῆς μοιάζετε ὅαν νὰ ἔχετε χαμένα τὰ νερά σας. . Λοιπὸν νὰ μὴ περνᾷ ἡ ὥρα. . . Θὰ πᾶμε ἢ δὲν θὰ πᾶμε στὸ Φάληρο : . .

Ἐξαφνὰ ὅμως τὰ ἀπλανῆ μάτια τῆς Φυλλίδος ἐφωτίστηκαν, ἡ γαλάζια ἀκτινοβολία των ἐφώτισε ὅλο τὸ προσωπάκι καὶ λαμπροβολήματα τρελλῆς χαρᾶς ἐκυνηγήθησαν ἀπὸ τὸ μέτωπον εἰς τὸ ἀνοιχτὸ χεῖλάκι καὶ εἰς τὰ ροδισμένα μαγουλάκια της.

Ὁ Ἀργίλλης τὴν ἀγαποῦσε. Καὶ . . . ἐξήλθε ! . . .

— Στὸ Φάληρο . . . στὸ Φάληρο . . . ἐμπρός. . . ἐξέσπασε ὅαν πυροτέχνημα . . . Σᾶς καλῶ ἐγὼ στὸ τραπέζι ὅλους. . . Νεολαία, ἐσεῖς. . . γρήγορα ἕνα μεγάλο αὐτοκίνητο. . . Ζήτω ἡ χαρά. . . ζήτω ἡ ζωή. . .

Τί ὠραία που ἔλαμπε ὁ ἥλιος καὶ τί ἡδονικὸς ἦτο ὁ κόσμος !

Τὴν ἀγαποῦσε ! . . . Ὁ Ἀργίλλης τὴν ἀγαποῦσε . . . Τὸ ὄνειρόν της ἔπαιρνε σάρκα, ἐγένετο πραγματικότητα . . . Τὸ ἐξήτουσε εἰς τὴν ὁμίχλην τοῦ πόνου, καὶ τὸ εὑρίσκε εἰς τὸ φῶς τῆς ὠραίας ἡμέρας ποῦ ἐτελάγιζε γύρω της.

Ὁ Μπιμπῆς ! . . . (Θεέ μου . . . ἦτο δυνατόν : ὁ Μπιμπῆς ! . . . τί ἀνοησία . . .

— Στὸ Φάληρο . . . στὸ Φάληρο . . .

— Θὰ πᾶμε στοῦ Πλάτωνος ἢ στὸ Μπάρ : . .

— Καὶ στὰ δύο . . . ἔκοψε ἐκεῖνη. Δρόμο τώρα . . . καὶ τοῦλάχιστον ἐξῆντα χιλιόμετρα. . . Ἄς κόψωμε καὶ πέντ' ἐξῆ . . . Πληρώνω ἐγὼ ! . .

— «Ὡρισμένως δὲν εἶνε καλά . . . τῆς ἔστριψε ἡ βίβα ἑξαφνα. Πάντα τὸ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι λείπει ὁ νοικοκύρης! . . . ἐσήκωσε ἡ Λίνα τοὺς ὤμους τῆς.

Σὲ λιγάκι ἓνα μεγάλο αὐτοκίνητον γεμάτον πολύχρωμον καὶ χαρούμενον κόσμον, ἔχυνετο σὰν σαῖτα εἰς τὴν λεωφόρον Ἀμαλίας, τῆς ὁποίας ἡ δαντελλωταῖς πιπεριαῖς ἐχαιρετοῦσαν τὸ θριαμβευτικὸν πέρασμά του, κατέβαινε σὰν νὰ ἐπετοῦσε ἐμπρὸς εἰς τὴν χρυσοκίτρινην πύλην τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ ἐχάανετο εἰς τὴν Λεωφόρον Φαλήρου.

Ἦϊπετα ἀπὸ ἓνα λεπτὸ ἐξεπερνοῦσαν τὸ ἀμάξι τῶν δύο φίλων τοῦ κατέβαινε μὲ τὸ ἴδιον ἥσυχον τριπόδισμα.

Δὲν ἐπέρασε ὅμως χωρὶς νὰ τοὺς χαιρετίσῃ μὲ ὁμοβροντίαν φωνῶν καὶ ἀσύρματον ἀνακινουμένων χειρῶν.

— Νειᾶτα . . . Νειᾶτα! . . . ἀνεστένανε ὁ μπαρμπα Σόλων.

Ὁ Ἀργίλλης ἐγύρισε τὸ κεφάλι ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

Τὸ αὐτοκίνητον εἰς ὀλίγα λεπτὰ ἔκαμψε τὸ Δέλτα τοῦ Φαλήρου ὅπου ἀκόμη δὲν ἦτο ὁ Ἱππόδρομος, καὶ παραλλήλως πειὰ πρὸς τὴν φιλάρεσκα παρθενιζομένην θάλασσαν, ὅπου ἐκαθρεπτίζοντο σὲ γυαλιστερόν γαλάζιον καθρέπτῃν χίλια χρυσάφια καὶ χίλια παιγνίδια ὄλαις ἢ εὐμορφιαῖς τοῦ ἥλιου καὶ τοῦ οὐρανοῦ, ἐπέρασε τὸ Ἀεροδρόμιον καὶ ἔφθασε εἰς τὸν σταθμόν.

Ἀλλὰ τὸ σχέδιον τῆς Φυλλίδος δὲν ἦτο νὰ κατέβουν πρὶν ἀπὸ τὸν Ἀργίλλη. Ἐφοβεῖτο μήπως διταν τοὺς ἔδλεπε, τοὺς ἀπέφευγε.

— Τί νὰ κάμωμε ἀπὸ τώρα . . . νωρὶς ἀκόμη! . . . ἐφώνησε. . . Νὰ κἀνωμε τὸν γῦρο τῆς Καστέλλας. . . Πίσω πάλι. . . Ἐμπρὸς, σωφέρ! . .

— Γειά σου Φυλλάκι. . . εἰσαι γιὰ φιλὶ σήμερα. . . ἐγέλασε ἡ Λίνα.

— Σύμφωνος. . . πολὺ σύμφωνος. . . συμφωνότατος. . . ἐπεκύρωσε κυττάζων αὐτὴν ἐρωτικώτατα καὶ ὁ κύριος Μπιμπής.

— Καὶ σὺ γιὰ φτύσιμο. . . νὰ μὴ βαρκαθῇς! . . . τοῦ ἐπέταξε κατὰ

πρόσωπον χωρὶς δισταγμὸν ἡ Φυλλίς. Ξαναβρίσκουσα ἐντελῶς τὴν Φυλλίδα!

Τὸ αὐτοκίνητον ἐν τῷ μεταξὺ ἐπερνοῦσε τῆς Τζιτζιφιαῖς ἔφθανε εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον καὶ ἐχαιρέτιζε τὸν ἄσχημον θόλον τοῦ Ἀκταίου. Ἀπ' ἐκεῖ ἀνέβαινε τὸ γεφύρι καὶ ἐρρίχνετο εἰς τὴν ἀνάβασιν τοῦ κιτρίνου λόφου τῆς Καστέλλας.

Ἡ θάλασσα τοῦ Φαλήρου ἄρχισε ν' ἀπλώνεται ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς μεγαλοπρεπῆς μὲ τὴν καταπληκτικὴν εὐμορφίαν τῶν μεγάλων στοιχείων καὶ μὲ κορνίζα τὰ σπίτια τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου ἕως μακρυά, τὴν ἀκτὴν τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ, τοὺς πευκῶνας τῆς Γλυφάδας, τῆς Βούλας, τῆς Βουλιαγμένης καὶ τὸ νησάκι τῶν Φλεβῶν.

Ἦτο χαρὰ καὶ εὐλογία Θεοῦ εἰς τὴν φύσιν.

Ἐπειτα διὰ μιᾶς ἐπρόδαλε τὸ χαριτωμένον λιμανάκι τῆς Μουνυχίας, ἕνα κρμψοτεχνημένον μικροτέχνημα λιμανιοῦ, νὰ τὸ κλείσῃς ὁλόκληρο σὲ κρυσταλλένια βιτρίνα, γεμάτον ἀπὸ ἀναμνήσεις τῶν παλῶν τριήρων καὶ τῶν ἐρειπωμένων τῶν ἀρχαίων προβλήτων.

Ἀλλὰ πάει! . . ἔμεινε καὶ αὐτὸ πίσω. . . Τώρα εἶνε τὸ ἀφρορράντιστο νησάκι τῆς Μουνυχίας, οἱ γραφικοὶ βράχοι καὶ πλατύς, μεγαλοπρεπῆς, ἀπέραντος ὁ Σαρωνικός.

Δεξιᾷ ἀνοίγετο ἡ πλατεῖα Ἀλεξάνδρας καὶ τὸ περιεργότατον λιμάνι τῆς Ζέας. Αὐτὴν τὴν χερσόνησον μὲ τὰ κομψὰ λιμανάκι τῆς καὶ τοὺς γραφικοὺς τῆς βράχους, τοὺς ἐφιλοτέχνησε βέβαια μὲ ἰδιαιτέραν ἀγάπην, χάρμα ματιῶν ἀνθρωπίνων ὁ Θεός.

Ἀκόμη μακρύτερα ὅμως . . . Ἔως τὴν Φρεαττίδα καὶ τὴν Πειραιϊκὴν χερσόνησον.

Ὁ κύριος Μπιμπῆς ὅμως ἔκαμε ἑξαφνα μὲ τὸ δεξι χέρι χειρονομίαν ὅαν νὰ ἔπιανε μυῖγα ἐμπρὸς εἰς τὸ πρόσωπόν του. Ἦτο διὰ νὰ κυττάξῃ τὴν ὥρα εἰς τὸ περικάρπιον ρολόγι του.

— Σὰν νὰ εἶνε καυχὸς νὰ γυγίζωμε. . . ἐγνωμοδότησε τρώγων μετὰ τοῦ ἰδίου ζήλου τὰ ρῶ. Δὲν θὰ βγοῦμε φαγεῖ εἰς τὸ ξενοδοχεῖο.

— Φίλε κύριε Μπιμπῆ! . . ἐγέλασε ἡ Φυλλίς μὲ κέφι. Ἄς μὴ

κατατρώγῃ ἢ ἀνησυχία τὴν εὐαίσθητον καρδίαν σου . . . Ἐτηλε-
φώνησα ἀπὸ τοῦ Γιαννάκη . . . Πρὸ παντὸς ὅμως μὴν κάνης τόσο
ἀρειμάνιαις χειρονομίαις γιὰ νὰ κυττάζῃς τὸ ρολόγι σου διότι θὰ
λιγοθυμίσουν ὅλκις ἢ μύγες ποῦ ἔχομε μαζύ μας . . . Σωφφὲρ φτά-
νει . . . γυρίζομε πίσω . . . Εἶνε καιρός !

Ὅταν τὸ ἀμάξι τῶν δύο φίλων ἔφθασε ἔμπρὸς εἰς τοῦ Πλά-
τωνος, ὁ Ἀργίλλης ἔρριξε μὲ ἀνησυχίαν τὰ μάτια του εἰς τὰς
ἐξέδρας τῶν δύο ξενοδοχείων.

Ἡ συντροφιά τῆς Φυλλίδος τὸν ἐνεύριαζε. Καὶ εἴτε εὐχαριστη-
μένος εἴτε δυναρεστημένος—δὲν εἰμποροῦσε νὰ ψυχολογήσῃ—ἀπὸ
τὴν διαγωγὴν του ἀπέναντί της, δὲν ἤθελε νὰ τοὺς ἔχῃ γειτονιά . . .

Εὐτυχῶς δὲν εἶδε κανένα καὶ αὐτὸ τὸν ἀνακούφισε. Κατέδρα-
καν εἰς τὴν ἐξέδραν καὶ ἐπεριπάτησαν ἐκεῖ λιγάκι χαιρόμενοι τὴν
χαρὰν τῆς φύσεως.

Κύματα ζωῆς κατέβαιναν ἀπὸ τὰ βαθεῖα γαλανὰ οὐράνια εἰς
τὴν χρυσοῦν ἀλκονοίδα ἡμέραν. Ἦτο ἀλληλουῖα χρωμάτων καὶ
φωτός.

Δὲν εἶχαν ὅμως ἀκόμη καλοκαθίσῃ ἔμπρὸς εἰς τὸ ἀσπροστρω-
μένο τραπέζι περιμένοντες τὰ λαχταριστὰ μπαρμπούνια ποῦ εἶχε
παρaxyγείλῃ ὁ Μπάρμπα-Σόλων, δὲν εἶχαν καλομασσήσῃ τὴν τυρό-
πηττα ὅταν ἡ συντροφιά ἐξενύνητο εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ξενοδο-
χείου.

— Ποῦ νὰ πάμε . . . ἐδῶ . . . ἐκεῖ . . . Ἀ, ἐκεῖ ! . . . πάμε στοῦ
Πλάτωνος . . . Εἶνε καὶ ὁ Ἀργίλλης . . .

— Τί κακοτυχία . . . ἐδυσφόρησε εἰς τὸν Μπαρμπα-Σόλωνα
ἐκεῖνος. Δὲ θὰ μᾶς ἀφήσουν σὲ ἡσυχία ἐδῶ . . . Πάει ἡ μισὴ εὐχα-
ρίστησίς μας . . .

Καὶ πράγματι, ἐνῶ ἡ παρέα ἐκυρίευε ἐξ ἐφόδου τὴν ἐξέδραν
καὶ ἔπιανε τραπέζι, ἡ κυρία εἰς ἐπλησίαζαν κατ' εὐθείαν μὲ κοκκι-
νισμένα ἀκόμη πρόσωπα ἀπὸ τὸ ξυραφιστὸ ἀγεράκι τῆς αὐτοκινη-
τάδας. Παραδόξως ὅμως, ἡ Φυλλίς, διὰ μιᾶς πεσμένη ἀπὸ τοὺς ἐν-

θουσιασμούς της, δειλὴ καὶ διστακτικὴ σὰν κοριτσάκι ἐμπρὸς εἰς τὸ σχολεῖον, ἔμενε μόνῃ αὐτὴ μακριὰ μὲ τὸ κεφάλι κάτω.

— Τί ἔχεις . . . τῆς εἶπε Ἀγγλιστί ἡ Καίτη Κλωνάρη πλησιάζουσα.

Ἐκείνη ἐσήκωσε τοὺς ὤμους.

— Χμ ! δὲν σὰς τὸ ἔλεγα ἐγώ . . . ὅτι θὰ σὰς πιάσῃ τὸ κεφάλι σὰς ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο . . . ἐπλησίασε μὲ ἐνδιαφέρον καὶ ὁ ὑποχρεωτικὸς Μπιμπῆς.

— Ξεφορτώσου με ἀπὸ δῶ ! . . ὑπῆρξε ἡ κοφτὴ ἀπάντησις. Καὶ ἄνευ ἐτέρου τοῦ ἐγύρισε τὴν ράχι.

— ὦ ! ὦ ! ἔλεγε ἡ Λίνα πιπιλίζουσα ἡδονικὰ τὸ ποτηράκι τῆς μαστίχας ποῦ τῆς ἐπρόσφερε ὁ Μπάρπα Σόλων. Τῆς Εὐρυαλίτσας τῆς ἔστριψε πάλι ἡ βίδα . . . Ἐνῶ πρωτίτερα ἐχαλοῦσε τὸν κόσμον στὸ αὐτοκίνητο, τώρα ἀναποδογύρισε πάλι τὰ πιάτα τῆς . . . Κάτι πῆγε νὰ τῆς πῇ ὁ Μπιμπῆς καὶ τοῦ νύρισε τὴν πλάτη . . . Κύτταξέ τον σὰν βρεγμένο κοτόπουλο ἔμεινε ὁ κακομοῖρης . . . Ὡρισμένως θὰ τὸν ἔδρισε . . .

Ὁ Ἀργίλλης οὔτε καὶ ἐγύρισε νὰ ἰδῇ.

— Εἶνε «κάπο ντ' ὄπερα» αὐτὸ τὸ κορίτσι . . . ἐξηκολούθησε ἐκείνη μὲ οἷστρον κακογλωσσιᾶς . . . Δίχως ἄλλο θὰ πίνῃ . . . Ἀλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται τὸ πρᾶγμα . . . Καὶ ἂν δὲν πίνῃ σπέρτα ὠρισμένως θὰ πίνῃ κοκαῖνη ἢ αἰθέρα . . .

— Ἐγὼ τὴν ἐκτιμῶ γιὰ τὸν εἰλικρινῆ καὶ τολμηρὸν χαρακτῆρα τῆς . . . εἶπε ὁ Μπάρμπα Σόλων. Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ τὴν πολυχωνεύουν στὸν κόσμον ἐπειδὴ λέγει ὅτι ἔχει νὰ εἰπῇ κατὰ πρόσωπον . . .

— ὦ, βέβχια ! . . . ὅσο γι' αὐτὸ δὲν τῆς βγαίνει ἄλλη . . . ἀνέκρουσε ἀμέσως ἡ κακόγλωσσα.

— Πρὸ ἡμερῶν ἀκόμη τί γέλια ἔγειναν στὸ τέννις μὲ αὐτὸν πάλι τὸν κακομοῖρη τὸν Μπιμπῆ . . . ἐπρόσθεσε ἡ Καίτη Κλωνάρη. Ξεύρετε ὅτι ἐκέρδισαν μαζὺ ἓνα μάτς καὶ αὐτός, μὲ τὰ οὐ εἶπα καὶ μοῦ εἶπες καὶ τὴν διαχυτικότητά τῆς νίκης, ἐνόμισε ὅτι ἀπέκτησε κα-

ποιο δικαιωματάκι νά τὴν φωνάξῃ τὸ ὄνομά της καὶ νά ἐνθαρρυνθῇ μάλιστα νά τῆς προσφέρῃ καὶ τὰς . . ὑπηρεσίας του . .

Ἐξαφνα λοιπὸν βλέπομε καὶ σηκώνει ἡ καλὴ σου τὸ μυτάκι.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ κύριε Μπιμπή. ἔκοφε σταράτα. Σὲ παρακαλῶ πολὺ ὥπως σὲ λέγῳ ἐγὼ «κύριε» νά μὲ λέγῃς καὶ σὺ «δεσποινίς». Ἐμένα δὲν μ' ἄρῃσιν αὐτὰ τὰ «σὰν φασὸν». Καὶ ἂν θέλεις ἀκόμη, νά ἐξακολουθήσωμε τὸ παιγνίδι μας, παῦσε αὐταῖς τῆς ἀηδίας. Ἀἴτε σὲ καμμίαν ἄλλη νά μὴ χάνῃς καὶ τὸν καιρὸ σου. Δὲν εἶσαι ὁ τύπος ποῦ θὰ μ' ἄρῃσε ἐσύ.

Λοιπὸν ἀπὸ τὴν πρόγχα αὐτὴ τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί ποῦ δὲν ἐφευρε δὲ καὶ τὴν πυρίτιδα, σὰν νά ἔπαθε ἀνθρωποφοβία. Παρεξηγεῖ ὅτι καὶ ἂν τοῦ εἰπῇ κανεὶς. Ἀφοῦ πρωτῆτερα ἐνόησε ὅτι καὶ σεῖς κύριε Ἀργίλλη τὸν ἐχαιρετίσατε μὲ ψυχρότητα.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν τὴν ἄκουε.

Διὰ μιᾶς μεταμορφωμένους, ἀκτινοφώτιστος, εἰς ξέσπασμα ἐσωτερικοῦ ἀκτινοβολήματος καὶ ὥσαννά εὐφροσύνης ἐγύριζε πρὸς τὸ μέρος τῆς Φυλλίδος μόλις συγκρατούμενος νά τρέξῃ ἀμέσως πρὸς αὐτήν.

Νά τρέξῃ, νά τῆς πάρῃ τὰ χέρια της, νά τῆς ζητήσῃ συγγνώμην, νά τὴν παρακαλέσῃ νά ξεχάσῃ τὴν ἀδικὴν διαγωγὴν του καὶ νά συγχωρήσῃ τὰς ταπεινωτικὰς ὑποψίας του . . .

Τὴν στιγμὴν ὅμως αὐτὴν ὅσοι ὅσοι εἶχαν μείνῃ, εἰς τὸ ἄλλο τραπέζι, ἐφάνηκαν νά σηκώνονται διὰ μιᾶς καὶ νά περιτριγυρίζουν τὴν Φυλλίδα ἢ ὅποια ἔξαφνα, χωρὶς κανένα προφανῆ λόγον ἐξέσπασε εἰς κλάμματα μὲ δυνατοὺς λυγμούς.

Ὁ ἀντίκτυπος τῆς υπερβολικῆς χαρᾶς, ἡ εὐφροσύνη τῆς βεβαιώσεώς της δι' ὅτι τόσον καιρὸν ὀνειρεύετο, ἡ παρουσία τοῦ Ἀργίλλη δύο βήματα χωρὶς νά ἔχῃ τὸ θάρρος νά ἐξηγηθῇ καὶ νά ἐπικοινωνήσῃ μαζί του ἔφεραν εἰς τὸ ὑστερικὸν πλᾶσμα τὸ ἀποτέλεσμά των.

— Τί τρέχει . . τί συμβαίνει . . ὥρμησε ὁ Ἀργίλλης ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Μπάρμπα-Σόλωνα καὶ τὴν Λίνα.

— Τίποτε . . τίποτε . . . Νευρικὴ κρίσις. . . δὲν εἶνε τίποτε! . .

Ἐν τῇ μεταξύ, ἐπήγαιναν τὴν Φυλλίδα μέσα εἰς ἓνα δωμάτιον τοῦ ἐστιατορίου ὅπου τὴν ἐκάθισαν εἰς τὸν καναπέ . . .

Ὁ Ἀργίλλης μὲ τὸν Μπαρμα Σόλωνα ἠκολούθησαν. Ἡ Ἀσπασία Εὐθυβοῦλη ὅμως καὶ ἡ Λίνα, ἔκαμαν νόημα εἰς τοὺς κύριους νὰ εὗγουν ἔξω, διὰ νὰ τῆς ξεκουμπώσουν τὸ κορσάξ.

Ὅλοι ἐκινήθησαν πρὸς τὴν πόρτα.

Ἐκείνη ὅμως ἔξαφνα παρεμέρισε τὴν Λίνα.

— Δὲν εἶνε τίποτε . . . εὐχαριστῶ . . . εἶπε μὲ δακρυδρεγμένον πρόσωπον. Ἀφήστε με σὰς παρκαλῶ λιγάκι μονάχη . . . Ἦὰ μοῦ περάσῃ σὲ δύο λεπτά . . . Ὁ κύριος Ἀργίλλης . . .

— Νάτος . . . ἐδῶ εἶνε ὁ Ἀργίλλης . . . εἶπε ἡ Λίνα . . . Κύριε Ἀργίλλη! ἡ Φυλλίς σὰς ζητεῖ . . . Πηγαίνουμε ἐμεῖς . . . θέλει νὰ μείνῃ μὲ τὸν κύριον Ἀργίλλη μιὰ στιγμή . . .

Ἐκεῖνος, μόλις ἐβγήκε ἡ Λίνα, ἐπροχώρησε μὲ ἀπλωμένα χέρια καὶ φωτισμένον πρόσωπον.

Τότε ὅμως, εἰς τὴν θέαν του, ἐκεῖ ἐμπρός της καὶ μὲ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸν εἶχε κερδισμένον, χωρὶς καὶ νὰ συλλογισθῇ τὸν Μπαρμα-Σόλωνα ποῦ ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ σκεφθῇ ὅτι εἰμποροῦσε νὰ τὴν ἰδῇ καὶ ἄλλος κανεὶς, μὲ μιὰς ὥρμησε εἰς τὰ ἀγαπημένα χέρια . . .

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια! . . . ξέρετε πῶς δὲν εἶν' ἀλήθεια! . . . Εἰπήτε μου πῶς δὲν τὸ πιστεύετε . . . πῶς δὲν εἴσθε θυμωμένους μαζὺ μου . . . ἔλεγε μὲ φωνὴν κομμένην ἀπὸ ἀναφυλλητά . . . Ἐγὼ μόνο ἐσὰς . . . μόνο ἐσὰς ἀγαπῶ τόσον καιρό . . . τὸ ξέρετε . . . τὸ νοιώθετε . . . τόσον καιρό . . . μὴ μοῦ λέτε ὅχι . . . Μόνο ἐσὰς . . .

Ὁ Ἀργίλλης βαθεῖα συγκλονισμένος ἀπὸ ὅλον αὐτὸ τὸ πάθος, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ νοιώθῃ πῶς, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ τὸ καταλάβῃ ἔσκυψε καὶ ἀκούμπησε εἰς τὰ ξανθὰ μαλλιά της τὰ χεῖλη του.

Καὶ τὸ φίλημα αὐτὸ ποῦ ἔννοιωσε σὰν πυρῶμένο σίδερο ἐπάνω της, γιὰ μιὰς τὴν μετεμόρφωσε.

Γιὰ μιὰς, φωτολουσμένη, ἀκτινοπερίχυτη, ἀγκιστρώθηκε μὲ ἀναφυλλητὸ ἐπάνω του, χώνουσα τὸ κεφάλι εἰς τὰ στήθη του, ἐμπή-

γούσα εἰς τοὺς ὤμους του τὰ δάκτυλά της σὰν νὰ ᾔθελε νὰ μπῇ μέσα εἰς τὸ σῶμά του.

Ὁ Ἀργίλλης ἔνωσε τὸ κουκλίστικο σωματάκι νὰ κολλᾷ ἐπάνω του, αἰσθάνθηκε τὴν χλιαρὰν θερμότητά του. . . Καὶ τότε ἄθελα, ἀσυνείσθητα, μόνον τῶν τὰ χεῖλη του ἤϋραν τὰ χεῖλη της, ἐσφραγίσθησαν ἐπάνω καὶ ἔμειναν ἐκεῖ. . .

Μερικαῖς στιγμαῖς ἐταξείδευσαν ἔτσι εἰς τὴν αἰωνιότητα. . .



Καὶ οἱ δύο ὅμως ἔννοιωσαν τὰ γόνατά των νὰ κλονίζονται. . . Εἶνε τόσον πέραν ἀπὸ ὅτι δέδοται εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτὸ τὸ ταξεῖδ. . .

Ἐν τῷ μεταξύ, μολονότι ὁ Μπάρμπιπ-Σόλων βλέπων τὰ συμβαίνοντα, ἔμεινε ὀρθὸς ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρτα, νὰ μὴ ἀντιληφθῇ τὴν σκηνηὴν κανεὶς ἄλλος, ἔξω ἢ ἀπορία καὶ ἢ κακογλωσσία ὠργιάζαν.

Ἡ ὁμιλία τοῦ Γιαννάκη, ἡ τρελλὴ εὐθυμία τῆς Φυλλίδος, ἡ νευρική κρίσις, ἡ πρόσκλησις τοῦ Ἀργίλλη ἀμέσως συνεδυάσθησαν. Χίλιας δυὸ ὑποθέσεις ἐφευρέθησαν, ἐσχολιάσθησαν καὶ ἐλεπτολογήθησαν.

Καὶ λάκκο ἔχει ἡ φάβη δέχως ἄλλο μεταξύ Ἀργίλλη καὶ Φυλλίδος.

Τὴ συνέδρανε. . . Τώρα θὰ τὸ ἐβλεπαν!

Ἐν τῇ μεταξὺ, μέσα, ὁ Ἀργίλλης ἐκάθισε τὴν κόρην ἐξηντηλμένην εἰς τὸν κινικέ.

Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι τὸ φιλὶ αὐτὸ εἶχε ἀδειάσῃ τὴν ὑπαρξίν της καὶ ἔμεινε τώρα σὺν πτώμα χωρὶς ψυχὴν. Τώρα, ἦσαν αἰωνὸν ἀδύνατον ποῦ θέλει στῆριγμα ὃ ἀκουμπήσῃ, νὰ ἐξίσῃ καὶ νὰ πλεχθῇ. . .

Ὁ Ἀργίλλης ἔμως ἐσκέφθηκε ὅτι ἔδν ἔπρεπε νὰ δώσουν ἀφορμὴν περισσοτέρας κακογλωσσίας καὶ ἔακμε νὰ κινηθῇ.

Ἦκείνῃ ἔμως ἀγκιστρώθηκε μὲ ἀπελπισίαν ἐπάνω του κρύβουσα τὸ ξανθὸ κεφάλι εἰς τὸ στήθος του.

— Μὴ μ' ἀφύνετε. . . μὴ, μ' ἀφύνετε. . . δὲν θέλω νὰ τοὺς ἴδω παῖδ' ὅλους αὐτοὺς. . . δὲν θέλω νὰ τοὺς ξαναῶμαι. . . πάρτε με μαζὺ σας. . . μαζὺ σας! . . .

Ἀγκιστρωμένη ἐπάνω του, μάτια μὲ μάτια, σχεδὸν δὲν εἴξευρε τί ἔλεγε. . . Ἡ ταραχὴ καὶ ἡ εὐτυχία τὴν παρέφερα. . . Ἐπαραιμολοῦσε. Ἐννοιοῦθε ὅτι τὸ ὄνειρο ἐπέρασε κοντὰ της, ὅτι ἔπλωσε τὰ χέρια καὶ τὸ ἐπῆρε καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἀφύσῃ ποῦ. . . Ἦταν παῖδ' δικό της. . . δὲν ἐννοοῦσε νὰ τῆς τὸ ἔπαιρναν!

Ἀκόμη παραζαλισμένος κ' ἐκεῖνος, ἐπῆρε τὸ ξανθὸ κεφάλι εἰς τὰ χέρια του καὶ τὸ ἐγέμιζε φιλικά. . . Ἐννοιοῦτε εἰς τὰ χεῖλη, τοὺς βολβοὺς τῶν φωτεινῶν ματιῶν, τὰ μακρὰ ματόκλαδα ποῦ ἔτρεμαν, ἐπλάνησε τὰ φιλιὰ του εἰς τὸ καθαρὸ μέτωπον, τὸ σενταφένιο μυτάκι, τὰ ἀχνὰ μαγουλάκια, ἀνακατεῖθον τὴν γλυκεῖαν ταραχὴν τοῦ συναισθήματος αὐτοῦ μὲ τὴν ἀλημερὴν γαστρίαν τοῦ θαυροβρεγμένου της προσώπου. . . Ἐλὸς κατέληξε πάλι εἰς τὴν μετὰ λην πηγὴν τοῦ μεθυστοῦ, τὸ σπασμοκλόνον τοῦ μελέαι, καὶ ἔμισα νοίγετο θερμὸν νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ, νὰ ξαναδῶσῃ καὶ νὰ ξαναπάρῃ, καὶ ἐκολλήθηκε ἀχόρταγος μὲ κλεισμένα μάτια εἰς τὸ πύρινον νῆμα του. . .

Ἐξαφνα ἔμως ἀπεσπάρθη ἀπότομα. . . Ἐβγήκε εἰς τὴν πόρτα, ἐξήτησε ἕνα κονιὰν τάχα νὰ τὴν συνεφέρῃ καὶ ἐδήλωσε ὅτι λίγων λεπτῶν ἀνάπαυσιν ἐχρειάζετο μόνον γὰρ νὰ συνέλθῃ ἐντελῶς.

Ἐπρότεινε μάλιστα, ἂν ἤθελε νὰ ἔμεινε καμμία ἀπὸ τῆς κυρίας, καὶ οἱ ἄλλαις νὰ ἐπύχαιναν κανένα περίπατον μετὰ τοῦ αυτοκίνητου ἕως τοῦ συνήρχετο, καὶ εἰς τὸν γυρισμὸν νὰ τὴν παρελάβαναν γιὰ τὰς Ἀθήνας.

Ὅλοις πράγματι ἐπρόσφεραν τὰς ὑπηρεσίας των καὶ ἔμεινε ἡ Καίτη Κλωνάρη. Οἱ ὑπόλοιποι ἐμπήκην πάλι εἰς τὸ αυτοκίνητον καὶ ἐξεκίνησαν νὰ κακογλωσσήσουν μετὰ περισσοτέρων ἀνέσιν.

Τὸ πῦρνον ὅμως ἀποστάλαγμα τοῦ σταφυλίου ἔκαμε ἀμέσως τὴν ἐνέργειάν του. Ἡ Φυλλίς ἐγνωίωσε νὰ ἀνακτῇ τὰς δυνάμεις τῆς καὶ ἠθέλησε νὰ βῇ πάλι εἰς τὸν ὥραιον ἥλιον.

Καὶ ἐνῶ ἡ Καίτη μετὰ τὸν Μπαρμπά-Σόλωνα ἐπεριπατοῦσαν ἐπάνω κατὰ εἰς τὴν πλατεῖαν, αὐτὴ μετὰ τὸν Ἀργύλλη ἐπροχωροῦσαν σιγὰ σιγὰ κατὰ μῆκος τῆς βραχίωδους ἀκρογιαλίας, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον, χέρι σὲ χέρι, εὐτυχεῖς.

Ἐκεῖνος ἔδλεπε διπλὰ εἰς τὸν ὠμὸν τοῦ τοῦ ξανθοῦ κεφάλι τῆς Γκρέτχεν καὶ τὸ ἐράσμιον ὄραμα τῆς Ὀλλανδικῆς προσδείας. Ἦδλεπε τὸ φαρφουρένιο μουσουδάκι, ὅπου ἡ μυτίτσα ἐτόνιζε τὴν ἴσιν τοῦ γραμμίου, τὸ κομψὸ σαγωνάκι, τὰ φωτεινὰ γαλανὰ μάτια ποὺ ἐσηκόνοντο σ' αὐτὸν ὅπως σὲ λατρευμένον εἰδωλὸν καὶ ἀποροῦσε πῶς δὲν εἶχε διακρίνει, πῶς δὲν εἶχε προσπαθήσει νὰ κάμῃ, διὰ αὐτὸ δικὰ του τόσον καιρὸ!

Ἐπεριπατοῦσαν κυτταζόμενοι εἰς τὰ μάτια, σὰν εἰς κάποιαν ἀπίστευτην παράχρυσιν ὥραιον ἀνείρου, χέρι μετὰ χέρι, σφίγγοντες τόσον δυνατὰ τὰς παλάμιας των σὰν νὰ ἤθελαν νὰ συγχωνευθοῦν...

Τὰ δάκτυλά των ἦσαν τόσον ἀγκιστρωμένα ὥστε ἀφῆναν ἴχνη τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον, σχεδὸν τοὺς ἐπνοῦσαν... Καὶ ὅμως ο πόνο· αὐτοὶ ἦσαν τόσον ἡδονικὸς!...

Ἐννοεῖσθαι σὰν νὰ μὴ ἐπρόκειτο ν' ἀποχωρισθοῦν πειὰ τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο... Νὰ ἐνσπρηνθοῦν, ν' ἀμαλγαμωθοῦν, ν' ἀφομοιωθοῦν εἰς ἓνα...

Ἐννοεῖσθαι τὸ μυστήριον τοῦ ἐνὸς νὰ προστρίβεται εἰς τοῦ ἄλλου, τὸν ὅριον εἰς τὸν ὦμον. Καμμίαν φορὰ ἀγγίζαν καὶ αἱ λαγέ-

νες των, τὰ γόνάτά των. Καί τὸ ἄγγισμα αὐτὸ τοὺς ἔφερνε ἡδονισμὸν ποῦ ἀνεφρικήζαν.

Ἦτο περίπατος ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀνοικτὴν πόρτα τῶν Ἠλυσίων τῆς εὐτυχίας, εἰς τὴν Ἑδὲμ τῆς ἐκστάσεως. Οἱ ραγαδιασμένοι βράχοι τοῦ ἀκρογιαλιοῦ, τὰ κυματάκια ποῦ ἄφριζαν καὶ ἐπάφλαζαν εἰς τῆς σχισμαῖς των, ἦσαν ἡ μυθικὴ νῆσος τῶν Ἀγαθοδαϊμόνων, ὅπου ξεβράζει τοὺς εὐτυχισμένους τὸ κύμα τοῦ ἔρωτος, ὑπόκρουσμα εἰς τὸ ἐπιθαλάμιον τῆς εὐτυχίας ποῦ ἐψάλλετο καὶ γιὰ τοὺς δύο αὐτοὺς! . . .

11

Ι Λ Ι Γ Γ Ο Σ

Εἶχαν συμφωνήσει, διὰ νὰ μὴ δώσουν περισσοτέραν ὕλην εἰς τὴν κακογλωσσῶν νὰ χωρισθοῦν λίγην ὥρα.

Ἡ Φυλλίς θὰ ἐγύριζε πάλι εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ τὸ αὐτοκίνητον τῆς παρέας καὶ θὰ ἐπερίμενε τὸν Ἀργίλλη εἰς τὸ σπίτι της.

Ἄν ἐκεῖνος τὴν ἄφηνε εἰς τὸ αὐθόρμητον ξέσπασμα τοῦ πάθους της, δὲν θὰ ἐσκέπτετο τίποτε, δὲν θὰ ἐλογάριαζε κανένα. . . Ὡς τοὺς ἄφηνε ὅλους σύζυγα καὶ θὰ ἔφευγε ἀμέσως γιὰ τὰς Ἀθήνας μαζὺ του, σὰν τὸν φιλόργυρον ποῦ ἀρπάζει καὶ τρέχει νὰ κρύψῃ μακριὰ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου πολύτιμον θησαυρόν.

Ἀλλὰ ἡ λογικὴ τοῦ Ἀργίλλη ἀγρυπνοῦσε.

Μὲ σιγανὰ, χαϊδευτικὰ λόγια, σφίγγων τὰ λεπτὰ δακτυλάκια της καὶ βυθίζων τὸ βλέμμα εἰς τὸν πανηγυρίζοντα οὐρανὸν τῶν δικῶν της, εἶπε τί ἔπρεπε νὰ γείνη. . .

Καὶ ἐκεῖνη ἔσκυψε τὸ κεφάλι ἀνίκηκην νὰ παρκαούσῃ, εὐτυχισμένη ὅτι ὑπακούει, μὲ ἀσυγκράτητην ἁγωνίαν ὅτι θὰ τὸν ἐχωρίζετο πάλι ἔστω καὶ λίγαίς στιγμαῖς.

Ἡ σειρὴν ὅμως τοῦ αὐτοκινήτου ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸν δρόμο.

Τελευταία φορὰ ἐκυττάχθησαν τότε κατὰμματα σὰν νὰ ἔπαρναν κἄτι ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, σὰν νὰ ἐφιλιούντο μὲ τὰ μάτια. . . Ἐὰ χέρια ἐσφίχθηκιν ἀδιάσπαστα τελευταίαν φορὰ.

Σὲ λιγάκι, ἔπειτα ἀπὸ τυπικοὺς ἀποχαιρετισμοὺς, τὸ αὐτοκίνητον ἐν ἀπαρτίᾳ πάλι, ὅπως τῇ στιγμῇ ποῦ ἦλθε, καὶ μόνον μὲ τὸν κύριον Μπιμπή σκεπτικώτατον, ἐχάνετο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀεροδρομίου. Τὸ θριαμβευτικὸν μόνον οὐρλιασμα τῆς σειρήνης του ἐφθασε ἀπὸ μακρυὰ σὰν τελευταῖος ἀποχαιρετισμός.

Εἰς τὸ ἀμάξι, ὁ Ἀργίλλης, νοιώθων ὅτι θὰ ἦτο ἀγνωμοσύνη νὰ κρυφθῇ ἀπὸ τὸν φίλον του ἐγύρισε σ' αὐτὸν τὸ κεφάλι.

— Μπάρμπα Σόλων! εἶπε πιάνων συγκεκινημένος τὰ χέρια του, εἶμαι εὐτυχής!

Ἐκεῖνος ἐγέλασε τὸ καλόβολο πατρικὸν χαμόγελό του.

— Θὰ ἦμουν κ' ἐγὼ στήν δική σου θέσι!... εἶπε μὲ κάποιαν μελαγχολίαν. Αὐτὸ τὸ κορίτσι πίστευσέ με εἶνε πλάσμα πολύτιμον... καὶ σ' ἀγαπᾷ ἀληθινά... Καὶ αὐτὴ ἡ στιγμή ποῦ ἐχαρίσατε σήμερα σὶ δυὸ σας στὰ γέρικα μάτια μου, μοῦ ξανάδωσε γιὰ λίγα λεπτὰ τὴν καλὴ ἐποχὴ τῶν εἴκοσι χρόνων... ἔναν κόσμον ποῦ εἶχα χαμένον διὰ παντός... Ἡ εὐτυχία σας θὰ εἶνε καὶ εὐτυχία μου!

— Μοῦ φαίνεται... εἶπε μὲ κομμένην φωνήν ὁ Ἀργίλλης, ὅτι πέφτω σὲ κάποιαν ἄβυσσον... ὅτι πέφτω εἰς τὸ κενόν... Τὸ αἶσθημα αὐτὸ ἔμως εἶνε τόσοσιν θεσπέσιον, ὥστε θὰ ἤθελα νὰ τὸ ἐννοιωθᾷ σ' ὅλην τὴν ζωὴ μου...

— Τὸ ἐννοίωσα ἄλλοτε κ' ἐγώ!... ἀνεστέναξε ὁ Μπάρμπα-Σόλων.

Πρὶν κτυπήσῃ τὸ κουδοῦνι ὁ Ἀργίλλης εἰς τὴν βρεσιὰ δρύϊνην πόρτα τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας, τὸ φύλλον ἀνοίξε μόνον του.

Ὁ ὑπηρέτης ἐπερίμενε εἰδοποιημένος. Ἀνέδθηκε τὴν μαρμαρένια ταπητοστρωμένην σκάλα ὅπου ἐγυάλιζαν ἔντονα ἢ χάλκινες βέργαις, ἐπέρασε τὴν τζαμόπορτα καὶ ἐμπήκε εἰς τὸ σκλόνι ποῦ τοῦ ἀνοίγε ὁ ὑπηρέτης.

Ἡ πόρτα ἐκλείσε πίσω του.

Ἐκύτταξε δεξιᾷ ἀριστερᾷ γιὰ τὴν Φυλλίδα, ἀλλὰ δὲν τὴν διέκρινε.

Διὰ μιᾶς δειλιασμένη, φοβισμένη θὰ ἔλεγε κανεῖς, πανικόβλη-

τος, σὰν μαθήτρια παρθεναγωγείου εἰς τὸ πρῶτον ραντεβού της, εἶχε χωθῇ εἰς μίαν γωνιά ὅπου τὸν ἐκύτταζε μὲ πλκνημένα μέτια.

Ἐνόμιζες ὅτι ἐζητοῦσε διέξοδον νὰ δραπετεύσῃ, νὰ φύγῃ ἀπὸ ὅπου εὗρισκε ὅτι ἐποιοῦσε περισσότερα ἀπὸ τὴν ζωὴν της.

Ἐπροχώρησε ἕνα βῆμα καὶ τῆς ἔπλωσε τὰ χέρια. Τῆς ἔπλωσε τὰς χέρια καὶ τὴν ψυχὴν του. . .

Πῶς εὐρέθηκε ἐκεῖ μέσα ; . . . Κανεῖ ἀπὸ τοῦς δύο δὲν θὰ εἴμποροῦσε νὰ εἰπῇ. . . Τὶ φωνὴ ἦταν αὐτῇ ποῦ ἐξέφυγε ἀπὸ τὸν σφιγμένον λαϊμό της . . . Ρόγχος ἀγωνίας, κραυγὴ θεληματικοῦ θανάτου, ξεφώνημα πιανομένου ζώου . . .

Ἦτο ὅλα δική του, ἐπάνω του, σχεδὸν μετέωρη, τὰ χεῖλη εἰς τὰ χεῖλη, τὸ στηθάκι ζουλημένον εἰς τὸ στῆθος του. . .

Ἐπιναν τὴν ψυχὴν ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, ἔννοιωθαν τὴν θερμότητά τοῦ σώματός των, τὰ χέρια της ἐνώνοντο σφικτὰ γύρω εἰς τὸν λαϊμόν του, τὰ δικὰ του ἔσφιγγαν τὴν πλατίτσα, τὴν μέση, τὰς λαγόνας της ἀδιάσπαστα. . .

Πόσο ἐκρατοῦσε τὸ φιλὶ αὐτό . . . ἢ ἀναπνοὴν τίων . . .

Ἐννοιωθκαν ὅτι δὲν εἴμποροῦσαν νὰ ἐχωρίζοντο. Ὁ ἕδιος ἔλιγγος τοῦ Φαλήρου τοὺς παρέσυρε εἰς ἀφηνιασμένον οἰστρηλάτημα.

Ὁ Ἀργίλλης τὴν ἔννοιωθε ἔρμαιον εἰς τὴν ὁρμὴν ποῦ τοὺς παρεζάλιζε μέσα εἰς τὴν ἡδονικὴν χλιαρότητα τοῦ σιωπηλοῦ σαλονιοῦ καὶ τὸ σῶμα του ἔφριξε. . . Ἐννοιωσε τὰ νεῦρα του νὰ τρέμουν σὰν παλλομένη, χορδή. . .

Ἐδαμάσθηκε ὁμιος, καὶ καθὼς τὴν ἐκρατοῦσε εἰς τὰ χέρια του, τὴν ἔφερε δίπλα εἰς τὸ ἰδιαίτερον μικρὸ σαλονάκι τῆς κόρης ὅπου ἐδιάβαζε καὶ ἐκάπνιζε.

Τὴν ἔφερε εἰς τὰ γόνατά του, εἰς τὸ πλατὺ διβάρι καὶ ἔσκυψε πάλι εἰς τὰ μισάνοικτα χεῖλη της. . .

Ἐννοιωθε τὸ λεπτὸ κορμάκι νὰ σπαρταρᾷ εἰς τὰ χέρια του καὶ τοὺς μῦς νὰ σπράζουν. . . Τὰ χέρια της τὸν ἔσφιγγαν μέχρι πόνου μὲ τὰ δάκτυλα εἰς τὴν σάρκα του καὶ ἔννοιωθε εἰς τὰ δόντια του τὸ σμάλτινον ἄγγιγμα τῶν δοντιῶν της. . .

Τὰ δοντάκια ὁμοῦ εκροτάλιζαν καὶ αἰσθάνθηκε τὸ χεῖλι νὰ σπικταρὰ ἐπάνω πρὸ δικῆ του.

Ἀνέπνευσε δυνατὰ νὰ κρατηθῇ ἀλλὰ ἐννοίωσε ὅτι ἦτο ὑπέρτερον τῶν δυνάμεων του. . .

Μίαν στιγμήν τὰ δοντάκια ἐκροτάλιζαν ἀκόμη, δυνατώτερα, τὰ δάκτυλα σφαιροφόδησαν σὺν σιδερένια. . . Κίθε τότε θαρπὰ μέσα ἀπὸ τὰ φρεμοπαράκτα μικτόκλαδα νὰ γλυστρῇ ἡ ἄσπρη γυαλάδα τῶν ἀναστραφένων ραβδίων τῆς καὶ εἰς ἓνα συγκλονισμὸν νευρικοῦ σπασμοῦ ὁ κνέμοστρξιλος τοῦ οὐγγίου τὸν παρέσυρε. . .

Πραχινὸς ρόγχος, σὺν ἀγωνίᾳ ὑπερτίτου κλονίσματος τῶν νεύρων, σὺν ἡδονικῇ πασπρῇ θανάτου, ἐξάφνισε τὴν σιωπὴν τοῦ δωματίου. . .

Ἐνα παλὴν ἐπὶ χροῖον ἐκκρεμὲς τῶν Λουδοβίκων ἀντηχοῦσε μόνον εἰς τὴν σιωπὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ κινονικόν του τίκ-τάκ. . .

12

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Μέσα εἰς τὴν πράσινην γαλήνην τοῦ περιβολιοῦ τῶν Σποικίων εἶχε ἀρχίσῃ ἐντελῶς ἓς ζωὴ.

Ἦ Φουλῆς, ἀπὸ τὴν κρῶτην στιγμήν ὅπου ἓνα αὐτοκίνητον, μετὰ τὴν σκηνὴν τοῦ πιπίου τῆς τοῦς μετέφερε σφίγγιμένους κοντὰ κοντὰ ἐκεῖ καὶ ἐπέρασε τὴν πόρτα, ἐννοίωσε σὺν νὰ ἐμπαινε εἰς τὰ ἀληθινὰ Ἰλλύσια. Ἡ τέσσαρα αὐτὰ δωμάτια τῆς ἐφάνησαν παρὰ δαίσεις που ἡ ἡμελὴ νὰ ζητῇ ὅλην τὴν ζωὴν τῆς.

Καὶ ἐδόθηκε εἰς τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν ψυχὴν τε καὶ σῶματι, χωρὶς καμμίαν ἄλλην σκέψιν, χωρὶς ὑστεροδουλίαν, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν κόσμον, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ κανένα καὶ τίποτε.

Ὁ πατέρας τῆς, παλαιὸς σπέρτορικος καὶ κλόμπρικος εἰς τὸ Παρίσι, μανιώδης χαρτοπαίκτης καὶ γυναικάς, εἶχε ζήσῃ μακρὰ χρόνια τὴν χρυσὴν ζωὴν τοῦ ἀέργου ἀσώτου, οὔτε γυρίζων σχεδὸν νὰ

κυττάξῃ τὴν γυναῖκα του. Ὅταν ὅμως ἐκόπηκαν τὰ ἐρωτικά φτερά του, καὶ αἱ πρῶται ἐκδηλώσεις τοῦ ἀρθριτισμοῦ τὸν ἐδίασαν νὰ εἶνε φρονιμώτερος, ἢ ζωὴ του εἶχε συγκεντρωθῇ εἰς ἄλλο παλαιὸν πάθος. Τὴν κερδοσκοπίαν, εἰς τὸ ὅποιον καὶ εἶχε ἀφιερωθῇ ὀλοσχερῶς, ἀπουσιάζων ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν εἰς τὸ Λονδίνον διὰ ὁμοίας ἐπιχειρήσεις. Ἐτσι, ζῶν σχεδὸν εἰς τὴν Τράπεζαν καὶ εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν λέσχην, σπανιότατα τρώγων εἰς τὸ σπίτι του, οὔτε εἰζευρε καλὰ καλὰ πῶς ἀνετράφη καὶ πῶς ἀνεπτύχθη τὸ ἐγκαταλελειμμένον αὐτὸ κορίτσι.

Ἐπειτα ἀπὸ τὰς ἀποκαλυπτικὰς ἐξηγήσεις τῆς μπόνας καὶ τῆς γκουβερνάντας, παρατηροῦσα ἐκ φύσεως πολὺ, μιλοῦσα λίγο, εἶχε ριχθῇ μὲ τὴν μύτη εἰς τὰ Γαλλικὰ μυθιστορήματα ποῦ τῆς ἄνοιγαν ἓνα ὀρίζοντα ἄγνωστον ἕως τὴν στιγμὴν αὐτὴν.

Καὶ κατεβρόχθισε τόσα πολλὰ ἀπ' αὐτά, ἀνεξαρτήτως ποιοῦ καὶ συγγραφέων, ὥστε ἐπῆλθε γρήγορα ἡ δυσπεψία. Ἐκράτησε μόνον μερικὰ ἐκλεκτὰ καὶ ἐρρίχθηκε εἰς τὴν Ἀγγλικὴν φιλοσοφίαν.

Ὁ ἀποφασιστικὸς, εἰλικρινὴς καὶ ἔντιμος χαρακτήρ της, ὁ ἀποστρεφόμενος ἐνστίκτως κάθε ψευτιά καὶ ὑποκρισίαν, ὁ πρόθυμος πάντοτε νὰ θυσιασθῇ διὰ μίαν ὥραίαν ἰδέαν ἢ γενναῖον σκοπόν, ἐνεστερνίσθη περισσότερον τὴν Ἀγγλοσαξωνικὴν νοοτροπίαν, τῆς ὁποίας τὴν εἴλκυε καὶ ἡ ἐλευθέρᾳ σπορτικὴ ζωὴ.

Ἐτσι σιγὰ σιγὰ, μαζὺ μὲ τὸ σῶμα της, ἀνεπτύχθη καὶ ψυχικῶς ὅσᾳ παράξενον καὶ ἰδιότροπον λουλουδί, γεμάτον ὅμως ἀπὸ εἰλικρίνειαν καὶ ὁρμῆν, τὸ ὅποιον ἐπέβαλε ἀμέσως εἰς τὸν κύκλον τοῦ τὴν ἀτομικότητά του.

Ὁ πατέρας της ἦτο πλούσιος, πάρα πολὺ πλούσιος καὶ δὲν ἐφιλαργυρεῖτο ποτὲ δι' αὐτὴν τὸ χρῆμα, ἓνα μόνο ζητῶν. Νὰ μὴ τὸν ἐνοχλῇ εἰς τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν ποῦ ἐχάραξε καὶ νὰ μὴ γίνε-ται αἰτία δυσαρέστων ποῦ εἴμποροῦσαν νὰ τὸν βλάψουν εἰς τὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ τὰς ὑποθέσεις του.

Εἰς ἡλικίαν δέκα ἐξ ἐτῶν, ἡ Φυλλίς ἐρωτεύθηκε τὸν πρῶτον της ἔρωτα. Ἐνα πανδρεμμένον σαραντάρη, ἄνθρωπον ἐξαιρετικῶν τρόπων καὶ εὐγενοῦς ἐξωτερικοῦ ποῦ ἐπεδλήθη εἰς τὴν φαντασίαν της.



Τὸν ἐρωτεύθηκε τρελλά, μὲ τὴν ὁρμὴν τῶν ἀποφασιστικῶν χαρακτήρων γιὰ τοὺς ὑποίους δὲν ὑπάρχουν κοινωνικαὶ συνθήκαι οὔτε ταρτουφικά προσχήματα. Καὶ χωρὶς νὰ σκαρθῇ τίποτε τοῦ ἐδόθη...

Ἐκεῖνος τὴν ἐπῆρε χωρὶς τύφιν. Ἀπὸ τοὺς εὐνοουμένους τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀφροδίτης, εἶχε πάντοτε ζήσῃ ἀπὸ ἐπιτυχίας εἰς ἐπιτυχίαν, καὶ κοντὰ εἰς μίαν εὐμωρφήν γυναικὰ δὲν τὸν ἐκρατοῦσε κανεὶς περιορισμός.

Ἦνεκα θμως τοῦ ἀνεπιφυλάκτου τῆς Φυλλίδος, γρήγορα τὸ πρᾶγμα ἐγενετο γνωστόν, ἔφθασε εἰς τὰ αὐτιά τῆς μητέρας της, ἣ ἐποῖα ἀνέκωνε νὰ ἐπέμβῃ ἀλλέως, τὴν ἐπῆρε καὶ ἐτράβηξε διὰ τὴν Νίκαιαν, ὅπου ἀνεκαλύφθη, ὅτι οἱ πνεύμονες τῆς νέας ἦσαν προσβεβλημένοι. Ἐμπήκε τότε εἰς τανατόριον καὶ ἔμεινε κήμιπσον κακρόν.

Ὁ ὄργανισμός ἐκεῖ ἐνίκησε, ἀλλὰ συγχρόνως ἡ ζωὴ παρουσιάσθηκε εἰς τὰ μάτια τῆς κόρης ὑπὸ τὴν ἀληθινὴν της μορφήν.

Εἶδε καθαρὰ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπαρρώσεως τί ἀσήμενον πρᾶγμα εἶνε ἡ ζωὴ καὶ πῶς ὁ ἀνθρώπος ἐπροσπάθεισε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν νὰ τὴν κάμῃ κλέψιν, κατὰ νὰ πασχίσῃ νὰ τὴν κάμῃ περιβόλι.

Ἐχάραξε λοιπὸν τὸ σχέδιον τῆς ζωῆς της.

Ἀπεράσισε, νὰ μὴ ἀνέρευθῇ πατὴρ ὥστε νὰ μὴ δώσῃ εἰς κανένα τὸ δικαίωμα νὰ της εἰπῇ ὅτι τὸν ἀπατᾷ, καὶ καθίζουσα ἐπάνω εἰς τοὺς ταρτουφισμοὺς τῆς κοινωνίας νὰ ζήσῃ ὅπως βέλη.

Τὸ δεῦτερον εἰδύλλιον της, ὑπῆρξε μὲ ἓνα ἀξιοματικὸν ποῦ ἔκαμε ἀληθινὰ Παύριττα ἀνδρείας κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος καὶ τοῦ ὁποῖου αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν διαρκῶς τὰ κατορθώματα.

Ἡ φαντασία τῆς Φυλλίδος εἶχεν ἀρχίσῃ ἤδη νὰ δουλεύῃ ἀπὸ τὴν Ἰλλυρτίαν διὰ λογαριασμόν του καὶ θταν ἐπὶ τέλους ἐξαναγύρισε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν ἐγνώρισε, ἥτο ἐντελῶς προετοιμασμένη.

Ἀλλὰ καὶ τὸ εἰδύλλιον αὐτὸ δὲν διήρκεσε πολὺ. Ἡ ἀνδρεία

ἐνὸς ἀνθρώπου, καὶ παρόμοιον μὲ τὴν ἀγριότητα τοῦ πρωτογόνου θηρίου καὶ ἡ σωματικὴ, ἀλλοτρίω σιδαροῦ σώματος, δὲν εἴμπορουσαν νὰ κρατήσουν πολὺ μίαν ἐκλεπτυσμένην ψυχὴν σὺν αὐτῇ, ἐφ' ὅσον δὲν συνωδεύοντο καὶ ἀπὸ ἄλλα πράγματα.

Καὶ ὁ τραχὺς στρατιώτης τῶν βουνῶν τῆς Μακεδονίας δὲν εἶχε νὰ τῆς προσφέρει τίποτε ἀπ' αὐτά.

Ἀπ' ἐναντίας, ἀπὸ τῆς πρώτης ἀκόμῃ ἡμέραις, κινήματά του, λέξεις, σκέψεις ἄρχισαν νὰ τὴν πληγώνουν καὶ τὴν ἀποκαρδιώνουν.

Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἀκριβῶς εἶχεν ἐκδοθῇ ὁ «Πέπλος τῆς Ἰουδοῦς» τοῦ Ἀργίλλου καὶ τὸν ἐδάδασαν μαζί.

Ἀλλὰ ὁ σωματικὸς, πολὺ λίγο ἀφέστηκε καὶ πολὺ λίγο εἴμπορουσε νὰ ἀντισηκῇ τὴν ἀποσταλαγμένην εἰς τὰ λεπτότερα φίλτρα αἰσθητικῆς ψυχολογίας τοῦ βελίου, ἐνῷ ἡ Φυλλίς ὅπως ἐμπρὸς εἰς ἀποκάλυψιν νέου κόσμου, ἀνεγνώριζε διαρκῶς τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ ἔδλεπε ὅτι ὑπῆρχαν καὶ ἄλλαι ψυχαὶ τοῦ ἐσκέπτοντο ὅπως αὐτή.

Καὶ μίαν ἡμέραν δὲν ἐδίστασε νὰ τοῦ εἰπῇ καθαρά, ὅτι ὁ «Πέπλος τῆς Ἰουδοῦς» εἶχε σχισθῇ ἐντελῶς μεταξὺ τῶν καὶ ὅτι δὲν ἔδλεπε κανένα ἀποχρῶντα λόγον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ εἰς ὄλλιον.

Καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ σκέπτεται διαρκῶς τὸν Ἀργίλλου.

13

ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΑ!

Ὁ Ἀργίλλης ἐστάθηκε ἐπάνω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, ὅπου ἡ Φυλλίς μὲ ἀνδρικάς πυξάμας ἐξήραινε τὰ μαλλιά της εἰς τὸν ἥλιον καὶ ἔβαλε ἀπαλὰ τὰ χέρια ἐπάνω των.

Τὰ ἐχάιδεε μὲ τὰ μάτια, τὰ ἐψηλαφοῦσε ἡδονικὰ ξαίνων μέσα εἰς τῆς ρόχαις τῶν δακτύλων τῆς διάφανες τρίχαις εἰς τὴν ὁποίαν τὸ κυματένιο βοστρύχωμα ἀνάβαν φωτειναῖς δόξαις καὶ λαμπυρισμοί.

Τὰ ἐπῆρε εἰς τὰς παλάμας καὶ χώνων τὸ πρόσωπο μέσα ἀνέπνευσε βαθειὰ τὸ μῦρον των. . .

Καὶ διὰ μιᾶς ἐνθυμήθηκε τὴν Γκρέτχεν τῆς Ὀλλανδικῆς πρεσβείας.

— Σήμερα χρυσή μου, θέλω, νὰ κάμῃς πλεξοῦδες... εἶπε· θέλω τῆς χονδραῖς πλεξοῦδες ποῦ εἶχες στὴν Ὀλλανδική πρεσβεία καὶ ποῦ ἔδωσαν τὴν καρδιά μου μὲ τῆς χρυσαῖς ἀλυσίδες των. . . Τὶ εὐμορφὴ ποῦ ἦσαν κούκλα μου ἐκεῖνο τὸ βράδυ! . . . Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐννοίωσιν πρώτη φορὰ πῶς σ' ἀγαπῶ. . .

— Περισσότερο εὐμορφὴ ἀπὸ τώρα; . . . ἐσήκωσε ἐκείνη φιλάρεσκα τὸ κεφάλι.

— Τώρα εἶσαι γιὰ μένα περισσότερο ἀπὸ εὐμορφὴ. . . Εἶσαι ἓνα μέρος ἀπὸ τὴν ζωὴ μου. . . καὶ εἶσαι καλὴ! . . . Ἡ καλωσύνη εἶνε ἀνώτερη καὶ ἀπὸ τὴν εὐμορφιὰ ἀκόμη. . .

— Φθάνει ἄραγε γιὰ μόνον αὐτό: . . .

— Πάντως εἶνε ἡ καλλήτερη ναφθαλίνη γιὰ τὸν «Πέπλον τῆς Ἰσίδος». . . Τὸν ἐκύτταξε συγκεινημένη καὶ ἐπέρασε τὸ χέρι τῆς εἰς τὸ μελαχροινὸ πρόσωπό του, εἰς τὴν ἀνοικτὴν καμπυλότητα τοῦ γυμνωμένου μετώπου.

— Θὰ κάμωμε πλεξοῦδες. . . εἶπε, ἀφοῦ σ' ἀρέσουν. . .

— Καὶ θὰ μὲ μάθῃς νὰ τῆς κάμω ἐγώ! . . . Μικροῦλα Σουλφίς ποῦ αἰχμαλώτισε τὸ δίκτυ μου μέσα εἰς τὰ ἀδελφία σου τὰ λουλούδια. . . ὅτι καὶ ἂν εἶσαι. . . Ἀμαδρυάς, Ἀμαρυλλίς, Φυλλίς, καὶ ὅποιος θεῖος χυμὸς καὶ ἂν ρέῃ πίσω ἀπὸ τὸ ἀχνὸ δέρμα σου. . . Βασιλοπούλα τοῦ παραμυθιοῦ. . . βασιλοπούλα μὲ τοὺς ἐπτά πέπλους ποῦ ἤρξα τὸ κρυσταλλένιο παλάτι σου. . . ἐγὼ θὰ γείνω ἡ δούλη καὶ ἡ θαλαμηπόλος σου. . . Δὲν θέλω νὰ σ' ἀγγίξῃ ἄλλος κανένας. . . Ἐγὼ καὶ μόνος θὰ σοῦ χτενίζω τὰ χρυσὰ σου μαλλιά. . .

— Φθάνει νὰ μὴ ζητῇς ἀκριδὰ γιὰ πληρωμὴ. . . ἐγέλασε εὐτυχισμένη ἐκείνη.

— Ναί! ἀλήθεια, θὰ ζητῶ πολὺ ἀκριδὰ. . . Νὰ ζῶ στὰ πόδια σου! . . .

Καὶ πιάνων μὲ τὰς δυὸ πκλάμας καθὼς ἦτο ὀρθὸς τὸ προσωπάκι τῆς, ἤπιε ἀπὸ τὸ παλὸν κρασί. . .

Τώρα ὅμως εἶχε ἀρχίσῃ σοβαρὰ ἢ ἐργασία. Τὰ χρυσὰ μαλλιά εἶχαν πέσῃ ἐμπρὸς, κρύδοντα τὸ κερένιο προσωπάκι σὺν χρυσοῦφαντον παραπέτασμα, σὺν τὰ ἱερὰ βῆλα τῶν βυζαντινῶν καὶ ὁ Ἀργίλλης μὲ τὸ χτένι εἰς τὸ χέρι, ἔκαμνε προσεκτικὰ τὴν χωρίστρα ἀκριδῶς εἰς τὴν μέση. . .

Τὸ χτένι ἐπέρασε καὶ τὸ βῆλον ἐχωρίσθηκε εἰς δύο μεγάλους καταρράκτας, μέσα ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐπρέβαλλε σὺν χρυσόκομη Ναϊάς, κερένια, ἡ Φυλλίς. Τὰ δύο σγουρὰ ποτάμια παρεμερίσθησαν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ σὺν πολύτιμα πτερὰ πουλιοῦ τῶν Ἠλυσίων. . .

Ὁ Ἀργίλλης καθισμένος εἰς τὴν καρέκλα δίπλα τῆς, ἐχώρισε τότε τὸ ἀριστερὸ κύμα εἰς τρία μεταξογράμμωτα ποταμάκια, ἐπέρασε, ὅπως τοῦ ἔλεγε ἐλαφρὰ ἐπάνω των τὴν χτένη καὶ ἐπῆρε καὶ τὰ τρία εἰς τὰς παλάμους του.

Πρὶν ὅμως ἀρχίσῃ τὸ ἀδέξιον πλέξιμόν ἐννοίωσε καὶ νὰ φουσκώῃ τὸ στήθος του. . . Καὶ σὺν πεζὸς ρυθμὸς ν' ἀνέδαινε στὰ χεῖλη. . . Ἐμισόκλεισε τὰ μάτια, τὰ ἐψηλάφησε ἡδονικὰ μέσα εἰς τὰ δάκτυλα, τὰ ἐχάιδειρε καὶ ἐννοίωσε πάλι τῆς λεπτέας των τρίχας εἰς τῆς ρόγας τῶν δακτύλων του. . .

— *Ἐνα χρυσὸ ποτάμι*, εἶπε σιγαλά, σὺν μισοῦπνωτισμένος μὲ τὰ μισοκλεισμένα μάτια εἰς τὸ σπινθηροβολοῦν ἀπὸ τὸν ἥλιο σιγουρόκυμα. . . *Ἐνα χρυσὸ ποτάμι χύνεται ἀπὸ τὸ μέτωπο τῆς ἀγάπης μου! . . Χρυσὴ φωτιὰ ποῦ μεθάει. . . δὲν καίει. . . Μεθάει καὶ φωτίζει τὴν ψυχὴ μου μὲ τὸ χρυσὸ τῆς φῶς!*

Διεκόπη.

— *Χρυσαῖς σαῖτες φεύγουν ἀπὸ τὸν χλωμὸ οὐρανὸ τοῦ μετώπου ποῦ μὲ κυττάζουν δυὸ λαμπρὰ ἄστρα, τὰ μάτια τῆς, νὰ χυθοῦν ὅς τοὺς λουλουδένιους ὤμους. . . Ἀγνή*

νυμφαία ποῦ τὴν ἐφίλησε ἓνα τριαντάφυλλο... Μυστικὸ δισκοπότηρο ποῦ ποτίζεται ὁ πόθος μου καὶ μεθ' ἡ ἀπόγνωσίς μου...

Λουλούδια τῶν περιβολιῶν καὶ λουλού'ια τῶν κάμπων δὲν σὰς ζηλεύω πειά!.. Ἐχω δικὰ μου ὅλα τὰ λουλούδια... καὶ ἔχουν φέρεῃ μέσ' στὴν ψυχὴ μου ὅλες τῆς δροσιές τῶν καὶ τὰ ἀρώματα...

Διεκόπη.

Ἐκείνη, ἄκουε ἀκίνητη, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο εἰς τὴν πολυθρόνα. Ἦξε κλείσῃ μόνον τὰ ματόκλαδα καὶ ἐνόμενος εἶχε σταματήσει τὴν ἀναπνοή, τις, μὴ τὸν σταματήσει αὐτόν...

— Σὲ τρεῖς χρυσοὺς καταρράκτες ἐωρισθῆκε τὸ ποτάμι τῶν... ἔξηκολούθησε ἡ φωνὴ ἐκείνου, καὶ ὁ καθένας τῶν σὲ ἄπειρα ποταμάκια, καὶ αὐτὰ ἀκόμη σὲ ἄλλα ἀμέτρητα... Κάθε τρίχα ρυάκι χρυσὸ μὲ μιὰ σκέφι μου καὶ μιὰ ἔλυσίδα γιὰ τὴν καρδιά μου... Δέσε με ὅσο πειδ' ἄσπλαχνα, ὅσο πειδ' σκληρὰ μπορεῖς... Εἶμαι ὁ σκλάβος σου καὶ θέλω νὰ εἶμαι δικός σου σκλάβος!..

Ἐσώπασε λίγες στιγμὲς.

... Καὶ τὸ κάθε ποταμάκι ποῦ καθρεφτίζει ὁ ἥλιος τὸ χρυσὸ μάτι του, κάνει χίλιους γύρους καὶ χίλιους ἐλιγμούς, φιλεῖ τὸ ἓνα τὸ ἄλλο, φιλοῦν καὶ τὰ δύο τὸ αὐτάκι στοὺς σεντεφένιους γύρους τῆς κόγχης. παίζουν κρυφτὸ πίσω εἰς τὴν γωνίτσα τοῦ λοβοῦ, γαργαλίζουν τὸν πλούσιο κάλυκα τοῦ λαιμοῦ τῆς, κατακυλοῦν εὐτυχισμένα ἐπάνω του καὶ ἐρχονται νὰ κυνηγηθοῦν στοὺς φιλιδιένιους ὤμους...

Μὴ τοὺς φιλάτε ὅμως πολὺ... φτάνει!.. Θὰ σὰς φέρω ὅπου θέλω ἐγώ!.. Θὰ κάμω μεγάλα ὀλόχρυσα φίδια... Φίδια ποῦ νὰ δαγκάσουν τὴν καρδιά μου ἄσπλαχνα νὰ με χωρῇ ἄλλη σκέψις, νὰ τὴν δέσουν αἰῶνια νὰ μὴν ἔχη ἀπολύτρω-

σιν καὶ νὰ φωλιάσουν μέσα τῆς νὰ μὴ φύγῃ πειὰ ἀπὸ ἐκεῖ
ἢ ἀνάμνησίς σας...

— Ἐνα φῶς ἀνάβει στὸ μέτωπο τῆς ἀγάπης μου!..
Ἄδικα ἤλιε παλεύεις μὲ τὴν δική του λάμπη... Καθὼς
γλυστρᾶς εἰς τὰ χρυσὰ τέλια τῶν μαλλιῶν καὶ λαμπυρίζεις
στὰ σγουρέματα καὶ σπινθηρίζεις σιὰ ξανθοφλογίσματά
των, δανείζεσαι ἀπὸ τὴν εὐμορφιά των καὶ σύ!.. Μοῦ τὴν
ἔστειλες τὴν ἀγάπη μου σὲ μιὰ χρυσὴ ἀχιῦνα σου καὶ ἔμεινε
μαζὺ τῆς ἐδῶ .. καὶ ἔγινε μαλλιὰ τῆς ..

Μιὰ φωτιά φλογομανᾷ στὸ μέτωπο τῆς ἀγάπης μου... καὶ
γίνεται ἀκτινωτὴ αἴγλη καὶ καὶ γίνεται φωτοστέφανο...
Γίνεται μύρια χρυσὰ βέλη τοῦ ξανθοῦ Φοίβου... Καὶ κάθε
ἀχιῦδα των φωτίζει τὴν μεθυσμένη μου ψυχὴ καὶ τρουπᾷ
τὴν καρδιά μου ..

Ἐμπρὸς εἰς τὰ ἀπαλὰ γόνατά σου, θὰ σφίξω τὰ μαλλά-
κια σου εἰς τὰ μάτια μου μὲ ὅλην τὴν δύναμι τῆς ἀπελπισίας
ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ φθάσῃ τὸ ἀπόλυτον τοῦ Θεοῦ .. Θὰ τὰ
φιλήσω μὲ πειδὶ μεγάλη ἀπόγνωσι κι' ἀπὸ τὸ ξεψυχιστικὸ
φιλὶ τοῦ θανάτου...

Γιὰτί ἡ Ἠλύσια μέθη μου εἶνε δυνατώτερη κι' ἀπὸ
τὸν θάνατον καὶ ἡ εὐτυχία μου μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν δύ-
ναμι τοῦ ἀνθρώπου...

(Ο) Ἀργίλλης ἐσταμάτησε καὶ τὴν ἐκύτταξε.

Τὸ κερένιο προσώπακι ἔμενεν ἀκίνητον, τὰ μακρὰ ματόκλαδα
κλειστά... Μόνον ἡ μιλίτσα τεταμένη ἀνεφρίαζε καὶ εἰς τὸ ἀχνὸ
μάγουλο ἐχάραξε ἀργὰ τὸν δρόμο τοῦ ἑνα δάκρυ...

Ἦτο τὸ τρισεπίλεπτον ἀπόσταγμα μιᾶς ἐπακουσμένης εὐχῆς,
ἐνὸς ἐκπληρωμένου οὐαίρου, ὁ βαθεὺς παλμὸς νεανικῆς καρδιᾶς τοῦ

ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὰ βάθη της. Ἵμνος εὐγνωμοσύνης εἰς τὸν αἰώνιον ἔρωτα. . . μέγαλον θεὸν τῆς ζωῆς! . . .

Καὶ ὁ Ἀργίλης ἔσκυψε καὶ ἤπιε αὐτὸ τὸ δάκρυ . . .

Ἐπὶ τέλους καλὰ κακὰ, διαρκῶς ὅμως καλῆτερα τὸ πλέξιμο τῆς πλεξούδας ἐξηκολούθησε.

— Σφικτά . . . λίγο σφικτότερα . . . Ἔτσι! . . . τὸν ὠδηγοῦσε ἡ φυλλίς.

Ἀλλὰ ἡ συγκίνησις τοῦ πεζοῦ ποιήματος ἐξακολουθοῦσε . . . Ἡ νέα ἦτο ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἀφιονιστικὴν του ἐπίδρασιν.

Δυστυχισμένη ψυχούλα, πληγωμένη ἀπὸ τὰ χέρια ἐνὸς διεφθαρμένου παλῆροῦ ἀσώτου καὶ ἐνὸς πρωτογόνου, ἀνικάνων νὰ αἰσθανθοῦν καμμίαν λεπτότητα τοῦ αἰσθήματος οὔτε τὸν ἐξευγενισμόν τοῦ πάθους, τῆς ἐφαίνετο τώρα ὅτι ἔξοῦσε μέσα εἰς κάποιαν φλόγα ποῦ τὴν κατηνάλισκε, εἰς κάποιον ἀφίσπασμα ποῦ ἀπεστέλλανε μὲ σοφὴν τέχνην τὰ δηλητήρια του. Καὶ ἡ βαθεῖα συναίσθησις, ὅτι ἔπειτα ἀπὸ τὴν κατάπτωσιν αὐτὴν, τώρα ἦτο ἀνεδοσμένη εἰς ὑπόδαθρον εἰδώλου καὶ ἐκεῖ ἐπάνω ἐλατρεῦετο μὲ τὰ λεπτότερα θυμιάματα ποῦ εἰμποροῦσε νὰ ἀνάψῃ ἡ ἔμπνευσις τῆς τέχνης, σχεδὸν τὴν ἐτρόμαζε.

Εἶχε τὴν ἀντίληψιν ὅτι ἦτο πολὺ ψηλά . . . ὅτι ἕνα τέτοιο ἐξαίσιον συναίσθημα ἦτο πολὺ μεγαλύτερον ἢ κατ' ἀνθρώπον. Ἐξαλίζετο ἀπὸ τὴν μέθην του καὶ ἔννοιωθε ἱλιγγον σὺν ἀπὸ μεγάλο ὕψος. Ἐτρόμαζε ὅτι θὰ ἔπεφτε. Ἡ δὲ ἔπεφτε καὶ ἡ πτώσις ἔννοιωθε ὅτι θὰ ἦτο φρικτή. . . Διότι δὲν ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατόν μιὰ τέτοια ἔντασις ἔρωτος καὶ εὐτυχίας νὰ διαρκοῦσε ἐπ' ἀπείρον . . .

Τοῦλάχιστον, Θεέ μου! ἄς διαρκοῦσε ἀρκετά . . .

Εἰμποροῦσε ἄραγε ἡ καλλονή, καὶ ἡ ὑποταγμένη ἀφοσίωσίς της, νὰ ἐσυγκινοῦσαν πάντα αὐτὴν τὴν πολύτιμην αἰολικὴν ἄρπαν, ὥστε νὰ βγάξῃ πάντα τοὺς τόνους ποῦ τὴν ἐγοήτευαν καὶ τῆς ἐχάιδεταν τὴν ψυχὴν; . .

Τέλος ἡ μία πλεξίδα ἐτελείωσε. Ἦτο μακρὸ χρυσὸ φίδι χονδρὸ

σχεδὸν σὰν παλάμη, ποῦ ἐγλύστρησε ἄδρανές ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἀργίλλη ἕως τὸν τάπητα.

Ἐκεῖνος τὸ ἐσήκωσε μὲ εὐλάβειαν, ἐγλύστρησε ἐπάνω τὰ χεῖλη του καὶ τὸ ἔφερε ἐμπρὸς εἰς τὰ γόνατα τῆς.

Ἐπειτα ἄρχισε τὸ ἄλλο μέρος μὲ τὴν ἴδιαν ἔντασιν.

Σὲ λιγάκι τὰ δύο χρυσοῦ φίδια ἦσαν κουλουριασμένα ἐμπρὸς τῆς.

Ὁ Ἀργίλλης ἀπεμακρύνθη δύο βήματα καὶ τὴν ἐκύτταξε.

Ναί! Ἦταν ἡ Γκρέτχεν τῆς Ὀλλανδικῆς πρεσβείας. . .

Ἀνεκάθισε τότε εἰς τὰ πόδια τῆς σ' ἓνα μαξιλάρι καὶ μὲ τοὺς ἀγκῶνας εἰς τὰ γόνατά τῆς, ἐκύτταξε.

Καὶ ἐκεῖνη ἔφερε διστακτικὰ τὰ κοντυλένια δάκτυλα εἰς τὸ φωτεινὸν μέτωπον, εἰς τὰ ἐξογκώματα τῆς διανοήσεως, πίσω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπεσταλάζετο ἀπὸ τὸ κέντρισμα τῆς καρδιάς, ἡ ἐκλεκτὴ σκέψις καὶ ἡ ἐκλεκτὴ ἀπόδοσις.

Ἐχάιδεψε δειλά, εὐλαδικὰ σχεδόν, μὲτ' ἐγγίζουσα, καὶ σκύπτουσα ἐγλύστρησε ἐπάνω τοῦ ἀπὸ τὸν ἓνα κρόταφον στὸν ἄλλον τὰ χεῖλη. . .

Ἐκεῖνος, ἐπέρασε τὰ χέρια τοῦ μέσα εἰς τὰ μανήκια τῆς πυξάμας ὥς ποῦ ἔφθασε τοὺς ὤμους τῆς. . .

Καὶ ὁ ἥλιος τοὺς ἔλουζε μὲ τὸ χρυσὸ τοῦ φῶς! . . .

15

ΤΑ ΑΚΡΟΘΟΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Σκύβων ὁ Ἀργίλλης ἐπάνω τῆς, χώνων ἡδονικῶς τὰ δάκτυλα τοῦ εἰς τὰ ξανθὰ κύματα τῶν σγουρῶν μαλλιῶν καὶ αἰσθανόμενος εἰς τῆς ράχαις των τὸ μετὰξι των, ἔπαιρνε μέσα εἰς τὰ χεῖλη τὰ μακρὰ μεταξωτὰ ματόκλαδα καὶ τὰ ἐννοιωθε νὰ σπαράξουν σὰν φτερὰ αἰχμάλωτης πεταλούδας. Ἀπ' ἐκεῖ διὰ μιᾶς ἐπερνοῦσε εἰς τὸ φαρφουρένιο μέτωπον. Ἐφιλοῦσε μὲ μικρὰ φιλάκια τὸ ἀτλάζει του, ἀπὸ τὸ ἁρμονικὸν καμπύλωμά του, τῆς κασταναῖς σαΐτοῦλες τῶν φρυδιῶν, τοὺς κροτάφους, τῆς μικγαρένιας κόγχαις τῶν αὐ-

τιῶν, ἕως τὰ λακκάκια τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ παιδίστικου σκωγωνιοῦ της.

Δὲν ἦτο μορφή γυναικας. Ἦτο χλωμὴ νυμφαία ἐπάνω εἰς τὸ προσκέφαλον! Χλωμὴ νυμφαία μεταφυτευμένη εἰς τὴν πράσινην γαλήνην τῆς «Γωνίτσας» τοῦ Κηφισσοῦ.

Τῆς ἔλεγε ἀργά, κομμένα λογάκια ποῦ τὴν ἔκαμναν εὐτυχισμένην καὶ τὰ χέρια του ἐπερνοῦσαν ἐλαφρά, τρεμάμενα, σὰν νὰ ἐφοδοῦντο μήπως ζουλήσουν τὴν καρένια στρογγυλότητα τῶν ὤμων πρὸς τὴν ἐλαφρὰν γουδίτσα τοῦ ἀγκῶνος, διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν ἀπαλὰ τὴν ἕως τὸ λουλουδι τοῦ χεριοῦ.

Ἐπῆρε ἀπὸ ἓνα βάζο δίπλα των μιὰ φούκτα μικροῦς Ἀττικοὺς μενεξέδες ποῦ μυρίζουν τόσο ἐντονα, τὰ ἀληθινὰ παιδιὰ τῆς Ἀττικῆς γῆς μὲ τὸ λεπτόν καὶ εὐγενικὸν πεντοδόλημά των καὶ τοὺς ἐσκόρπισε ἐπάνω εἰς τὸ προσωπάκι της.

Ἐπειτα ἐπῆρε καὶ ἄλλους καὶ ἔρριχνε πνιτοῦ... Εἰς τὰ κοματίσματα τῶν μαλλιῶν, εἰς τὸ μέτωπον, εἰς τὰ ματόκλαδα. Ἐσκέπασε τὰ χεῖλάκια, τὸν λαιμόν, τοὺς ὤμους, τὸ δεῖλδ στηθάκι τοῦ ὁποῖου ἡ ἀχνάδα ἐφαίνετο σὰν ν' ἀντιφέγγιζε μέσα της κάποιον μυστικὸν φῶς.

Ἐτράθηξε ἀκόμη λιγάκι τὴν πυζάμα ἕως ἐκεῖ ποῦ ἔθαλλαν σὰν ὀγκωμα μπουμπουκιῶν νυμφαίας τὸ ἀπαλὸ σπάργος τῶν πηγῶν τῆς ζωῆς καὶ ἐσκόρπισε καὶ ἐκεῖ μενεξέδες. Καὶ ἔπειτα ἄρχισε διὰ μιᾶς νὰ φιλῇ σὰν μεθυσμένος, κολλῶν τὰ χεῖλη του, ρουφῶν τὴν σάρκα, ἀφίνων βοῦλαις εἰς τὸ πέρασμα του, μεθῶν μὲ τὸ μύρον τῶν λουλουδιῶν καὶ τοῦ νεανικοῦ κορμιοῦ. . .

Αἱ δύο τρυφηλαὶ νυμφαίαι ἐσπάργωσαν ἀκόμη περισσότερον. Ἐνόμιζες ἡ τριανταφυλλένια μυτίτσα των ὑψώνετο νὰ τρυπήσῃ. . .

Διεσκέδαζε νὰ εὕρισκῃ γωνίτσες ποῦ δὲν εἶχαν ἐγγίξῃ τὰ χεῖλη του, σὰν φιλάργυρος ἀνακαλύπτων εἰς τὸν θησαυρόν του νέα ἀπρόοπτα πλοῦτη, ἡδονιζόμενος μὲ τὰ γαργαλισμένα διαυγῇ γελάκια της καὶ μὲ τῆς ἀπότομαις συστροφαῖς τοῦ ἐκνευρισμένου κορμιοῦ της.

Καὶ ξαναγύριζε εἰς τὰς ἀπαλότητας τῶν λουλουδέων ἐξωγχεμάτων, νοιώθων ἐξαφνικαῖς ἄγριαις παρορμήσεϊς πρωτογόνου ζωοῦ

ποῦ ἐξυπνοῦσαν ὀμιχλωμέναις μέσα του. Νὰ δαγκώσῃ . . . νὰ χώσῃ βαθεῖα τὰ δόντια του . . . νὰ σπαράξῃ . . . νὰ χορτάσῃ ἀπὸ τὴν εὐμορφίᾳ καὶ τὴν ζωὴν των . . .

Ἐννοιοῦθε καθαρά αὐτὴν τὴν στιγμήν, ὅτι τὸ φιλὶ εἶνε λείψανον τῆς ἀλληλοφαγικῆς κληρονομικότητος ποῦ ξυπνᾷ ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων, εἰς τὴν νεωτέραν ἄτολμην ἐκλέπτυνσιν τῆς ἀπολαύσεως.

Ἄλλοτε τὸ ὑπέθετε γιὰ ἀπελπισμένον κίνημα τῆς ἀτελοῦς ὕλη-
κῆς ἀπολαύσεως, ἀπεγνωσμένην ὁρμὴν νὰ φθάσῃ κανεὶς πέρα
πέρα . . . Ἐκεῖ ποῦ δὲν δέδοται . . . Ἴσως ὅμως εἶνε καὶ τὰ δύο !
Ὅταν ἡ φρενητιασμένη ὁρμὴ τῶν στιγμῶν, ὅπου ἡ ψυχὴ εἰς τὸ
ἔριον τῆς ἐκστατικῆς ἐντάσεως νὰ φθάσῃ τὸ ἀπόλυτον, εὐρίσκεται
ἀλυσσοδεμένη ἀπὸ τὴν σχετικότητα τῆς ὕλης, εὐρίσκει—νομίζει
ὅτι εὐρίσκει—μίαν διέξοδον εἰς τὸ ὁρμέμφυτον τῆς κληρονομικότη-
τος. Ἡ ἀφῆ τείνει νὰ συμπληρωθῇ μὲ τὴν γεῦσιν καὶ ἡ γεῦσις
ἡτέει εἰς ἐνέργειαν τὰ μέσα ποῦ τῆς παρέχουν τελειότεραν τὴν
ἀπόλαυσιν. Τὰ δόντια . . .

Δὲν εἰμπόρεσε νὰ μὴ μεταδώσῃ εἰς τὴν Φυλλίδα τὴν σκέψιν του.

— Καὶ ἔτσι τὸ ἀνθρώπινον ζῶον, ὅπως ὁ πρωτόγονος πρόγονός
του, δαγκώνει . . . ἐσυμπέρανε γελῶν. Καὶ καμμιά φορὰ μάλισ-
στα πολὺ δυνατά . . .

— Ὅ,τι καὶ ἂν εἶνε, ἐγέλασε ἡδονισμένη ἐκείνη, δὲν φαίνεται
τόσο δυσάρεστο νὰ τρώγεται· ἔτσι κανεὶς . . .

— Ἀ ! ἔτσι . . . Λοιπόν, καρδερινούλα ποῦ ἄρπαξε σιὰ δόντια
του ὁ γάτος . . . Ἢὰ σοῦ δείξω ἐγώ ! . . .

Καὶ χώνων τὸ πρόσωπόν του μέσα εἰς τοὺς μυρωμένους μενε-
ξέδες, εὐρίσκων τὸ ἀπαλὸ μετάξι τοῦ νεαροῦ στήθους, παίρνων εἰς
τὰ χεῖλη του ὅσον εἰμποροῦσε περισσότερον, πιπιλίζων μαζὺ μὲ τοὺς
μενεξέδες τὴν μυρωμένην ζωὴν του, ἐμασσοῦλῃσε, ἡδονίσθη, ἐν-
νοιωσε τὴν γεῦσιν του, κατὰπτε ἀχόρταγα . . . Μίαν ὠρισμένην
στιγμὴν μάλιστα, ὅταν μὲ τὰ χέρια γεμάτα ἀπὸ τοὺς μεθυσιτικούς
θησαυρούς του, τὰ μάτια ἀλλόφρονα, ἔφθασε τὰς τρυφηλάς του

ἀπαλότητας, ἔχωσε τὰ δόντια του εἰς τὴν ἀδρᾶν σάρκα των ἄγρια, παράλογα, μὲ τὴν παραφορὰν σαρκοδόρου ζώου. . .

Ἡ Φυλλὶς ἔβγαλε ἐλαφρὸν ξεφώνημα ἀλλὰ ἐτέντωσε τὸ στηθάκι καὶ ἔσφιξε τὰ δόντια καὶ τὰ χέρια τῆς ἡδονίζομένη εἰς τὸν πόνον. . .

Ἐκεῖνος δὲν ἐξέσφιγγε τὰ δόντια του σὺν νὰ ἐκρατοῦσε βόρᾶν, ὅταν ἔξαφνα νοιώθων τὴν ἔντασιν τοῦ κορμίου ποῦ ἐκάμπτετο νὰ νικήσῃ τὸν πόνον. τὴν ἄφησε. Συγχρόνως ὁμοῦ ἐννοίωσε καὶ εἰς τὰ χεῖλη του καὶ σὺν αἵμα. . .

Ἡ Φυλλὶς δὲν ἐμιλοῦσε οὔτε ἐσάλλευε εἰς τὸν πονεμένον ἡδονισμόν τῆς... Ἔμενε ἀκίνητη καὶ μὲ κλειστὰ μάτια... καὶ ἐννοίωσε μόνον τὰ δάκτυλά τῆς νὰ σφίγγωνται εἰς τὸ κορμί του καὶ νὰ μπαίνουν εἰς τὸ κρέας του. Ἐλαφρὸς σπασμὸς ἐκλόνησε τὸ παιδίστικο κορμάκι, τρεμοκίνημα πεταλουδίσματος ἐπέρασε ἀπὸ τὰ ματόκλαδα καὶ μόνον τὰ μισανοιγμένα κόκκινα χεῖλη τῆς, ἀπὸ τὰ ὅποια δίπλα εἰς τὴν μαργαρένιαν θαμπάδα τῶν δοντιῶν διεκρίνετο τὸ ροῖδι τῶν γυμνῶν οὐλῶν, ἐβγήκε ἀναπνοή φλογισμένη σὺν ἀγχομάχημα ἀναμονῆς. . . Καὶ τὸ ἠλεκτρικὸν αὐτὸ ρευστὸν ἐπέρασε καὶ εἰς τὸν Ἀργίλλῃ. . .

Τὰ χεῖλη του ἐσπασμώδησαν τρεμοκλόνητα καὶ νοιώθων τὰ χέρια τῆς νὰ ἀγκιστρώνονται, τὴν ἄρπαξε ἄγρια, σὺν νὰ συνέστελλε ὅλην τὴν δύναμιν, τοὺς μῦς καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς του εἰς τὴν ὁρμὴν αὐτήν. . .

Ἀνεστέναξε ἐξαντλημένος ἐνῷ βαθεῖα εὐγνωμοσύνη διὰ τὴν εὐτυχίαν τον τὸν ἐπληγμύριζε.

Ναὶ! κάποιος καλὸς Θεὸς ἐχάριζε ὅλα αὐτὰ εἰς τὸν ἄνθρωπον. . . Ποτέ δὲν τὸ ἐννοίωθε καθαρώτερα ἀπὸ τώρα. . .

Τὴν ἐσήκωσε τότε εἰς τὰ χέρια του σὺν λάφυρον, τὴν ἔφερε ἐμπρὸς εἰς τὸ πκράθυρο, εἰς τὸν χρυσὸν ἥλιον, καὶ ἐκεῖ, εἰς αὐθόρμητον κίνημα εὐγνωμοσύνης, τὴν ὕψωσε ἐπάνω, ψηλά, ὅπως σηκώνει ὁ ἱερεὺς τὴν θυσίαν, ἀναφορὰν εὐχαριστίας εἰς τὸν δωροδότην ἄγνωστον οὐρανόν. . .

Ἦτο σᾶν τὸν εὐλαδικὸν πιστὸν ποῦ παρουσιάζει ἐμπρὸς εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ του, τὰ πολύτιμα ἀκροθόλια τῆς εὐτυχίας ποῦ τοῦ ἐχάρισε.

Ἐγείνεται ὁ ἴδιος μὲ τ' ἀπλωμένα χέρια του βωμὸς καὶ ὕψωνε εὐγνωμονῶν ὅτι καλῆτερον ἦρε εἰς τὸν τραχὺν δρόμον τοῦ κόσμου..

Καὶ τὸ κίμα αὐτοῦ ἦτο ἡ πολύτιμη καθιέρωσις τοῦ συνδέσμου των. Θυσία καὶ ἀναφορὰ ἀπὸ τὴν ἰδιαν ζωὴν των!..

Ὁ Ἀργίλλης ἀνασηκωνόμενος εἰς τὸν ἀγκῶνα ἐκύταξε πρὸς τὸ παράθυρο.

Ἐπειτα ἀπὸ ἐξαφνικὴν μπόρα βροχῆς, ζωογόνος ἥλιος ἔλουζε πάλι τὴν φύσιν, καὶ τὸ περιδῶλι ἦτο σᾶν ὠραία γυναικίκα ἔπειτα ἀπὸ λουτρόν.

Ἐγύρισε τότε τὰ μάτια εἰς τὴν ἐμψυχὴν ἀντιπρόσωπον ἑλῆς αὐτῆς τῆς εὐμορφῆς φύσεως δίπλα του.

Ἐξαντλημένη, ναρκωμένη, κοιμισμένη, μὲ σκιεροὺς κύκλους γύρω εἰς τὰ μάτια, ποῦ ἔκαμναν νὰ φαίνωνται βαθύτερα τὰ κλειστά ματόκλαδα, ἡ Φυλλίς ἦτο ὠραιότερα ἢ ἄλλοτε. Καὶ ἐπάνω εἰς τὴν χλωμὴν καμπυλότητα τοῦ περιστερένιου στήθους, μισοκρυμμένον ἀπὸ τὴν πυζάμα, ἐφαίνετο τὸ κόκκινο σημάδι ποῦ τῆς εἶχε κάμει καὶ ἀπὸ τὸ ὅποιον εἶχαν τρέξει δυὸ σταλαγματιαῖς αἵματος. Ἡ σταλαγματιαῖς ὅμως εἶχε ρυακίσῃ σᾶν κόκκινα δάκρυα καὶ εἶχαν βάψῃ λιγάκι τὸ ὕφασμα.

Τὸ ἐκύταξε μὲ φρίκην. Τὸ αἷμα αὐτὸ τὸ εἶχε κάμῃ ν' ἀναδύσῃ ἴδιος. . . Καὶ τοῦ ἐφάνηκε ὅτι ἦτο καννίβαλος. . .

Ἡθέλησε νὰ σκύψῃ, νὰ τὸ φιλήσῃ εἰς ὁρμὴν μεταμελείας καὶ ἀκατανίκητου τρυφερότητος, ἀλλὰ ἐκρατήθηκε μὴν τὴν ξυπνήσῃ.

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀλλοφροσύνην τῆς παρὰφορᾶς, ἔννοιωσε ὅτι τὸν ἐπλημμύριζε καθὼς τὴν ἐκύταξε ἔτσι εὐμορφη, βαθὺ αἶσθημα τρυφερότητος, ἀφοσιώσεως, εὐγνωμοσύνης. Αἶσθημα ἐντελὺς ἀλλοιωτικῶ, πρὸς τὸ ἐράσμιον αὐτὸ πλᾶσμα τὸ ὅποιον ἐδέ-

χετο ἀπ' αὐτὸν καὶ τοῦ ἔδιδε τὴν εὐτυχίαν, ἄφηνε μαζὺ του κάθε ἀτομικότητα, προλήψεις, ὑπερηφάνειαν, κάθε ἄλλην σκέψιν καὶ ἦτο εὐτυχισμένον εἰς τὴν ἀνεπιφύλακτῃν αὐτὴν ἦτταν του. Ἴσως μάλιστα καὶ ὑπερήφανον γι' αὐτήν. . .

Ἐννοίωσε ὅτι ἦτο *κάτι δικό του*, κάτι ἀναπόσπαστον ἀπὸ τὴν ζωὴν του, χωρὶς τὸ ὅποτον δὲν εἴμπορουσε πειὰ νὰ ζήσει καὶ ἀπορῶσε πῶς τόσον καιρὸν ἔξοῦσε χωρὶς αὐτήν. . .

Τώρα ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος τοῦ ἦτο ἐντελῶς ἀδιάφορος κάθε ἄλλῃ φιλοδοξίᾳ καὶ προσπάθειᾳ γελοία... Τοῦ ἔφθανε μία γωνίτσα τοῦ περιβολιοῦ του καὶ αὐτή!

Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἡ Φυλλὶς ἐμισάνοιξε τὰ κουρασμένα μάτια τὸν εἶδε σκυμμένον ἐπάνω της καὶ τοῦ ἔχαμογέλασε, τὸ κακόμοιρον χαμόγελον τῆς ἀτελοῦς καὶ εὐκολοεξαντλήτου ὕλης.

— Αἱ! δὲν εἶνε ὁ ἄνθρωπος γιὰ πολλὰ τέτοια ταξιδία... τοῦ ἔλεγε αὐτὸ τὸ χαμόγελον.

Ὁ Ἀργίλλης ἐμάντευσε τὴν σκέψιν της καὶ τὴν ἐπῆρε σὰν μωρὸ παιδὶ στὴν ἀγκυαλίᾳ του.

— Τί σημαίνει! . . . τῆς ἐφιθύρσε, ἂν δὲν εἶνε αἰώνιο ἄφ' οὗ εἶνε τόσο καλὸ... Ὁ ἄνθρωπος, σχετικὸς αὐτός, δὲν πρέπει νὰ ζητῇ στὸν κόσμον τὸ ἀπόλυτον... Τὸ ἀπόλυτον θὰ εἶνε ἰδιότης κάποιας ἀνωτέρας ὑποστάσεως ποῦ ἐπέτρεψε καὶ σ' ἐμᾶς νὰ κλέψωμε μερικὰ μόνον κομματάκια του διὰ νὰ νοιώσουμε τί εἶνε. . .

Ἄς εἴμεθα λοιπὸν εὐχαριστημένοι ἀπὸ ὅτι μᾶς ἔδωσε καὶ ἃς ἀπολαύωμε τὴν στιγμήν ποῦ περνᾷ... Ἄλλως τε αὐτὴ εἶνε τὸ μόνον ἀληθινὸ εἰς τὸν κόσμον καὶ χαρὰ στον ποῦ ἔννοίωσε τὴν ἀλήθειαν αὐτήν. . . Τὸ παρελθὸν εἶτε καλὸ, εἶτε κακό, ἐπέρασε, ἔσθουσε. . . Δὲν ὑπάρχει πειὰ οὔτε εἴμποροῦμε νὰ τὸ ἀλλάξωμε. . . Τὸ μέλλον θὰ προσπαθήσωμε νὰ τὸ βοηθήσωμε. . . Ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀνήκει καὶ αὐτό. . . Ζήτω λοιπὸν ἡ καλὴ στιγμή... ἡ στιγμή ἡ τωρινὴ ποῦ εἶνε δική μας. . .

Τὴν ἐπῆρε εἰς τὸ βαθὺ ντιβάνι δίπλα εἰς τὴν θερμάστρα, τὴν

ἐπεριμάζεψε σ'αὐτὸ παίδι εἰς τὴν ἀγκαλιά του καὶ ἔμειναν ἀκίνητοι... σιωπηλοί...

Ἡ θερμάστρα ἔτριζε ζωογονητικὴ καὶ χαρούμενη, ἡ στιγμαῖς τῶν ἐδιόδκιναν γεμάταις καὶ ἡ ζωὴ ἦταν καλὴ...

Μία ἐβδομάς εἶχε περάσῃ ἀπὸ τὰς σκηναὶς τοῦ Φαλήρου καὶ ὁ Ἀργίλλης μὲ τὴν Φυλλίδα εἶχαν ἐξαφκνισθῇ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. Ἡ εὐτυχία δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ μάρτυρας. Εὐχαριστεῖται μόνῃ, ὅπως ὁ Θεός!



Δυὸ πουλάκια τῆς ζωῆς μεθυσμένα ἀπὸ χαρὰν, νοιώθοντα ὅτι αὐριον ἔπρεπε νὰ πεθάνουν, εἶχαν πλεῖσθῃ κάτω ἀπὸ τὰ πράσινα πεδκα τὴν φωλῆα τῆς ἐφημέρου εὐτυχίας τῶν.

Ὁ κόσμος δὲν ὑπῆρχε γι' αὐτὰ ἔξω ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ὁ μόνος πόθος τῶν ἦταν νὰ μὴ ὑπάρχουν γιὰ τὸν κόσμον.

Ἐκεῖν, εὐθυμος σπίνος ἐχοροπηδοῦσε εἰς τὸ κλουδάκι του καὶ τὸ ἐγέμιζε μὲ τὴν χαρὰ τῆς. Μέσα εἰς τοὺς κισσοὺς ποῦ ἐσκέπαζαν τὴν «Γωνίτσα», πότε ἔφθναν πυροτεχνήματα ἀπὸ δροσερὰ γέλια, πότε τρελλαῖς συμφωνίαις πιάνου, πότε γλυκεῖα φωνούλα ποῦ ἐσχόρποῦσε τῆς χρυσταλλέναις νότες τῆς.

Καὶ μέσα, ἦταν τὸ ἀτελείωτο χοροπήδημα τοῦ εὐθυμου πουλιού, τοῦ εὐτυχισμένου ἀπ' τὴν θεληματικὴν σκλαδιά του. Ἐτρεχε ἐδῶ,

ἐσκάλιζε ἐκεῖ, ἐτακτοποιοῦσε κανένα βιβλίον γιὰ νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ ἄλλου, διώρωνε εἰς ἓνα ἀνθογαλὶ λουλούδια καὶ διαρκῶς ἐγύριζε σὰν πλανήτης στὸν ζωογόνον τῆς ἡλίου. Τὸν ἀγαπημένον τῆς.

Τὸν ἐτραγουδοῦσε, τὸν ἐπείραζε, τὸν ἐχάιδευε, τοῦ ἐπετοῦσε τῆς χαριτωμέναις τῆς παραδοξολογίαις καὶ ἡ ὥραις ἐπερνοῦσαν ἀθόρυβαις καὶ γρήγοραις σὰν σκιαῖς.

Μόνον ἡ τέχνη ἴσως ἀπὸ ὅλα εἶχε λόγους παραπόνων, καὶ τὸ αὐστηρὸν ἄγαλμά τῆς σὲ μίαν γωνιά τοῦ σπουδαστηρίου, παρακολουθοῦσε ὅλα μὲ βλέμμα χωρὶς ἐκφρασίαν, σὰν νὰ ἐσηκώνετο ἐπάνω ἀπὸ τὰς κοινοτοπίας τῆς ζωῆς.

Κανεὶς ὅμως δὲν τὴν ἐπρόσεχε.

Καὶ ἐκεῖνη ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάξῃ τὸ πέτρινον βλέμμα τῆς καὶ ἐπερίμενε. . .

Καὶ ἡ πρώτη ἐπανάμνησις ὑπῆρξε πεζότατα ἓνα γράμμα τοῦ ἐκδότου.

Ὁ λαμπρὸς Σιδέρης, βλέπων τὴν ἐκτύπωσιν τῶν «Φιλοσοφικῶν περιπάτων» διακοπεῖσαν τόσον καιρὸ τώρα, τὰς διορθώσεις νὰ περιμένουν καὶ τὸν τυπογράφον νὰ γκρινιάζῃ, διεμαρτύρετο καὶ αὐτός.

— Κοῦκλα μου! εἶπε ὁ Ἀργίλλης, ἔξω ἡ φύσις ἔπειτα ἀπὸ τὸ βραδυνὸ λουτρό τῆς ἀναγαλλιάζει στὸν χλιαρὸ ἥλιο σὰν καθαρὸ πρόσωπο παιδιοῦ. . . κάθε λουλοῦδι, κάθε φύλλο ἔχει ἀνοίξῃ τὸ θυμιατηράκι του καὶ λιθανίζει μὲ τὸ μῦρον τῆς ψυχούλας του τὸν πλάστην Θεόν. . . Ὅλα εἶνε εὐμορφα καὶ ἡ ζωὴ εἶνε εὐμορφη. . . Ἔρχεσαι νὰ βγοῦμε στὸ περιβόλι. . .

Ἐσφίχθηκε περισσότερο ἐπάνω του καὶ ἐπροσπάθησε νὰ χῶσῃ βαθύτερα τὸ ξανθὸ κεφάλι τῆς εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ὄμου.

— Ἀπὸ τὴν στιγμή ποῦ ἐμπήκα ἐδῶ, ἔχασα κάθε ἀγάπῃ γιὰ τὸν κόσμον καὶ κάθε ὄρεξιν γιὰ κάθε ἄλλο ἀπὸ τὸ σπιτάκι αὐτό. . . Ὅλα τὰ ἄλλα μοῦ φαίνονται ὅτι δὲν ἔχουν αἰτίαν ὑπάρξεως καὶ ἐγείνε αὐτὸ ὄλος μου ὁ κόσμος. . . Δὲν θέλω νὰ κουνηθῶ ἀπὸ τὸ μαγικὸ παλάτι τῆς εὐτυχίας, σὰν νὰ φοδοῦμαι νὰ μὴ χαλάσω τὸ

φίλτρον του . . Ἄς μείνωμε ὅπως εἴμαστε ἐδῶ· εἶνε τόσο καλὰ . . . Καὶ μίλα μου . . μίλα μου πάντα ὠραῖα λόγια! . . Καθὼς σ' ἀκούω μὲ κλειστά μάτια, νομίζω πῶς ταξιδεύω σ' ἓνα κόσμον ποῦ δὲν θὰ ἤθελα νὰ ξυπνήσω πειά . . .

— Τὸ παλάτι τῆς εὐτυχίας κοῦκλα μου δὲν εἶνε μέσα εἰς τὸ σπιτάκι οὔτε στοὺς τοίχους . . . Εἶνε καλῆτερα καὶ ἀσφαλέστερα . . . μέσα εἰς τὴν ψυχὴ μας . . . Καὶ ἐκεῖ καμμιά δύναμις δὲν μπορεῖ νὰ διαλύσῃ τὸ φίλτρον του οὔτε νὰ τὸ χαλάσῃ ποτέ . . .

— Ποτέ! . . . ποτέ! . . . ἐπανελάβε πάλι μηχανικὰ ἐκείνη.

— Ναί! ἐκεῖ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ γκρεμίσῃ καμμιά δύναμις ἀνθρώπου . . . τὸ διαλύει ἕμως περίεργα, σὰν ἰστὸν ἀράχνης μίαν πνοή! . . . Τὸ παλάτι τῆς εὐτυχίας μας εἶνε ὑφασμένο ἀπὸ ὄνειρον καὶ ἀχτίδες σελήνης . . . Εἶνε ὑφάδι καὶ στημόνι ἀπὸ τὸν θαυμασίον πέπλον τῆς Ἰσιδος . . .

— Ἄχ ναί! . . . ἕμως εἶνε φρικτὸ . . . φρικτὸ! . . . ἐτινάχθηκε διὰ μιᾶς ἐκείνη μὲ τεντωμένα μάτια . . . Ὅταν θυμοῦμαι τὸ βιβλίον σου καὶ συλλογίζομαι πόσο εὐκολὰ σχίζεται ὁ φοβερός αὐτὸς πέπλος, μὲ πιάνει ἀπελπισία ὅτι δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸν κρατήσω κ' ἐγώ . . . Δὲν ἄρχισε ἄραγε νὰ σχίζεται; . . . ἐξακολούθησε μὲ τρομαγμένην ἀνησυχίαν . . . δὲν διακρίνεις κανένα μέρος ποῦ νὰ ξεῦφαίνῃ; . .

— Ὅχι χρυση μου! ὁ πέπλος ὁ δικός μας ὄχι μόνον δὲν ξεῦφαίνει ἀλλὰ εἶνε ὠραιότερος καὶ στερεώτερος ἀπὸ ἄλλοτε . . . Ἴσως γιὰ τὸν προσέχεις τόσο πολὺ ὥστε νὰ μὴ ἀφήνῃς νὰ φεύγῃ οὔτε τὸ λεπτότερον νῆμα του . . . Σὲ παρατηρῶ μὲ τί ἀγωνίαν κυττάξεις νὰ μὴν ἀφήσῃς μπροστά μου καμμίαν πτυχὴν τῆς ζωῆς, ποῦ ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶνε εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐραίου μας . . . Παρακολούθῳ μὲ τί ἀγωνίαν ἐπιμένεις, καὶ αὐτὴ σου ἡ διαρκὴς προσπάθεια μὲ συγκινεῖ ὅσο καὶ τὸ γλυκὸ αἶσθημα ποῦ μοῦ χαρίζεις. Σ' εὐγνωμονῶ γι' αὐτό! . . . Ἐμεῖς οἱ δύο θὰ κάμωμε τὸ μεγάλο πείραμα Φυλλίς! Ὅα προσπαθήσωμε νὰ μὴ σχίσωμε τὸν πέπλον τῆς Ἰσιδος . . . Ἴσως εἶνε δύσκολον . . . ἴσως εἶνε λιγάκι ὑπεράνθρωπον . . . γιὰτὶ εἶνε στιγμαῖς ποῦ ἡ ὕλη σέρνεται: κουρασμένη καὶ προδίδει τὸ

πνεῦμα εἰς τὰς προσπάθειάς του. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἀκριδῶς καὶ θὰ τὸ προσπαθήσωμε καὶ μεῖς. . .

— ὦ !, ναί . . . ναί ! . . . θὰ προσπαθήσωμε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἀγωνίας μας. . . Κάθε νῆμα του. . . κάθε κόμπο . . . κάθε στημόνι . . . νὰ μὴ ἀφήσωμε τὸν καλὸ μας πέπλον νὰ σχισθῇ. . .

Καὶ ἀγκιστρῶθηκε ἐπάνω του σὰν τὸν κισσὸν εἰς τὸ δένδρον.

16

ΔΑΚΡΥΣΜΕΝΑ ΦΙΛΙΑ !

Ἡ ὥρα θὰ ἦτο ἑνδεκα πρωΐνῃ. Ἀπὸ τὰ δύο μεγάλα τῆχματὰ παράθυρα ἔμπαιναν χρυσὰ τετράγωνα ἀνοιξιὰτικου θαλπεροῦ ἡλίου, καὶ μέσα εἰς αὐτὰ ἐκυκλοφοροῦσαν μυριάδες φωτεινῶν μικροκόσμων, εἰς ἀδιάκοπην κίνησιν, ζωηρευομένην ἀπὸ κάθε φύσημα ἡ πνοῇ. Τὰ μύρια ἀόρατα εἰς τὸν γυμνὸν ὀφθαλμόν, ἀστάθμητα ἐγκάτοικα τῆς ἀτμοσφαίρας, καμμίαν φοράν φωτιζόμενα ζωηρότερα καὶ λάμποντα σὰν μικροσκοπικὰ ἄστρα συγκεχυμένης κοσμογονίας. Ὁ καλὸς Θεὸς εἶχεν ἀνάψῃ τὴν θερμάστρά του. . .

Εἰς μίαν βελουδένια ντορμέζα τοῦ σπουδαστηρίου, ὁ Ἀργίλλης ξαπλωμένος μὲ τῆς πυζάμες καὶ τὴν ράχιν πρὸς τὴν θερμάστρα, ἐκρατοῦσε εἰς τὸ χέρι καὶ ἐδιάβαζε μικρὸ βιβλίον. Καὶ δίπλα του ἡ Φυλλίς, μόλις ἐβγήκε ἀπὸ τὸ λουτρὸν καὶ τυλιγμένη μόνον μὲ πολυτιμὴν μαύρην γούνα ποῦ ἄφινε ἀνοιχτὴν ἐμπρὸς τῇ γαλατερῇ θαμπάδα τοῦ στήσους, μὲ λυμένα εἰς τοὺς ὤμους τὰ μαλλιά, ἐπερνοῦσε τὸ γυμνὸ δεξιὸν μπράτσο γύρω ἀπὸ τὸν λαιμό του καὶ ἔσκυβε παρακολουθοῦσα τὴν ἀνάγνωσιν.

Ἦτο τὸ «Ρουμπαχιάτ» τοῦ Ὁμάρ Καγιάμ. Τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου ἡδονιστοῦ καὶ φιλοσόφου ποιητοῦ, τῆς καλῆς ζωῆς, τοῦ κρασιοῦ καὶ τοῦ ἔρωτος. Καὶ ἦτο ἡ παληὰ λησμονημένη ψυχὴ του ποῦ τοὺς μιλοῦσε ἀπὸ τὰς σελίδας. . .

Πίνε ! γιατί θά κοιμηθῆς γιά πάντα μέσ' στή γῇ . . βαθεῖά
μονάχος . . δίχως σύντροφο κι' οὔτε ἀγάπης ἀγκαλιά . . .
Τό μυστικὸ ποῦ θά σοῦ πῶ κύττα καλὰ νά κοῦψης . . .
Λουλούδια ποῦ μαράθηκαν δὲν ξανανθίζουν πειά ! . . .

Ἡ Φυλλίς ἐκάθισε εἰς τὸ χέρι τῆς πολυθρόνας, τὰ μαλλιά της ἐγλύστρησαν σιγὰ-σιγὰ εἰς τοὺς ὤμους τοῦ Ἀργίλλη καὶ τὸ διάφανο προσωπάκι της ἤλθε ν' ἀκουμπήσῃ εἰς τὸ δικό του.

— Ναί ! εἶπε μὲ ἀναστεναγμόν . . ἔχει δίκχο ὁ ποιητής ! . . .

Ὁ Ἀργίλλης διεκόπη καὶ ἐγύρισε νὰ τὴν κυττάξῃ ἀφίνων μίαν στιγμή τὸ βιβλίον εἰς τὰ γόνατα, σὰν νὰ μὴ τὴν εἶχε ἰδῇ ἀκόμη καλὰ, σὰν νὰ μὴ τὴν εἶχε χορτάσῃ . . Τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὴν ἀτένισε μακάριος, θαυμάζων. Τοῦ ἔμοιαζε σὰν ἔδγαινε ἀπὸ τὸ σκοτεινὸν βάθος κάποιου παλαιοῦ πίνακος.

Μέσα ἀπὸ τὸ βελουδένιο χάρδι τῆς μαύρης γούνας, οἱ θαμποὶ ὤμοι της ἐφάνταζαν σὰν σκαλισμένοι σὲ ἀχνὸ σεντέφι εἰς τοὺς πόρους τοῦ ὁποίου ἐκυκλοφοροῦσε θεῖος ἰχώρ. Ἡ ἀντίθεσις τοῦ μαύρου ἔκανε ἐντονώτερον τὸ ἀχνὸν νρῶμα καὶ ἐσαφηνίζε τὰς γλαφυράς των στρογγυλότητας. Καὶ γύρω εἰς τὸ λουλουδένιο μουτράκι, ἔπεφτε τὸ γραμμωτὸ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν της ὅπως εἰς τὴν γνωστὴν εἰκόνα τῆς Μαγδαληνῆς.

Ἡ γοῦνα ἐγλύστρησε καὶ ἡ Φυλλίς εἰς ἐνστικτον κίνημα ἔκαμε νὰ τὴν περιμαζεύσῃ εἰς τοὺς ὤμους, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ποῦ παρεκάλεσε σιωπηλά, τὴν ἐσταμάτησε καὶ τὰ μάτια της ἔμεισόνκεισαν προσηλωμένα εἰς τὰ δικὰ του.

Τὸ «Ρουμπιαγάτ» ἔπεσε χάμω, ἐνῶ ὁ Ἀργίλλης τὴν ἐκύτταζε εἰς κίσθητικὴν γοητείαν, σὰν νὰ ἐπιπύλιζε ποτηρὶ ἐκλεκτοῦ κρασιοῦ καὶ ἐκείνη ἀφήνετο εὐτυχισμένη.

— ὦ χρυσῇ μου ! ἀνεστέναιε, δὲν ξεύρεις τί ὠραία εἶσαι ἔτσι . . Περισσότερο μάλιστα ἀπὸ ὠραία . . γιατί αὐτὴ ἡ λέξις ἔπαυσε πειὰ νὰ ἀποδίδῃ . . Εἶσαι τόσο κοντὰ σὲ κάποιον ἄγνωστον θαμνωτικὸν καλόν . .

Τὴν ἐτράδηξε ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ χέρι τῆς πολυθρόνας καὶ τὴν ἔφερε ἐπάνω του.

Τὸ τυλιγμένο μὲ τὴν ἀπαλὴ γοῦνα κορμάκι τῆς ἐγλύστρησε σὰν κυματηρὸ χέλι εἰς τὰ γόνατά του χωρὶς τὸ μπράτσο ν' ἀφήσῃ τὴν θέσιν του γύρω εἰς τὸν λαιμό. Τὸ σγουρόξανθο κεφαλάκι ἐχώθηκε εὐτυχισμένο σὰν σὲ ἀγαπημένη φωλήτσα, εἰς τὴν γωνιὰ τοῦ λαιμοῦ του καὶ τὰ σφυρά των ἐπλέχθησαν. . .

Ὁ Ἀργίλλης ἐπέρασε τρεμόχερο χᾶιδι, χᾶιδι εὐλαδικὸ εἰς τὰς στρωγγυλὰς λειότητας τοῦ κορμιοῦ τῆς ἐπάνω ἀπὸ τὴν γοῦνα, ἐχάδειψε τὸ σεντέφι τοῦ ὤμου ὅπως θὰ ἄγγιζε ἐξαίσιον ἔργον τέχνης καὶ ξαναπέρασε τὸ χέρι του πάλι καὶ πάλι. . . Καὶ ἔξαφνα ἐκόλλησε ἐκεῖ τὰ χεῖλη σὰν ἀπελπισμένος ποῦ ζητεῖ νὰ χορτάσῃ νερὸ ἀπὸ κάποιοιαν ζεῖδωρον βρύσι, μὲ τὴν ἀπελπισίαν τοῦ ἀνθρωπίνου Σισύφου ποῦ ζητεῖ νὰ φθάσῃ τὸ νερὸ τῆς ἀθανασίας καὶ βλέπει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τὸ φθάσῃ ποτέ. . .

Τὴν ἔσφιξε τόσο δυνατὰ, τόσοι ἀναπόσπαστα ἐπάνω του, ὥστε ἐννοιωσε τὰ πλευρὰ νὰ λυγίζουν εἰς τὰ δάκτυλά του καὶ νὰ τρίζουν οἱ λεπτοὶ ἄρμοι. . .

— Ἀγαπημένη μου! . . ἐψιθύρισε. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί κορμάτι: εὐτυχισμένου οὐρανοῦ ἀνέτειλες μέσα στὴν ψυχὴ μου. . . ὦ! νᾶξευρες πόσο σ'εὐγνωμονῶ! . . Ἡ ψυχὴ μου ἀναλύεται σὲ θυμίαμα ἐμπρός σου. . . Τὰ ἐζητοῦσα, ὅλα αὐτὰ τόσοι καίρὸ ψηλὰ εἰς τὸ ἄγνωστον τοῦ οὐρανοῦ καὶ δὲν ἔδλεπα ὅτι ὁ οὐρανός, μοῦ τὰ εἶχε σταλμένα κοντά μου. . . Λουλοῦδι εὐγενικό, γαλάζιο πουλάκι τῆς εὐτυχίας, ἀληθινὰ δῶρον κάποιου καλοῦ θεοῦ. . . — Τὸ μεγαλείτερον ἀπὸ ὅλα του τὰ δῶρα του, — μὴ φύγῃς ποτὲ ἀπὸ κοντά μου. . .

Ἐκείνη μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, νανουρίζομένη ἡδονικὰ ἀπὸ τὰ λόγια του ἐνοιωσε ἔξαφνα σὰν ρίγος νὰ παγώνῃ τὴν ψυχὴ τῆς.

— «Ποτέ!» κούνησε τὸ κεφάλι. . . τί φοδερὰ λέξις αὕτη! . .

Ἐσφίχθηκε ἀπελπισμένη ἐπάνω του. Καὶ μέσα εἰς τὸ ρυάκισμα τῶν ξανθῶν μαλλιῶν, τὰ χεῖλη των ἐκόλλησαν μεθυσμένα, πονεμένα, ἀπελπισμένα. Μαζὺ μὲ τὸ φυλὶ ὅμως ἐφίλησαν καὶ δάκρυα. . .

Καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ γέρω Ὅμαρ Καγιάμ ἐχαμογελοῦσε δίπλα των θλιμμένα! . . .

Σὲ λιγάκι ἁρμονικαὶ συντονίαι ὑψώθηκαν ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ πιάνου. Ἡ μαύρη διαγραφὴ τῆς Φυλλίδος τυλιγμένη πάντοτε εἰς τὴν γυαλιστερὴ γοῦνα ἐπρόβαλε φεγγαρόφωτη σὰν ἄχραντον κρίνον ἀπὸ τῆς ἀχνῆς στρογγυλότητες τῶν ὤμων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀνέβαινε ἡ λυγρὴ γραμμὴ τοῦ λαιμοῦ. Καὶ διὰ μιᾶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἄνθισμα τοῦ προσώπου, ἐφούντωνχν τὰ σγουρομέταξα ξανθίσματα τῶν μαλλιῶν, ἀναπτυσσόμενα εἰς ὀγκώδη γραμμισμένον φωτοστέφανον πλασιώνοντα τὴν εἰκόνα.

Ὁ Ἀργίλλης γυρισμένος εἰς τὴν ντορμέζα, μὲ τὸ σαγῶνι εἰς τὰ χέρια, ἄκουγε τὰς συγχορδίας νὰ χύνωνται γύρω του σὰν τόνους μαργαριταριῶν σκορπιζομένων σὲ κρυσταλλένιαις γυάλαις, εἰς καθαρὰ διαμαντοβολήματα. Καὶ ἔβλεπε μὲ ἔντασιν γοητευμένης προσοχῆς, τῆς εὐγενικαῖς γραμμαῖς τῶν γυμνῶν χειρῶν τῆς νὰ πετοῦν ἐπάνω εἰς τὰ ἐλεφαντένια πλῆκτρα, πότε σὰν πουλάκια εἰς τὸ κλουδί των, πότε μὲ φιδένιαις κινήσεις λυγρῶν χελιῶν.

Καὶ ἔξαφνα ὑψώθη καθαρὰ καὶ κρυσταλλένια ἡ φωνὴ τῆς εἰς τὴν γλυκειὰν μελωδίαν τοῦ Μασσενέ.

Oh! doux printemps d'autrefois . . .

.

Οἱ στίχοι καὶ ἡ μελωδία ὅμως ἦτο τόσοι μελαγχολικὴ ἡχώ τοῦ ποτὲ ποῦ ἐπέρασε μίαν στιγμὴ ἐπάνω των, ὥστε ἔσφιξαν τὴν καρδίαν τοῦ Ἀργίλλη. . .

Ἐπλησίασε τότε καὶ παίρνων τὸ σγουρόξανθο κεφάλι εἰς τὰ χέρια του, ἐθύθισε τὰ χεῖλη πίσω ἀπὸ τὸ ροδαλὸ αὐτάκι, φιλῶν χαϊδευτὰ, γλυστρητὰ μὲ μικρὰ-μικρὰ φιλάκια τὸ ἀτλαζωτὸ δέρμα τοῦ λαιμοῦ, νοιώθων τῆς μεταξόχνουδρις τουλοῦπες τῶν μαλλιῶν εἰς τὰ χεῖλη του. Ἔτσι τῆς ἐσταμάτησε τὰ χέρια.

— Ὅχι αὐτὸ κούκλα μου! εἶπε. . . Ὅχι! σὲ παρακαλῶ. . .
Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἦταν κακὸς οἰωνὸς γιὰ τὴν εὐτυχία μας ποῦ

ὅλα εἶνε τόσο ὠραία, τόσο ἀνοιξιάτικα, τόσο γεμάτα χαρούμενες ἐλπίδες. . . Κύτταξε! ἔξω ὁ κόσμος εἶνε τόσο ὠραίος καὶ ἡ ζωὴ τόσο καλὴ. . . Ὁ ἥλιος ποῦ ἔφτασε τὰ μαλλάκια σου, φιλεῖ ἐρωτευμένος τὸ κρινόφυλλο τῶν ὤμων καὶ ἀνάβει φωτοστέφανα εἰς τὴν ἀγνὴ μορφὴ σου. . . Εἶναι σὰν χρυσῇ φωτιᾷ ποῦ μεθάει· δὲν καίει. . . Σ' ἐξαυλώνει καὶ μοῦ γεμίζει τὴν ψυχὴν μὲ κάποιαν θείαν εὐφροσύνην. . . ὅτι εἶσαι τόσο ὠραία καὶ μὲ κάνεις τόσο εὐτυχῇ. . .

Παῖξε κανένα ἀπὸ τὰ ὠραία ἐκεῖνα πεταχτὰ κομμάτια ποῦ ὕμνουں τὴν εὐτυχίαν, ποῦ χύνονται· σὰν ἐνθουσιώδη ἐμβατήρια τῆς πραγματωμένης ἐλπίδος καὶ ἀκτινοβολοῦν εἰς τὸ στήθος τοῦ ἰδίου παλμοῦς. . .

Ἡ ζωὴ εἶνε δική μας, κοῦκλα μου. . . Εἶνε δική μας καὶ εἶνε ὠραία. . . "Ἄς τὴν χαροῦμε λοιπὸν μὲ κάθε χαρὰ τῆς φύσεως". . .

Τὴν ἔφερε ἐμπρὸς εἰς τὸ παράθυρο, ἐμπρὸς εἰς τὸν ὠραῖον κόσμον, κρατῶν τὸ κορμάκι τῆς ἐπάνω εἰς τὸ δικό του, νοιώθων ἐπάνω του τὰς χλιαρὰς του καμπυλότητας καὶ τὸ εὐθραυστον λόγισμά του.

Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐκρατοῦσε ἓνα εὐγενικὸ λουλοῦδι στὰ χέρια του. Ἦτο πολὺτιμη μυρολήκυθος, ὅπου εἶχεν ἀποθέσει τὸ τρισεπίλεπτον τοῦ πόθου τοῦ ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀνέφικτην Σφίγγα τοῦ τελείου καλοῦ. . . Ἀλήκυθος μαζὺ καὶ βωμός, ποῦ εἶχε κλείσει τὴν ψυχὴν του. . .

"Ἔτσι μαζὺ ἐστάθησαν εἰς τὸν χρυσόν ἥλιο, ἐμπρὸς εἰς τὴν δροσφώτιστην πλάσιν ποῦ ἄπλωνε ὅλα τὰ κάλλη καὶ τὰ χαμόγελά της, νοιώθοντες μέσα εἰς τὰς φλέδας των τὴν δυνατὴν ζωὴν της καὶ εἶδαν τότε ὅπως εἰς τοὺς στίχους τὸν Μυρζέ, τὸν καλὸ Θεό, εἰς τὸ γαλανὸ μπαλκόνι τοῦ ποῦ τοὺς ἐχαμογελοῦσε. . .

Τὰ χαμόγελα τῆς πλάσεως ἦσαν ἡ εὐλογία του!

"Ἐνα πρωτὶ ὁ Ἀργίλλης ἔλαβε δύο μαζὺ καθυστερημένα δελτάρια ἀπὸ τὴν Βενετίαν, τῶν ὁποίων ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸν γραφικὸν χαρακτήρα.

Εἰς λίγαις λέξεις, ἡ Ἀθηναῖς, τοῦ παρεπονεῖτο διὰ τὴν ἀδιαφορίαν του καὶ τὴν λακωνικότητα τῆς ἀπαντήσεως του. Ἐνῶ αὐτὴ ἐπερίμενε πῶς ἔλεγε, «ἓνα ὥραϊο μεγάλο γράμμα» μὲ λεπτομερείας τῆς ζωῆς του, ἀντὶ αὐτοῦ εἶδε δύο μόνον τυπικαῖς καὶ ψυχραῖς λέξεις.

Τὰ δελτάρια ἐτελείωναν μὲ μερικαῖς ἀσημάντους λεπτομερεῖας διὰ τὸ ταξεῖδι καὶ τὸν καιρόν.

Τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ Ἀργίλλη ἦτο νὰ δεῖξῃ ἀμέσως τὸ δελτάριον εἰς τὴν Φυλλίδα καὶ νὰ τῆς ζητήσῃ νὰ γράψουν μαζὺ τὴν ἀπάντησιν. Ἀλλὰ ὁ φόβος μήπως ρίξῃ ἔστω καὶ τὴν παραμικροτέραν σκιάν εἰς τὴν γαλήνην τῆς εὐτυχίας των, τὸν συνεκράτησε.

Ἐγραψε λοιπὸν καὶ αὐτὸς εἰς ἀπάντησιν ἓνα δελτάριον μὲ λεπτομερείας τοῦ καιροῦ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸ ἔστειλεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον μὲ χαίρέκκον ἱκανοποιήσιν ὅτι τὴν ἐπλήρωσε μὲ τὸ ἴδιον νόμισμα.

Εἶχε ξανακαθίσῃ εἰς τὴν πολυθρόνα του ἐρωτώμενος ποῦ ἦτο ἡ Φυλλίς, ὅταν ἔξαφνα δύο μυρωμένα χερᾶκια ἔκλεισαν ἀπὸ πίσω τὰ μάτια του.

Ἐπῆρε τὰ λεπτὰ δακτυλάκια καὶ κατέδασε τὴν ἀπαλὴν σάρκα των εἰς τὰ χεῖλη του μυρίζων βαθεῖα τὸ ἄρωμά των. Καὶ ἔξαφνα, εἶδε νὰ σκύφτῃ ἀπὸ τὸν ὤμον του τὸ μουσουδάκι τῆς κόρης, κρατῶντας δαγκωτὰ εἰς τὰ ἀνοικτὰ χεῖλη χυμῶδες μούσμουλο, τὸ ὅποτον ἐπλησίασε εἰς τὰ δικά του.

Τραβῶν τότε τὰ χέρια τῆς νὰ τὴν φέρῃ πειρὸ κοντὰ καὶ ἀνατρέπων τὸ κεφάλι, ἐδάγκωσε καὶ αὐτὸς τὸ ἄλλο μισό. . .

Ὁ ξυνωπὸς δροσιστικὸς χυμὸς ἐπλημμύρισε τὸ στόμα καὶ ἐπασάλειψε τὰ χεῖλη των. Ἐξακολουθοῦσε ἠδονιζόμενος νὰ πιπιλίζῃ μαζὺ μὲ τὰ ὑπολείμματα τοῦ χυμοῦ καὶ τὰ δροσερὰ χεῖλη τῆς. . . Καὶ διὰ μιᾶς τὴν ἐτράδηξε εἰς τὴν ἀγκαλιά του, κατεβαίνων ἀπὸ τὰ χεῖλη εἰς τὸν λαιμό, ὅπου εἰς τὸ κίνημα τῆς καταπόσεως ἐγνωσθε νὰ περνᾷ ὁ χυμός.

Κᾶποιο βαθὺ ἔνστικτον ἐξύπνησε πάλι τότε ἀπὸ τὸ ὑποσυνείδη-

τον. Νά δαγκάση... νά σπαράξη... Καί ἐπῆρε ὀλόκληρον σχεδόν τὸν λαιμὸν εἰς τὸ στόμα του νοιώθων εἰς τὰ δόντια του τὰς μικροτέρας του κινήσεις.

Δὲν ἔσφιξε, μολονότι ἐκείνη ἐγκυτελείπετο ἡδονισμένη, καὶ περιωρίσθηκε νά ρουφήξῃ λαίμαργα μὲ ὅλον τὸν πάλλοντα λαιμὸν εἰς τὸ στόμα του, νά ἐντροφήσῃ μὲ ὅλην τὴν γευστικὴν αἴσθησίν του σὰν λειχοῦδης ἀπολαμβάνων ἐξαίσιον φρούτο...

Καὶ τότε ἔξαφνα τοῦ ξαναῆλθε εἰς τὴν ἀνάμνησιν ἡ σφύζουσα πηγοῦλα τῆς ζωῆς εἰς τὸ γυμνὸ λαιμάκι, τὴν πρώτην φορὰ ποῦ ἦλθε εἰς τὸ σπίτι του. Τὴν ἡμέραν τῆς λιποθυμίας.

Καὶ ἀμέσως τὴν ἀνεζήτησε μὲ τὰ χεῖλη του, τὴν ἡῦρε, τὴν ἔννοιωσε, τὴν ἔσφιξε ἕως ποῦ ἔννοιωσε τὴν καρωτίδα νά κτυπᾷ σὰν σφυράκι. Μιὰν στιγμὴ ἐφοδῆθηκε μήπως τὴν ἔκαμε νά πονέσῃ καὶ ἐχαλάρωσε τὸ σφίξιμον... Ἐκείνη ὅμως χλωμὴ καὶ μὲ κλεισμένα ματόκλαδα, ἀφῆνετο ναρκωμένη εἰς τὴν ἡδονὴν τοῦ πόνου, καὶ τὸ κορμάκι τῆς ἐγλίστρησε ἄτονον ἀπὸ τὸ πλάγι τῆς πολυθρόνας εἰς τὰ γόνατα...

Τὸ ἕνα μανῆκι ἄφησε γυμνὴν τὴν λείαν στρογγυλότητα τοῦ ὤμου, ποῦ εἶχε τὴν θαμπὴ γυαλάδα ἀγνοῦ φίλδιοι. Καὶ μέσα εἰς τὸ ἄνοιγμα τοῦ κολπωνομένου μεταξιοῦ, ἐφάνηκε τὸ νεαρόν της στήθος σὰν ριγελὴ φωλήτσα ἡμέρων. Ὅπως τὸ μούσμουλο, ἦτο καὶ αὐτὸ ἐξαίσιον ζωντανὸ ὀπωρικόν, γεμᾶτο ταρακτικὰς ἰκμάδας καὶ σπάργη τοῦ σ' ἐκαλοῦσε νά τὸ δρέψῃς καὶ νά τὸ γευθῇς...

Ὁ Ἀργίλλης ἐσταμάτησε, ἀπεμάκρυνε λιγάκι τὸ πρόσωπόν του καὶ ἀτένισε τὴν στάσιν, τὴν χάριν καὶ τὴν γραμμὴν. Τέτοιαις ὠραίαις σκηναῖς θὰ εἶχαν διαρκῶς ἐμπρὸς των οἱ ἀρχαῖοι καλλιτέχναι, γιὰ ν' ἀφήσουν ἀποτυπωμένους εἰς τὸ μάρμαρον, ὅλας τὰς θελκτικὰς ἁρμονίας ποῦ ἐσώθηκαν ἕως ἡμᾶς.

Καὶ συγκεντρωμένος εἰς τὴν ἐκλεκτὴν αὐτὴν ἡδονὴν τῶν ματιῶν, ἐσχέφθηκε πῶς εἴμποροῦσε ν' ἀποδώσῃ μὲ λέξεις τὴν εὐγενικὴν χάριν του.

Τότε ὅμως τοῦ ἐφάνηκε ὅτι ἐξεμεταλλεύετο καὶ ἐδεδήλωνε τὴν εὐτυχίαν του... Ὅτι τὴν μετεχειρίζετο ὡς μέσον καὶ ὅτι ἐθυσίαζε